NNCL977-454v2.0

MALCOLM WEBSTER

A JEDI HATALMA

BRILLANT

1992

A mű eredeti címe
Malcolm Webster. POWER OF THE JEDI
White pages, Hope Mills, 1992

Fordította Dr. Matheidesz Ferenc
A borító Nicolae Radescu munkája

Hungarian translation
MatheidC

Első fejezet

Az YT-1200-as teherszállító hajó éktelen dübörgéssel hatolt be a Treoth bolygó légkörébe.

– Treoth, Treoth! Itt az YT-1200-as teherszállító.

Leszállási engedélyt kérek – hallatszott a pilóta hangja.

– Az engedélyt a V-5-ös leszállópályára megadom – válaszolta a treothi irányítóközpontos.

A szállítóhajó ajtaja felcsapódott. A lépcsőn egy szürke csuhás alak ereszkedett le. Körülnézett, majd könnyed léptekkel elindult a városközpont felé.

Se arcán, se mozgásán nem látszott, mekkora erőfeszítéssel próbálja leküzdeni undorát. Nem, soha nem lehet megszokni a PX hiperfázis gázáramlásának ezt az iszonyú bűzét. A jövevény azonban tudta, mit akar.

Magabiztosan haladt a szűk utcákat szegélyező rothadó házfalak között a treothi vallási központ felé.

A helybéliek általában nem sokat törődtek az idegenekkel.

Lenézték, maguknál alsóbbrendűnek tartották őket, mert az általuk bálványozott Foet vallást más bolygókon nem fogadták el.

A csuhás alak végre elérte a város főterét. Azt remélte, hogy a tömegben elvegyülve majd észrevétlenül bejuthat a vallási központba, de tévedett. A sok, apró, gömbölyded, színes ruhába öltözött helybéli közül valósággal kirítt karcsú, szürke alakja.

Rajta kívül csak néhány külvilági csempész és kereskedő volt a téren. Nem volt mit tenni, a szerencsére bízta magát, és nem csalódott. Baj nélkül bejutott a központba.

Előbb óvatosan körülnézett, és csak akkor kezdett el izgatottan lihegni, amikor látta, hogy senki sem figyel rá. Pár perc múlva visszatért az ereje.

Érdeklődve szemlélte a helyet, ahová érkezett. Szinte beláthatatlanul tágas terem volt, különös színű és elrendezésű márványoszlopokkal.

Csak most vette észre, hogy az oszlopok mellett égre emelt fejjel, szoborrá merevedve bennszülöttek imádkoznak. Halk mormogásuk szinte elkábította. Nem is tudta, mióta ringatózik az álom és az ébrenlét határán, amikor hirtelen furcsa érzés kerítette hatalmába: érezte, hogy valaki felfigyelt rá.

Kezét óvatosan fénykardjára csúsztatta, és hirtelen megfordult.

Az oszlop mögül egy szürke alak lépett elő. A fénybe érve felismerhetővé váltak noghri vonásai. A jövevényhez érve a szürke lény térdre borult.

– Mal ary ush, Leia Organa Solo – suttogta lehajtott fejjel.

– Üdvözöllek, Khabarakh – mondta Leia. – A megbeszélt találkozóra pontosan érkeztél. Remélem, egyedül jöttél.

– Nem merném Vader Nagyúr leányával kötött egyezségemet megszegni – mondta még mindig lehajtott fejjel a noghri.

– Állj fel – szólt Leia és a noghri vállára tette a kezét.

Khabarakh az oszlopok mögött rejtőző kicsiny szentélybe vezette Leiát.

– Itt biztonságban leszünk – mondta. – A papokon kívül senki nem merné ide betenni a lábát.

Leia csak egy bólintással jelezte, hogy Khabarakhra bízza magát. Ebben a pillanatban inkább békés turistának látszott, mint komoly politikai ügyben járó uralkodónak. Lenyűgözve bámulta a mennyezet kézzel festett, elképesztően színes Foet szekkóit és a különös hangulatot ébresztő szobrocskákat, amelyek nemcsak színüket és alakjukat változtatták állandóan, de méretüket és anyagukat is: hol az egész szentélyt betöltő monumentális márványtömböknek látszottak, hol filigrán, ártatlanul lebegő üvegfiguráknak. Leia még soha életében nem látott ilyen gazdag kultúrát, és álmában sem hitte volna, hogy a művészet bármely ága képes lenne rá ilyen hatást gyakorolni. Álmodozásából a noghri hangja zökkentette ki:

– Hercegnőm – kezdte Khabarakh – az idő sajnos…

– Oh Khabarakh! – kiáltott fel Leia – Olyan különös ez a hely! Olyan… Térjünk hát a tárgyra – a noghri felé fordult. – A köztársaság együttműködési ajánlatát hozom. Mint tudod, haladéktalanul ki kell

építenünk a köztársaság stabil védelmi vonalát, és ehhez, miért is titkolnám, óriási szükségünk lenne jól képzett, hűséges népetekre.

– A mi népünk Darth Vadernek esküdött hűséget – mondta Khabarakh. – A köztársaság, a lázadók pedig éppen az ellenkező oldalon állnak. Hogy is bízhatnánk meg bennük? Nem – rázta meg a fejét határozottan – mi nem akarunk semmi közös ügyletet a köztársaságiakkal.

– Gondolkozz csak! – kérte Leia. – A köztársaság segítene népednek felemelkedni. Megszüntethetnénk a barbár viszonyokat, amelyben néped él.

– Mi a birodalommal kötöttünk egyezséget, Vader nagyúrral, és mert Te vagy az örököse, neked is mindent megteszünk, de a köztársaság…

– A birodalommal? – vágott közbe Leia. – A birodalom csak kihasználja csodás harci képességeiteket, de azzal nem törődik, hogy mekkora véráldozatot hoztok!

A noghri felállt és széttárta karjait. A mozdulattól kinyílt a kabátja, és megcsillant az övében a fegyver. Leián kellemetlen érzés futott át, de aztán saját fénykardjára gondolt, és megnyugodott.

– A köztársaság demokráciát akar. Az egész galaxisban – magyarázta a noghrinak.

– Tudjuk, mit jelent a köztársaságiak demokráciája – bólogatott az, és keserű vonás jelent meg az arcán.

– Nem gondolod, hogy a birodalom hazudhatott is nektek? – kérdezte Leia.

– Hátha éppen nekik lenne kedvük ellen, hogy a fivérem és én…

– Fivéred! – kiáltott fel Khabarakh – Csak nem azt akarod mondani, hogy Vader Nagyúrnak egy fia is van?

Leia azonnal megérezte, hogy társa megingott. „Most, most!” mondta magának, és engedte szétáradni magában az erőt. „Most karnyújtásnyira van a győzelem, csak okosan kell utánanyúlni.”

– Luke Skywalker a fivérem neve – mondta – Lehet, hogy nem is hallottatok róla? De hiszen ő az utolsó jedi a Galaxisban.

A noghri értetlenül csóválta a fejét.

– Látod, hogy a birodalom mindent elhallgat előletek? – nézett a szemébe Leia. – Azt is tudnotok kell, hogy az apám az utolsó küzdelemben mellénk állt. A jó oldalt választotta.

Leia érezte a noghri feltörő dühét, csak azt nem tudta még, hogy ki ellen irányul ez az indulat. Hirtelen rettenetes érzés kerítette hatalmába. Oldalt nézett, és megdermedt: négy állig felfegyverzett noghri harcos ugrott be a szentélybe, és mire Leia a kardjához kapott volna, már körül is állták. A csapda bezárult.

A jedi-tanítvány megadta magát. „Hagytad magadat csapdába csalni! Hiába magyarázta Luke, hogyan kell kiterjeszteni az erőt és őrségbe állítani az érzéseket" gondolta elkeseredve. Miért is nem fogadta meg Solo tanácsát? Nem lett volna szabad kíséret nélkül jönnie erre az útra. Nyugalmat erőltetett magára, és a noghrik elé lépett. Bátran farkasszemet nézett velük. Ha halál, hát legalább bátor halál legyen. Az ikrekre gondolt, akik nem ismerhetik meg a világot, nem tudhatják meg, milyen epedve várták a megszületésüket Han és ő, és persze Luke is, aki az első perctől kezdve érezte bennük az erőt…

Valami villant, és egy sugárnyaláb suhant el a füle mellett. Khabarakh lőtt a noghrikra. Mi ez megint? Egy újabb csapda? Most nem volt idő gondolkozni. Már hallotta is társa hangját:

– Fedezékbe! – ordította Khabarakh. Leia lelapult, kikapta övéből a fénykardot, majd talpra ugrott, és harcbaszállt társa oldalán. Most aztán érezte, hogy jedi, ha mégolyan kezdő is.

Khabarakh is hősiesen harcolt övéi ellen, és már-már úgy tűnt, egy-kettőre kitörnek a szentélyből, amikor, mintha a föld alól bújtak volna elő, újabb noghri harcosok toppantak eléjük. De Leia már elemében volt. Előbb csak óvatosan, de később már szinte szakértelemmel védte ki a fénykard pengéjével a sugárvető lövéseit. Luke jó mesternek bizonyult. Leia a jedik ősi trükkjét is bevetette: egy pillanatra eltűnt, majd meglepetésszerűen a legnagyobb noghri csoport elé ugrott, hátborzongató üvöltéssel rájuk vetette magát, hogy aztán egy másodperc múlva lekaszabolja a megzavarodott szürkéket.

– Kifelé! – kiáltotta Khabarakh, és sugárvetőjével az ajtó felé intett. Leia elrohant az oltár előtt, és kilesett az ajtón.

Odakint minden mozdulatlan volt. Tehát valahonnan a szentély alól kerülnek elő az újabb és újabb csoportok. Hányan lehetnek még?

Leia óvatosan, szorosan a szentély fala mellet egy kupolás imateremhez osont. Most bezzeg nem álmélkodott el az eléje táruló újabb csodákon, hanem gyorsan felmérte a terepet, nehogy megint meglephessék.

Khabarakh esett be az ajtón:

– Gyerünk innen! Itt nem biztonságos! – lihegte.

Leia rémülten nézett rá:

– Csak nem történt bajod?

– Semmi, hercegnőm, csak túl sokan vannak. És nem könnyű dolog a saját népemet gyilkolni.

– De hát kik ezek? Mit akarnak? Hogy kerültek ide? – hadarta Leia.

A noghri szégyenkezve nyögte ki:

– Valószínűleg a birodalom irányítása alatt álló egységek akciója. Hiszen tudod, hogy minden lépésedet figyelik!

– A halálomat akarják – sóhajtott fel Leia. – Érzem.

– Nem úrnőm, nem! – tiltakozott a noghri. – Az én fejemet akarják, mert árulónak tartanak. Te élve kellesz nekik. Valószínűleg Rukh keze van a dologban… – hirtelen elhallgatott.

Egy sugárnyaláb csapódott be közvetlenül a válla mellett a falba.

– Állj mögém, és fedezz! – utasította Leia. Lassan kifelé araszolt, de közben minden érzékével a becsapódásokra koncentrált, hogy időben elháríthassa őket. Ez hihetetlenül nagy összpontosítást igénylő feladat, de úgy látszik, eleget gyakorolták Luke-kal, mert most kitűnően kivédett minden támadást. Baj nélkül értek a kijárathoz, de ott a lesben álló szürkék elvágták őket egymástól. Leia futni kezdett, majd pár lépés után eltűnt egy oszlop mögött. Gyakorlott mozdulattal dobta el a kardját, mely az erő segítségével lekaszabolta a Khabarakhhoz legközelebb álló harcosokat, majd visszasuhant gazdája kezébe. Khabarakh a hercegnő mellé ugrott.

– Ki kell érnünk a főtérre – suttogta. Együtt rohantak kifelé, de a kijáratnál megtorpantak. Amerre csak a szem ellátott, gázfegyverrel és sugárvetővel felszerelt noghrik álltak. Foglyok voltak tehát. Leia leengedte kezében a fegyvert, és intett a szemével Khabarakhnak, hogy ő is kövesse példáját. A noghri meg is tette. Bimmisaari jutott Leia eszébe, amikor ugyanígy álltak Hannal a piactéren. Csakhogy akkor ott volt Luke, s vele az igazi erő. Itt nincs segítség. Khabarakhot nyilván itt helyben

leméSzárolják, őt pedig átadják a birodalomnak. Már lépett is feléje egy harcos, hogy megbilincselje.

– Állj! – süvöltötte Khabarakh magából kikelve. – Hozzá ne nyúlj, vagy örökre oda a noghrik becsülete! Ez… ez itt Mal ary ush! Darth Vader Nagyúr lánya.

Az ellenséges noghri szeme kitágult, szája megremegett, megkoccant kezében a bilincs. Lassan megfordult, társaira nézett és azt suttogta:

– Mal ary ush! Nagyurunk örököse!

A noghrik megzavarodva keringtek Leia körül, majd váratlanul térdre borultak előtte.

– Vader Nagyurat és családját védelmeznünk kell, ez mindenek fölött áll – mondta Khabarakh a beállt csöndben.

A noghrik felugráltak, és Leia lába elé tették fegyvereiket, aki azt sem tudta, hogy leplezze döbbenetét.

– Álljatok fel barátaim! – kérte őket. – Előttem nem kell megalázkodnotok, mert nem ellenséges szándékkal jöttem, hanem azért, hogy egyezséget kössünk.

A noghrik megbabonázva hallgatták.

– A köztársaság a segítségeteket kéri. Szükségünk van rendkívüli katonai képességeitekre. Hogy mit kínálunk cserébe? Békét az egész Galaxison, biztonságot, kultúrált, tisztességes életet.

– Hercegnőm – lépett ekkor elő egy sötétszürke ruhás férfi. –Bízunk benned, bíznunk kell, mert hűségesküt tettünk az apádnak, és ez kötelez. Hajlandók vagyunk tárgyalni, ha te is ott leszel.

– Azt nem ígérhetem meg, hogy én ott leszek – mondta Leia mosolyogva – de a fivérem, Luke Skywalker biztosan ott lesz.

Döbbent zúgás fogadta a bejelentést, egyre erősödő zúgás, amely végül lelkes kiáltozásba csapott át.

– Luke Skywalker, Luke Skywalker! Vader Nagyúr fia! – hangzott mindenfelől. – Éljen Luke Skywalker!

– Az utolsó jedi – kiáltott közbe Khabarakh.

– Akkor éljenek a jedik is! – kiáltották a noghrik.

– És Leia hercegnő, aki elhozta nekünk a békét!

A sötétruhás noghri vetett véget a kiabálásnak.

– Elég! – emelte fel a kezét. Mikor csönd lett, Leiához fordult:

– Hercegnő! Köszönjük, hogy eljöttél ide, és tisztáztad a félreértéseket. Ha apád élne, nem kellene szégyenkeznie miattad. Mind a fegyverforgatásban, mind a diplomáciában megálltad a helyed. Szeretettel várjuk fivéredet a Zartoonon, a sziklák világában.

– Köszönöm, hogy meghallgattatok – mondta Leia egyszerűen. – Most mennem kell, de találkozunk még. Bízzatok bennem!

– Hercegnőm – lépett oda hozzá Khabarakh –, a biztonság kedvéért felkísérném a hajóra.

– Boldoggá teszel! – hajolt meg Leia, és elindult Khabarakh nyomában a felszállópálya felé.

Most más úton mentek. A szag itt is elviselhetetlen volt, de az út színes mozaikkövekkel volt kirakva, ahol a furcsa, ovális alakú házak napfényben fürödtek.

– Képtelen vagyok megérteni, hogy kerültek ide ezek a harcosok – tűnődött Leia az úton. – Igaz, szoktak követni a birodalmiak, de nem ilyen óriási erőkkel. Előre kellett volna tudniuk, hogy itt találkozunk. De hogyan tudták meg? Kitől?

– Hercegnő, a birodalom kémhálózata hihetetlenül kiterjedt – mondta a noghri –, sajnos különösen a noghrik körében. Magad is tapasztalhattad, milyen kötelességtudó ez a nép. Aki rosszra akarja felhasználni hűségüket, könnyedén megteheti. És Thrawn admirálisnak úgy látszik, ez a szándéka. Rukh pedig azt teszi, amit az admirális mond.

– De hát ki ez a Rukh? – kérdezte Leia.

– Rukh vezeti Thrawn admirális kém- és zsoldoshálózatát. Én nem ismerem, de ha még a noghrik is azt mondják, hogy a legrosszabb beidomított noghri fenevad, akkor az úgy is van.

– Rukh, noghri? – csodálkozott Leia.

– Az. Egy élő droid. A pusztítás nagymestere.

– Egy gonddal több – gondolta Leia. – Azt hiszem, ez az admirális a Galaxis összes gonosz szellemét maga köré gyűjti.

– Itt is vagyunk – mutatott előre Khabarakh. A kikötőt napfény árasztotta el. Leia testén meleg áramlások futottak végig: az otthonára gondolt, és Hanra…

Második fejezet

A Chimera csillagromboló a W6 csillagrendszer határait érintve érkezett meg a hipertérből. A felderítést végző TIE vadászok az egész környéket ellepték; semmilyen objektum nem maradhatott rejtve előlük.

– Jelenthetek, uram? – Markow, Pellaeon kapitány helyettese feszes vigyázban állt az ajtónál. Thrawn admirális lassan feléje fordította égő tekintetét.

– Hallgatom.

Markow nagyot nyelt. Néhány pillanatig úgy érezte, nem tudja elviselni az admirális vörösen izzó tekintetét, de végül erőt vett magán:

– Admirális úr, jelentem, megérkeztünk a kijelölt rendszerbe. A szükséges intézkedéseket megtettem.

– Rendben van – bólintott Thrawn.

– Pellaeon kapitány érdeklődik, hogy óhajt-e admirális úr kapcsolatba lépni a Judicatorral? – folytatta most már bátrabban Markow.

– Nem – rázta meg a fejét Thrawn – köszönöm a jelentést. – Pellaeon kapitányt kéretem!

– Igenis uram! – tisztelgett Markow, és gyors léptekkel távozott a kapitányi hídról.

Az admirális a monitorokra meredt, és úgy látszik valamin nagyon elgondolkodott, mert meghökkenve, majdnem rémülten kapta fel a fejét, amikor a parancsnoki hidat egyszerre ragyogó kék fény árasztotta el. A Rhadon, ez a csodálatos, kék színben pompázó Bolygó, a környező csillagrendszerek legnagyobb bolygója úszott el méltóságteljesen a parancsnoki híd ablaka előtt. Thrawn felszisszent és az ablakhoz lépett: sohasem tudott betelni a bolygó látványával. Mindig újra és újra meghökkentette, milyen különös fénnyel izzik fel ilyenkor az ő kék bőre is. Csak akkor fordult el az ablaktól, amikor kopogtak, és Pellaeon kapitány lépett a hídra:

– Hivatott, admirális úr! – tisztelgett komoly arccal.

– Üljön le! – mutatott neki helyet az admirális. – Vagy nem is! Inkább jöjjön ide az ablakhoz és csodálja ezt a kék szörnyeteget! Látja, hogy izzik?

– Látom – mondta Pellaeon és zavartan elfordította a fejét Thrawn arcáról, erről a különös, kék villámokat szóró arcról. Megdöbbent, mert az admirális eddig még soha nem kínálta hellyel.

Thrawn észrevehetett valamit, mert rosszkedvűen otthagyta az ablakot, és az íróasztala mellé ült.

– Foglaljon már helyet – vakkantott rá Pellaeonra. – Megkapta a lázadókról szóló helyzetjelentést?

– Igen uram! – mondta Pellaeon, és mély lélegzetet vett, hogy belefogjon a jelentésbe.

– Várjon csak! – intette le az admirális. Figyelmét most a monitorok kötötték le: a csillagromboló és a kék bolygó között ide-oda cikáztak a TIE vadászgépek, míg két birodalmi felségjelű teherhajó lassan, céltudatosan haladt a bolygó felé.

– Jól van – bólintott Thrawn elégedetten, majd várakozóan Pellaeon felé fordult.

– Kémeink jelentése szerint a lázadóknál elszabadult a pokol – kezdte az.

– Csak lassan azzal a pokollal! – figyelmeztette az admirális.

– Azt hiszem… – bizonytalanodott el Pellaeon – úgy értem, majdnem biztos, hogy a lázadók két kulcsembere, Fey’lya és Ackbar tanácsos nyílt összeütközésbe került.

– Mennyire komoly a helyzet? – figyelt fel Thrawn.

– Információink szerint Fey’lya puccsot hajtott végre a köztársaság ellen. Árulás vádjával lecsukatta Ackbar admirálist.

– Ezek aztán jó hírek! – ugrott fel Thrawn. – De aztán igazak legyenek ám! És mik a további tervei Borsk Fey’lyának?

– A történet folytatása kissé zavaros, uram – mentegetőzött Pellaeon – egyesek szerint Leia hercegnő megérkezése véget vetett a viszálynak, mások viszont azt állítják, hogy Fey’lya elmenekült, és egy új szervezetet hozott létre. Megmondhatom, mit gondolok az esetről, admirális úr?

– Mondja csak! – nézett rá Thrawn.

– Azt hiszem, ha igaz a Fey'lyáról szóló hír, segítenünk kellene neki. Jó szövetségesünk lehetne a köztársaságiak elleni harcban – mondta a kapitány.

– Jó a meglátása, kapitány – helyeselt Thrawn. – Fey'lya komoly ellensége lehet a köztársaságnak.

Fel-alá járkált, csettintett, mormogott, mintha megfeledkezett volna Pellaeonról. A monitorok most egy TIE vadászgépet hoztak be, amint veszélyes manőverekkel föl-le cikázott a teherhajók között. Thrawn megbűvölve nézte.

– Szerencsére a pilótáink gyorsan fejlődnek – csapott le a kapitányra –, nem szorulunk Fey'lya szövetségére.

Pellaeon hallgatott.

– Vagy azt gondolja, kapitány, hogy átáll hozzánk? Aláveti magát a birodalom uralmának? Besétál szépen a tanácsba, leül, és szót kér? – faggatta Thrawn. Pellaeon lassan Thrawn felé fordította a fejét, és megpróbált a szemébe nézni. Vajon milyen választ vár most?

– Gondolkozzon! – biztatta Thrawn.

– Egyedül nem sokra megy, ezt ő is nagyon jól tudja – bökte ki végül.

– Fey'lya? – kacagott fel az admirális. – Hát nem emlékszik a róla szóló jelentésekre? Soha nem fog velünk szövetkezni! Ha megszökött a köztársaságiaktól, akkor most ott várakozik valahol a közelükben. Fey'lya fanatikus. Meg van róla győződve, hogy az egyszerű dolgozók egy emberként csatlakoznak hozzá, mégpedig napokon, órákon belül. Fey'lya birodalomellenes volt, és az is marad mindörökre. És most már köztársaság-ellenes is. Segíteni neki? Igen, azt lehet! Segíthetünk, ha észrevétlenül tesszük – arca megfeszült, szemében kihunyt a tűz. – Néhány hajót a kezére játszhatunk – mormogta maga elé. – Csak azt lenne jó tudni, kit akar először megtámadni. Nos majd úgy irányítjuk, hogy a köztársaságiakra essen a választása.

– Egyedül semmire se megy – jegyezte meg Pellaeon. – legfeljebb egy parányi rést üthet a köztársaság páncélján.

– Sohase becsülje, le még a legparányibb rést se, kapitány! – figyelmeztette Thrawn. – Jusson eszébe, milyen sors várna ránk, ha rés

keletkezne a hajónkon. A legnagyobb katasztrófákat az ilyen észrevétlen kis rések okozzák.

– Az igaz – látta be Pellaeon. – Ha a köztársaságnak vége, Fey'lyát könnyűszerrel félreállítjuk.

– No lám, a logikus gondolkodás minden kérdésre választ ad – helyeselt az admirális.

– Uram, akkor minden erőnket a köztársaság ellen összpontosítjuk? Elszánta magát a végső összecsapásra? – kérdezte a kapitány.

– Azt azért nem – mosolygott Thrawn titokzatosan. – Először a jedikkel kell elbánnunk. Míg azok a köztársaságot támogatják, nem arathatunk Végleges győzelmet.

– Én nem hiszek annyira a jedik titokzatos hatalmában – morogta Pellaeon maga elé.

– Nem baj. Elég ha nekem hisz – mondta az admirális élesen.

Aztán szelídebb hangon hozzátette: – Várjuk meg, amíg szemtől szembe találkozik Luke Skywalkerrel.

Pellaeon fölállt, kifelé indult.

– Elmehetek admirális úr?

– Menjen csak! És sose féljen, nincs messze az idő, amikor a birodalom irányítása alá vonja az egész Galxist.

– Köszönöm, uram – Pellaeon fejet hajtott, és kiment.

Kétségek gyötörték. Tudta, hogy Thrawn képes lemondani az apróbb győzelmekről a szent cél érdekében, de számára úgy tűnt, megint túlságosan pesszimistán szemléli a helyzetet. Miért ne próbálhatnának kapcsolatba lépni ezzel a Fey'lyával? Ha eljött onnan, pontos célja kellett, hogy legyen. Hátha éppen a birodalmiakkal való egyesülés az a cél. Feltámadhatott a lelkiismerete, vagy valami miatt csak most ért el a tudatáig, hogy eddig a rossz oldalon állt. Miért ne lehetne eléje menni megkönnyíteni neki a közeledést? Míg Pellaeon így lázadozott ellene, Thrawn öles léptekkel rótta a szobát.

– Uram, üzenet érkezett – szólalt meg Marlow hangja a jelzőpulton.

– Hallgatom, Marlow – válaszolta az admirális, és közelebb lépett a pulthoz.

– Egy teherhajó akarja felvenni Önnel a kapcsolatot. Ragaszkodik hozzá, hogy önt keressük meg.

– Azonosítási kód? – kérdezte Thrawn, és szabad kezével már irattá is ki a számítógépen a birodalmi teherhajók azonosítási kódjait.

– Nincs – válaszolta Marlow. – Értesüléseink szerint csempészhajó. Kíván vele beszélni?

– Természetesen – mondta az admirális.

Harmadik fejezet

A köralakú tanácsteremben lassan elhalkult, majd teljesen megszűnt a zsongás, amikor Leia Organa Solo elfoglalta helyét az asztalfőn. A köztársaság vezető személyiségei már összegyűltek, csak Borsk Fey'lya tanácsos helye tátongott üresen. Ackbar admirális emelte szólásra a kezét. Leia biccentett, s Ackbar felállt.

– Nagyon nehezemre esik a szólás – kezdte megtört hangon, és szemét merően Fey'lya székére szegezte. – de nem hallgathatom el a véleményemet. Hibáztunk, nagyon nagyot hibáztunk, amikor egyszerű nézeteltérésként kezeltük a nyílt szembenállást. A jövőben komolyabban kell vennünk a figyelmeztető jeleket – mondta, majd fáradtan végigsimította gyöngyöző homlokát. Leia aggodalmasan nézte elszürkülő arcát. Érezte, mint száll el a főtanácsosból az erő.

– Így lesz – vette át gyorsan a szót tőle. – De üljön le, főtanácsos úr, s ha beszélni akar, kérem folytassa ülve. Mindnyájan tudjuk, min ment keresztül az utóbbi időben.

Ackbar leült, elhelyezkedett a székén, majd folytatta:

– Ennek nem szabad még egyszer megtörténnie, mert a köztársaság létébe kerülhet. Minden erőnkkel a külső ellenség felé kell fordulnunk, a birodalom egyre erősebb. Kémhálózata át-meg átszövi az egész Galaxist. Ha így fejlődik, végül egy mozdulattal eltöröl minket a föld színéről.

– Még csak az kell, hogy szót értsen a velünk ellenséges, de állítólag semleges barbár népekkel is – tette hozzá Mon Mothma aggodalmasan.

– Szembe kell néznünk a helyzettel: – emelkedett szólásra Leia. – körül vagyunk véve ellenséggel. Fey'lya-ról sem feledkezhetünk meg.

– Nem hiszem, hogy Fey'lya túl nagy veszélyt jelentene a köztársaságnak azzal a néhány emberrel, akik vele szöktek.

– Nem szabad lebecsülni az ellenfelet – lépett be Han, aki hallotta a beszélgetés utolsó foszlányait. – Nagyon rossz hírem van.

– Üljek le? – kérdezte Leia elsápadva.

– Ülj le, de nincs közvetlen veszély – felelte Han. Leia lassan leereszkedett a székére.

– Beszélj! – intett Hannak.

– Most értesültem róla – mondta Han –, hogy Borsk Fey'lya új pártja sikeres rajtaütést hajtott végre a birodalmiak ellen: Fey'lyáék elfoglaltak egy naszádot.

– De hiszen ez lehetetlen! – ugrott fel Ackbar admirális. – Arcán a szürke színt élénkpiros váltotta fel – Mindannyian tudjuk, hogy komoly haderővel is csaknem képtelenség megkaparintani egy birodalmi naszádot! Hiszen úgy őrzik, mint valami kincset!

– Kincs is, de még milyen kincs, különösen Fey'lyáék kezében – mutatott rá Mon Mothma főtanácsos. – Ez a gazember állandóan lesben fog állni azzal a monstrummal. Soha többé nem lesznek biztonságban a hajóink! Hiszen Fey'lya minden tervünket, minden rejtett útvonalunkat ismeri.

– Majd résen leszünk – szólalt meg Leia. – Ami történt, megtörtént. Inkább annak örüljünk, hogy nem tudta végrehajtani, amit tervezett. Akkor most nem egy hajója lenne, hanem egy egész bolygója.

– Azért egy jó hírem is van – szólalt meg most Han. – Visszalépett az ajtóhoz, és kiszólt rajta: – Szabad kérnem, hogy fáradjon be? – majd a tanácsosok felé fordulva bemutatta a jövevényt: – Azt hiszem, hírből már mindannyian ismerik Talon Karrde kapitányt. – Talon Karrde belépett és meghajolt Leia felé.

– Köszönöm a megtisztelést, hogy a hercegnő személyesen fogad.

– Üdvözlöm Önt a tanácsban – felelte Leia udvarias, de kimért hangon, és helyet mutatott Karrdénak az asztalnál. – Bizonyára fontos hírt hozott. Elmondaná?

– Csak egy bejelentést szeretnék tenni: – mondta Karrde, és mindkét kezével az asztalra támaszkodott – Ha áll még a köztársaság ajánlata, amelyben együttműködésre szólított fel bennünket, csempészeket, akkor… – itt abbahagyta a beszédet, és kérdően Leiára nézett.

Leia felállt, és a tanácsosokhoz fordult:

– Tanácsos urak! Áll még az ajánlatunk? – kérdezte.

A tanácsosok egyetértőleg bólintottak.

– Az urak szerint tehát igen, én is igennel szavazok, Hant pedig meg sem kérdezem, hiszen ő vetette fel először a javaslatot. Tehát? Kérem, folytassa Talon Karrde kapitány!

– Megtisztel hercegnő – udvariaskodott Karrde, majd így folytatta: – akkor tehát most igent mondunk.

– Nagyon örülünk, hogy így határoztak – mosolygott rá Leia – de a részleteket is szeretnénk hallani. Remélem, képesek leszünk teljesíteni a feltételeiket!

– Teljes legalitást kérünk minden, tevékenységünkre s cserébe résztveszünk a köztársaság gazdasági életének megszilárdításában – mondta Karrde egyszerűen. Leia rezzenéstelen arccal hallgatta a csempész-parancsnokot.

– Van valakinek kérdése az ajánlattal kapcsolatosan, vagy visszavonulhatunk, hogy megtanácskozzuk az ügyet? – kérdezte azután.

– Nekem volna egy megjegyzésem – szolalt meg Ackbar. – Azzal kezdem, hogy egyezségre tudnánk jutni, de hozzáteszem, hogy közben úgy alakult itt a helyzet, hogy elsősorban nem kereskedelmi, hanem harci erősítésre lesz szükségünk.

– Emiatt ne aggódjunk! – szólt közbe Han. – Persze kevesen tudják, de a csempészhajók remek harci fegyverzettel és az átlagosnál sokkal nagyobb erejű hajtóművekkel vannak felszerelve.

– A mi szólásunk ez: „a látszat csal, csak te nehogy csalatkozzál!” – tette hozzá Karrde, és diadalmasan körbepillantott a tanács tagjain.

– Ezt úgy értsük, hogy szükség esetén hajlandók lennének fegyverrel is támogatni a köztársaságot? – kérdezte Leia, arcán nem kis megkönnyebbüléssel.

– Nincs más választásunk – tárta szét a kezét Karrde. – A dolgok úgy alakultak, hogy most már én sem játszhatom tovább a semleges kereskedőt. A birodalmiak a fejemre vadásznak.

– Mégpedig azért, mert nem adta ki nekik Luke-ot, amikor az a vérdíj-ügy volt, sőt még katonákat is adott, hogy kiszabadíthassuk.

– Köszönöm, hogy megmentette a fivérem életét, és mellénk áll most, amikor olyan nagy szükségünk van kipróbált szövetségesekre mondta Leia.

– Nincs mit hercegnő, – hajtott fejet a csempész. – Ismétlem, nem maradt más választásom. El kell pusztítanom a birodalmat, mert másképp az pusztít el engem. Nincs rá szükségem, hogy a birodalom összes noghrija rám vadásszon.

– A noghrikra ne legyen gondja – mondta Leia felcsillanó szemmel. – Még néhány nap és ők is a köztársaság kötelékébe tartoznak.

Talon megbabonázva nézett Leiára:

– Azt mondja, hercegnő, hogy a noghrik? Csak nem sikerült megtörniük a Galaxis legvérengzőbb fenevadjait? Hiszen ők voltak eddig a birodalom legkészségesebb alattvalói. A fejvadászok! De hát, hogyan sikerült?

– Nem megtöréssel – sietett a válasszal Leia. – Tisztességes feltételekkel próbáljuk magunk mellé állítani őket. Olyan demokratikus köztársaságot akarunk létrehozni, amelyben a Galaxis minden kultúrája egyenlő jogokat élvez.

Talon hirtelen leült:

– Alig tudom elhinni. A szándék kétségtelenül szép, de hogy tudták ezt elfogadtatni a noghrikkal? – kérdezte hitetlenkedve.

– Miért? Azok sem fenevadak! – védte őket Leia. – Igaz, a birodalmi diktatúra eszközeivé váltak, de talán sokkal inkább valamilyen rosszul értelmezett becsületességből mint gonoszságból.

Ackbar admirális fölállt, és megkérdezte Leiát:

– Hercegnőm! Szükségesnek tartja, hogy visszavonuljunk tanácskozásra, vagy meghozhatjuk itt és most a döntést.

– Nem hiszem, hogy kérdéses lenne a tanácskozás kimenetele, admirális úr – felelte Leia. – Szavazzunk itt és most! Kérem, tanácsos urak! Emelje fel a kezét aki elfogadja Talon Karrde javaslatát! – kérte, és körülnézett a teremben. A kezek a magasba emelkedtek.

– Talon Karrde úr! – szólt Leia ünnepélyesen a kapitányhoz. – A csempészek csapatát mostantól a köztársaság szövetségesének tekintjük. Üdvözlöm sorainkban!

A kölcsönös üdvözlő beszédek után Ackbar admirális megérintette Karrde karját.

– A részleteket már odakint is megbeszélhetjük – ajánlotta.

Leia és Han lakosztályuk felé sétáltak a volt császári palotában. Leia nyugodt és bizakodó volt, és alig várta, hogy négyesben maradhasson övéivel. Esténként, amikor minden elcsendesedett, Hannal boldogan figyelték az ikrek mozgolódását.

Csodálatos volt érezni, hogy csírájában bennük is ott szunnyad a jedik ereje.

– Leia! – a kiáltás egyszerre kizökkentette ábrándozásából – Várjatok már!

Egyszerre fordultak hátra Hannal. Luke sietett feléjük:

– Jó éjszakát! Minden rendben? – kérdezte.

– Minden rendben – vágták rá egyszerre.

– És a Falcon? Indulásra kész?

– Természetesen! – szalutált Han tréfásan.

– Holnap reggel, a nap első sugaraival mi is szárnyra kelhetünk. Szépen mondtam?

– Lenyűgözően. – nevetett Luke. – Csak azt nem tudom, most átnézted-e akkor a gépet, vagy álljak neki én.

– Természetes, hogy átnéztem, mester! – játszotta Han a sértődöttet. – Olyan az a roncs, mint újkorában. Hacsak nem jobb még annál is.

– Ami persze túlzás – kacagott Leia –, de hát tudjuk, hogy ha azt mondod jó, akkor elindulni mindenesetre elindul.

– No de Leia! Ez nyílt árulás! – toppantott Han, aztán se szó se beszéd, ölbe kapta a feleségét, és eltűnt vele a lakosztályukban. Luke utánuk futott, és bekopogott az ajtón.

– Ejnye, ki zavarja ilyen késői órán a hercegnőt! – mordult rá vigyorogva Han.

– Figyelj ide, Leia! – kiáltott be Luke válla fölött – Azért én nem vagyok olyan nyugodt a noghrik felől, mint te. Mi lesz, ha ez is csak olyan csapda, mint az eddigiek voltak?

– Jaj Luke! Ne légy ilyen bizalmatlan! Hát nem meséltem el részletesen, mi történt, amikor meghallották, hogy Vader nagyúrnak fia is van? A

noghrik sohasem szegik meg a szavukat. Ezért is kerültek a Galaxis hóhérainak visszataszító szerepkörébe.

Luke megkönnyebbülten nevetett. Leia bizalma meggyőzte. Hirtelen különös érzés kerítette hatalmába: az erő kezdetleges kisugárzását érzett. Ez nem Leia ereje! Hát persze, az ikreké!

– Leia! – kiáltott fel elragadtatva. – Megérintettek!

Leia büszkén mosolygott:

– Én tanítottam meg őket, hogyan kell – mondta, azzal behúzta Hant meg az ajtót, és hagyta, hadd ábrándozzon Luke az új jedik-ről.

Han és Leia lefekvéshez készülődtek.

– Látod, hogy Luke is megérezte bennük az Erőt? Neki talán elhiszed – mondta Leia, és sértődött arcot vágott.

– Neked is elhiszem, hercegnő – bizonygatta Han.

– Egyre jobban érzem a jelenlétüket – folytatta Leia. – Tudom, érzem, hogy bennük is megvan az erő. Jedik lesznek, és ez jó. De…

– De? – nézett rá várakozóan Han.

– De néha valami rossz érzés is elfog. Nem is velük kapcsolatos, de mégis valahogy ők is benne vannak.

– Jó, értem, ők is. De még ki? – faggatta Han.

– Te és Luke – nyögte ki Leia. – Han! – kérlelte férjét. – Csak nem fogtok összeveszni? Valami ellenségességet érzek köztetek.

– Köztünk? – Han hangosan nevetett. – Luke olyan, mint a jobb kezem. Sohasem heverném ki, ha bármi bántódása lenne.

– Nem is most – tűnődött Leia. – A jövőben érzek valami baljóslatút.

– Kedvesem, biztos vagyok benne, hogy ha meglesznek az ikrek, minden rossz érzésed elmúlik – nyugtatta meg Han.

Másnap már korán reggel nagy sürgés-forgás volt a Millenium Falcon kikötődokkjánál. A két robot: Artu és Thripio már javában ott lábatlankodtak, mikor Luke megjelent a bejáratnál.

– Üdvözöllek, Luke gazda – kiáltotta Thripio. Persze Artu se maradhatott ki az üdvözlési ceremóniából: Olyan éktelen csipogásba kezdett, hogy a szerelők már azt hitték, valami veszedelem közeledik.

– Jól van! – hárította el Luke a droidok túlzott szeretetnyilvánítását. – Én is örülök, hogy útra kelünk, de most már elég, mert összeszalad az egész kikötő.

Még ki sem mondta, amikor hatalmas üvöltés rázta meg a levegőt.

– Hol vagy Csubakka! – kiáltotta Han, aki éppen most lépett be az ajtón. Az egyik szerelőaknából olajos, szőrös fej bújt elő.

– Nyugodj meg, Csubakka! Nem kell ekkora felhajtást csinálni egy kisebb útból – mondta nevetve Han, majd Luke felé fordulva így folytatta: – Tudom ám, mi a baja! Csubakka sohasem szerette a noghrikat. Most azt reméli, jól odacsaphat nekik.

– Ilyesmiről ne is álmodj Csubakka – intette Luke. Semmiféle incidensre nem kerülhet sor köztetek, kísérők között se, érted?

Csubakka kelletlenül morgott.

– Hát akkor? Indulhatunk! – néztek egymásra a barátok. – Rajta, Thripio, Artu, föl a Falconra!

A régi csapat újra együtt volt a gépen. Luke felszállási engedélyt kért és kapott. A Millenium Falcon különös dübörgéssel hagyta el a dokkot.

Negyedik fejezet

A volt császári palota egyik kisebb tanácstermében békésen üldögélt Leia hercegnő és Ackbar admirális. Természetesen elsősorban birodalmi ügyékről beszélgettek, de szóba kerültek az ikrek is, sőt, Leia hercegnő jedi-tanulmányai is. Észre sem vették, hogy kopogtak az ajtón, csak azt látták, hogy Talon Karrde kapitány lép be a terembe.

– Elnézést, hogy megzavarom Önöket – szabadkozott –, de halaszthatatlan ügyben szeretném a segítségüket kérni.

– Miről van szó, kapitány? – kérdezte az admirális.

– A helyettesemről, Mara Jade-ről – felelte Karrde, majd így folytatta: – Mara Jade intézi a legfontosabb szervezési ügyeimet égető szükségem van rá. Természetesen tisztában vagyok azzal is, hogy Luke Skywalkerrel való nézeteltérései miatt kétségek merültek fel személye ellen, de én szavatolom a megbízhatóságát.

– Akkor először Luke-ot kellene megkérdeznünk, mit szól hozzá – mondta Leia.

– Attól tartok, nem lesz rá idő. Mara Jade ugyanis errefelé tart, és ha jól számítottam ki, egy óra múlva leszállási engedélyt fog kérni. Ismétlem számomra elengedhetetlenül szükséges a jelenléte, éppen ezért a megbízhatóságára én adok garanciát.

– Rendben van, kapitány – bólintott Ackbar –, ebben az esetben szívesen látjuk Mara Jade-t.

– Köszönöm – Karrde meghajolt és kiment, Ackbar pedig a vezérlőpulthoz ment, hogy bejelentse az idegen érkezését.

Pontosan egy óra múlva a Coruscant bolygó légterébe bebocsátást kért egy azonosító kód nélküli csempészhajó. A hajó utasa Mara Jade volt.

A Millenium Falcon kilépett a hipertérből és megérkezett a Zartoon rendszerébe. Solo kapitány nagyot nyújtózott a székében, megveregette Csubakka hátát, és csúfondárosan odaszólt Luke-nak:

– Hé öcskös! Megérkeztünk! Ne lustálkodj! Terjeszd ki az erődet, és tégy jelentést a tapasztaltakról!

Luke bosszúsan nézett rá. Han sohasem ismerte el az erő hatalmát, de ha bajban voltak, akkor persze elfogadta a védelmet.

– Han, te sohasem gyógyulsz ki a nagyképűségedből. Miért nem inkább azzal foglalkozol, hogy hogyan közelítsük meg a Zartoon bolygót.

Han fel sem vette a rendreutasítást, tovább folytatta a műszerek ellenőrzését. Hirtelen piros fény gyulladt ki a műszerfalon. Han és a vuki együtt kapták fel a fejüket.

– Idegen űrhajót érzékel a radar, Luke! – kiáltotta Han. A radarképernyőn egykettőre bemérték az idegen objektumot.

– Birodalmi csatahajó. – közölte géphangján Thripio.

Csubakka néhány gyors mozdulata után a Falcon nagy sebességre kapcsolt, mert egy hirtelen manőverrel próbáltak kitérni a gyorsan közeledő csatahajó elől.

– Csubi! Pajzsokat bekapcsolni! Gyorsan hipersebességre, mert nem hiszem, hogy túl sokáig tudnánk tartani magunkat. Bízom benne, hogy ebben a körzetben nincsenek többen.

– A helyzet túlságosan is ismerős – szólalt meg Luke.

A Falcont egy lökés rázta meg. Han, mint az őrült rohant a beltéri egységekhez, de tudta, hogy késő, mert már elkapta őket a vonósugár. Luke higgadtan ült a helyén, és minden erejével a birodalmi csatahajóra összpontosított. A vonósugár lassan, de biztosan húzta közelebb a Falcont: az érintkezés pillanatában halk, fémes csattanás hallatszott. Thripio idegesen rohangált fel-alá a hajó fedélzetén.

– Mit tegyünk Luke gazda? – kérdezgette idegesen. – Mit tegyünk? Ugye, hogy végünk van?

– Menjünk a titkos aknába, a droidokat meg hagyjuk a fedélzeten! – kiáltotta Solo.

– Ti Csubival és a droidokkal menjetek az aknába, a többi az én dolgom – mondta Luke.

A Falcon zsilipei engedelmesen felnyíltak. Luke egyedül állt a bejáratnál. Fekete felöltője ünnepélyessé, már-már félelmetessé tette megjelenését. Zöldruhás alakok álltak vele szemben, mögöttük pedig

feltűnt Borsk Fey'lya, a szökött köztársasági tanácstag alakja. Fey'lya arcai idegesség futott át, amikor meglátta Luke higgadt arcát. Zöld szemei Luke arcára tapadtak.

– Üdvözöllek Skywalker – kiáltotta, hangosabban, mint ahogy a távolság miatt szükséges lett volna. Látom, nem lepődtél meg, hogy velem találkozol ezen a birodalmi hajón. Nos, tudd meg, hogy az igazi köztársaságot én fogom megalakítani. Illetve már meg is alakítottam. Nekem nem kell a hatalom, így nincs vesztenivalóm se. Mindenkivel leszámolok, aki a köztársaságom ellen fordul.

– Borsk Fey'lya, a köztársaságodnak vége! – mondta Luke hidegen. Fey'lya intett az embereinek és Luke felé abban a pillanatban sugárvetők irányultak.

– Elpusztítani! – kiáltotta Fey'lya és hátralépett a hangár bejáratához, hogy onnan figyelje az eseményeket. Luke kezében felkattant a smaragdzölden izzó fénykard. A zöldruhás katonák azonnal tüzelni kezdtek rá, de Luke rutinos mozdulattal kivédte a felé érkező sugárnyalábokat. Közben a kikötődokk felől újabb állig felfegyverzett szakaszok érkeztek; és tűz alá vették a Millenium Falcont. A hajó fémpallóit ellepték a zöldruhások. Han és Csubakka lassan előmerészkedtek búvóhelyükről és felkészültek a védelemre. Han és Csubakka a vezérlőterembe rohantak és elfoglalták helyüket a lézerágyúknál.

– Csubi! Figyelj! Egy, kettő, három, és… Hé!! Barátom! – ordított fel Han meglepetten. – De hiszen ezek nem is birodalmiak! Ezek Fey'lyáék!

Most már a Falcon felől is sugarak csapkodtak az ellenséges hajó felé. Először a fentről támadó szakaszokat próbálták megsemmisíteni.

Luke ezalatt odafönt vívta emberfeletti harcát a túlerővel.

Fénykardja egy másodpercre sem pihent meg, s egyszerre csak Fey'lya legnagyobb rémületére elfogytak Luke támadói.

Fey'lya, nyomában testőreivel a felső szint felé menekült. Ott volt a parancsnoki híd. Talán azt remélte, hogy a tekintélye megvédheti Luke Skywalker haragjától?

Luke persze száguldott utánuk, mint a szélvész. Még arra sem engedett magának időt, hogy megtörölje izzadt homlokát. Csak föl, föl a parancsnoki hídra, minél előbb, nehogy Fey'lya bevessen valami trükköt.

A parancsnoki híd bejáratánál megállt egy pillanatra, majd óvatosan kinyitotta az ajtót. Odabent vaksötét volt.

– Fey'lya – szólt be halkan, és felkattintotta a fénykardját. A parancsnoki hidat sötétzöld fény árasztotta el.

Fey'lya előlépett a sötétből. Luke már-már elismeréssel adózott a szökött tanácsos bátorságának, amikor kétoldalról rátámadtak a testőrök. Luke számára nem okozott nagy nehézséget, hogy kétszeres túlerővel harcoljon. Egyetlen vágással harcképtelenné tette a jobbról támadó katonát, majd a másik felé vágott a kardjával. Az azonban kitért a fénykard útjából, és félelmetes vicsorgással eltűnt. Luke egy pillanatra megtorpant. El kellett döntenie, utána menjen-e támadójának a sötétbe, vagy ne! Az erő segítségével körültapogatta a környéket, de semmi gyanúsat nem észlelt. Nem is észlelhetett, mert a csapda, ami a parancsnoki hídon várta, ördögi, jedi által sohasem észlelt „szerkezet" volt.

Lézersugarak sokasága alkotott körülötte zárt ketrecet.

Iszonytató düh kerítette hatalmába. Csak jedi ereje volt képes gátat szabni tomboló kétségbeesésének. „Egy jedi számára nincs biztos csapda" hallotta mestere hangját Körülötte egyenlőre néma csend honolt. Luke hamar lehiggadt. Fénykardjával néhányat csapott a lézerketrec felé, de hamar belátta, hogy ez nem vezet célhoz. Megérezte, hogy hamarosan szüksége lesz az erőre.

Leengedte kardját, hogy végiggondolja a helyzetét.

– Lám Skywalker – csattant fel közvetlenül mellette Fey'lya hangja – hol van az erőd? Hé, jedi csak nem hagyod magadat legyőzni pár vacak lézersugártól? Eh! Nincs is neked erőd. Csak papolsz róla. Illetve csak papoltál. Itt a búcsú ideje. Na mi lesz! – dörrent rá az emberére. – Tűz!

Erős fény gyulladt ki, a zsoldos Luke-ra emelte fegyverét. Luke lehunyta szemét, testében szétáradt az erő. Fey'lya gúnyosan elmosolyodott. A zsoldos kezében megremegett a T-3-as kézifegyver, majd lassú, nagyon lassú mozgással a saját fejéhez emelkedett. A lövés zaja az egész környéken visszhangzott, de nem tudta elnyomni Fey'lya velőtrázó sikolyát.

– Nem! – tiltakozott halálraváltan, és előkapta lézerfegyverét, hogy végezzen a jedivel. Luke azonban nem volt rest: mire a volt tanácsnok fölemelhette volna a fegyvert, valamilyen erő torkon ragadta, és a földre kényszerítette. Előbb térdre, majd arcra zuhant, és gonosz szemében lassan kialudt a fény.

Luke a csendre figyelt fel. Kinyitotta a szemét, és döbbenten látta, micsoda hatalma van az erőnek. Most már ki akart jutni innen. Kezét előrelendítette, összegyűjtötte, majd egész testében kiterjesztette az erőt, hogy végül felvegye a harcot a gyilkos fénynyalábokkal. Érezte, hogy az erő minden porcikáját átjárja, vele van, érte, most itt a Galaxis minden energiája, hogy kiszabadítsa az utolsó jedit…

Mikor már nem érezte maga körül a lézersugarakat, visszanézett: a ketrec helyén összekuszálódott fénynyalábok hajladoztak. Csak egy pillanatig tartott a látomás, aztán a fények vadul pörögve a helyükre zökkentek, és ott állt újra a ketrec félelmetesen és lenyűgözően.

Ötödik fejezet

– Az ysalamarik továbbra is jól bírják az itteni viszonyokat. Ezek szerint sikerült létrehoznunk az eddig megszokott életfeltételeiket – jelentette ki Pellaeon az admirálisnak.

– Minden a terv szerint halad – bólintott Thrawn. – A kísérleti stádium tehát véget ért. Kérem, intézkedjék, hogy elkezdjék a további szállítást. Egyetlen pont sem maradhat a birodalmi flottán, amit ne biztosítana ysalamiri. Gyorsan dolgozzanak, Pellaeon, mert lehet, hogy nagyon is közel van az idő, amikor szükségem lesz ismét rájuk.

– Azonnal intézkedem, uram! – felelte a kapitány, és elhagyta az irányítóközpontot. Az admirális a monitorhoz lépett, és elgondolkozva figyelte a birodalmi hajók mozgását a kék bolygó körül. A birodalom pontosan működött. Erre alapozta Thrawn a győzelmet. Ha valaki, akkor ő érezte a valódi erőviszonyokat. Elfogulatlan volt, tudta, mekkora esélye van a Birodalomnak a galaktikus uralomra.

Egy nagyobb tévedés köddé foszlathatja reményeiket, de még puszta létüket is veszélyeztetheti.

– Rukh! – szólt bele személyi hívójába. A noghri azonnal megjelent:

– Parancsára, uram! – válaszolta megfeszülve. Thrawn kedvetlenül nézte. – *Galaxis férge – gondolta, az állkapcsa abnormálisan előremered, hegyes fogai kivillannak harapásra készen – és ezeket gondolkodó lényeknek nevezik! Hiszen beszélik a galaktikus nyelvet, jobban mondva meg lehet őket tanítani rá, de nem sok köszönet van benne; a kiejtésük százszor inkább hasonlít disszonáns hangzavarhoz, mint értelmes beszédhez.*

– Meddig várjak újabb noghrikra! – förmedt rá Rukhra.

– Az utánpótlást útnak indították – mentegetőzött Rukh – és késedelemről a szervezést irányítók tehetnek.

– Az nem lehet! – dörögte Thrawn. – A parancsaimat be kell tartani! A védelmet, a Birodalom nyújtja népednek. Ezt jól jegyezzétek meg!

– Uram, a szervezők se jószántukból tették – mentegetőzött Rukh. – Ha jók az értesüléseim, bizonyos nehézségek támadtak a Zartoonon.

– Miféle nehézségek? Halljam! Látom, hogy mindent tudsz! – magaslott felé Thrawn.

– A lázadók… nyögte ki Rukh a félelmetes szót, és legszívesebben behunyta volna a szemét, hogy ne lássa az admirálist. – Bizonyos csoportok a lázadókkal szimpatizálnak.

Az admirális bőre sötétkékre változott, szeme vérvörösen lángolt, egész teste megmerevedett a visszafojtott dühtől. Percekbe telt, amíg meg tudott szólalni:

– Hogy lehet az, hogy megpróbálnak most hirtelen ellenünk fordulni a honfitársaid? – kérdezte végül halk hangon, hogy Rukh legszívesebben hanyatt-homlok elmenekült volna. – Ott jártak talán a lázadók? Tudnom kellene róla… Mert a te embereid ugye, valamennyien megbízhatóak?

– Sajnos uram attól tartok, hogy nem! Mint Ön is tudja, a noghrik többek között hihetetlenül kifinomult szaglásukról ismertek.

– Mi az hogy kifinomult? – sziszegte Thrawn.

– Parancsol, uram? – kérdezte Rukh lesúnyt fejjel.

– Folytasd! – suttogta Thrawn.

– A Leia Organa elleni akció során egyikük olyan közel került a hercegnőhöz, hogy…megérezte kilétét.

– Hogyhogy megérezte? – mordult rá.

– Vader Nagyúr szaga érződik rajta…

– Vader szaga! – ordította Thrawn, és iszonyú haragjában az asztalra vágta súlyos öklét – Azt mondod, hogy ezek után elég, ha Leia Organa végigszagoltatja magát a noghrikkal, s azok meghunyászkodva körüldongják? – visszhangozták erős hangját a parancsnoki híd falai.

– Sajnos, pontosan ez a helyzet uram – ismerte be a noghri – Mióta azok az ostoba bolygólakók tudomást szereztek Leia Organa Solóról és Luke Skywalkerről, istenként tisztelik őket. S mivel ők a lázadók vezérei…

– Valóban? – szakította félbe a főadmirális. Rukh tanácstalanul nézett a szoba sarkába.

– Elmehetsz! – förmedt rá Thrawn. Rukh azonnal eltűnt.

– Pellaeon – szólt bele a hívóba Thrawn. A kapitány nem sokat váratott magára, Thrawn mégis olyan öklelő pillantást vetett rá, hogy Pellaeon még jelentkezésre sem merte kinyitni a száját.

– Megint újabb problémák merültek fel – kezdte Thrawn. Hangja fáradt, színtelen volt. Pellaeon már-már a legrosszabbtól tartott.

– Igen, uram? – nyögte.

Az admirális benyomott néhány gombot a vezérlőpulton, mire az ablak elsötétült a parancsnoki szobával együtt. A falon megjelent Zartoon bolygója. Thrawn hangja kísértetiesen lobbant fel.

– Most már mindent tisztán látok. Beletörődtem hogy több ízben képtelenek voltak végrehajtani parancsaimat a noghrik. Többször megmenekültek a kezeik közül a legártalmasabb ellenségeim, Luke Skywalker, és húga – dörögte egyre erőteljesebben – Ráadásul ezekkel próbálnak szövetkezni? Nincs kizárva – fulladt el a hangja. – A Zartoonon lázadás fenyeget! Birodalmi egységeket kell odaküldeni! Az egységek feladata felkutatni és eltaposni a lázadás magvait! Nem kell válogatniuk az eszközökben!

– Uram, ha híre megy… – szólt közbe Pellaeon.

– Ha híre megy, akkor az történik, amit magam is akarok. Értse meg: nem mondhatunk le a noghrik katonai egységeiről. Jelenleg ők a legjobban kiképzett zsoldosok a Galaxison.

– Nem tudom, honnan vonhatnék el csapatokat – mondta Pellaeon, és görcsbe rándult a gyomra az idegességtől. – Egyetlen szabad egységünk sincs.

– Ebben az esetben neki kell állnunk, hogy átszervezzük az egész hadműveletet.

– Bizonyos benne uram, hogy olyan súlyos a helyzet? Nem várhatnánk meg, hogyan alakulnak az események?

– Nincs vesztegetni való időnk, kapitány ingatta meg a fejét Thrawn. – Gondolja csak el, mi történne, ha elveszítenénk a noghrikat. Mikor találnánk helyettük egy másik népet? Mire felállítanánk ott is a katonai kiképző tábort, amire azok megtanulnák, hogy rendesen fogják a sugárvetőt… a lázadók a noghrik segítségével az egész Galaxison győzedelmeskednének.

– Egyetértek, uram mondta Pellaeon. Legalább 15 egységet kell felszabadítani erre az akcióra. Ha megengedi, azonnal intézkedem.

– Várjon még! – Thrawn kedvtelve nézte a kapitányt. Való igaz, néha bosszantotta, hogy képtelen önálló döntést hozni bármiben, de azt el kellett ismernie, hogy a feladatok végrehajtásában Pellaeon utolérhetetlen volt. Ahogy most elnézte ezt az egyszerű, érdekes arcú embert, megrökönyödve fedezte fel magában a baráti vonzalom csíráit. – Szeretném, ha tudná, mekkora a tét – lépett a kapitányhoz, és megpróbálta megkeresni a szemét. – Ugye tudja, miért harcolnak mellettünk a noghrik? Nem meggyőződésből. Ahhoz túl ostobák, hogy meggyőződésük legyen. Azért vannak itt, mert elfogadták a birodalmat Vader nagyúr követőjének. Vader a kulcs. Amíg Leia Organa és Luke Skywalker él, a noghrikban nem lehetünk bizonyosak. Most bánom csak, hogy nem mentem el a Zartoonra.

– Nem volt rá semmi oka, uram, amíg jól mentek a dolgok.

– Köszönöm, Pellaeon, hogy felment. Amint megengedik a hadműveletek, körbe kell járnom a hozzánk húzó bolygókat, sőt, a semlegeseket is. Skywalker tudta, mit csinál. Látja, mit ért el pár hangzatos beszéddel és némi gazdasági támogatással?… Szagról érti? Szagról megismerik még az utódait is.

– Visszataszító – mondta Pellaeon és hátrahajolt az arcába meredő Thrawn elől.

– Intézkedjen, kérem! S csak szóljon, ha szüksége van a segítségemre! – bocsájtotta útjára Thrawn a kapitányt.

A Falcon utasai már egészen közelről látták a Zartoont. A „Sziklák bolygólyán” gigantikus méreteket öltöttek a szögletes formájú hegyek. Föntről olyan arányosnak látszottak a kockák és hasábok, mintha valami óriási szobrász formálta volna ki azok. Míg a leszállópályát kutatva a bolygó holdjai mellett haladtak el, azt tapasztalták, hogy a grafitszínű sziklák az egész bolygót uralják. Thripio izgatottan fordult Luke felé.

– Luke gazda, gondolta volna, hogy ezek a noghrik ilyen primitívek?

– Igen, saját maguk mondták Leiának, hogy hihetetlenül elmaradott körülmények között élnek – felelte Luke. – Lesz itt dolgunk, ha az az egyezség létrejön.

Hirtelen ragyogó sárga fény árasztotta el a zord vidéket. A bolygó holdjai sugározták.

– Reggel van – állapította meg Han. Ugyanebben a pillanatban odalent feltűnt a leszállófennsík.

– Primitív világ! – állapította meg géphangján Thripio.

– Nem szeretem, hogy olyan gyorsan kimondod az ítéletedet – nézett rá Luke rosszallóan.

– De Luke gazda! – méltatlankodott a droid. – Tehetek én arról, hogy így vagyok beprogramozva?

– Jaj, Thripio, nem úgy gondoltam. Talán a szóhasználatodat kellene egy kicsit finomítani – nevetett rá a sértődött droidra.

– Ha befejeztétek a torzsalkodást, akár le is szállhatnánk – szólt hátra Han a vezérlőpult mellől. Luke előrement hozzá. A vezérlőpult monitorán tényleg ott villogott a Zartoon hívójele.

– Zartoon, bolygó! Zartoon bolygó! A Millenium Falcon leszállási engedélyt kér – szólt bele Han a távközlő rendszerbe.

– Millenium Falcon, a leszállási engedélyt megadom. Zöld fénnyel jelezzük a hajó bevezető útját.

– Ezt úgy érti, hogy az egyetlen pályájukat – recsegte Thripio.

– Thripio, te tényleg rosszindulatú vagy! – jegyezte meg Han, miközben a hajó végrehajtotta a leszállási manővert. Artu morgolódott.

– Jól van Artu – bökte meg Luke – mi is látjuk, hogy igaza van!

– Ha egyszer barbárok, akkor barbárok! – dohogott Thripio.

Han és Luke egyszerre kezdte megismételni Thripio utolsó mondatát. Ettől aztán jókedvre derültek. Vidáman beszélgetve léptek ki a Falconból, hogy személyesen is jelentkezzenek a zartooni kikötőben.

– Nem is olyan szörnyű – dünnyögte Han a foga között.

– Mi? – kérdezte Luke nevetve. – Mégsem?

A leszállópálya egyetlen, semmibe vesző út volt egy végeláthatatlan, puszta fennsíkon. De az igaz, hogy a sziklás fennsík csillogott, a reggeli fényben.

– Itt kellene hagynunk Csubakkát – tűnődött Luke. – Nekem sincs túl sok bizodalmam a Zartoonhoz.

– Isten ments, hogy egyedül hagyjam! – tiltakozott Han. – Tudod, mennyire utálja a noghrikat. Inkább terjeszd ki a híres erődet, és kutasd fel a kijáratot! Attól félek, hogy az út egyenesen a sziklák peremére vezet, onnan meg esetleg a semmibe.

Luke nem válaszolt. El volt foglalva az erővel. Lassan végigtapogatta a bolygót és megkönnyebbülve állapította meg, hogy nem leselkedik rájuk veszély. Messze a fennsík peremén egy üveglap csillant meg.

– Parancsára! – intett arrafelé Luke. – Ott lesz a kijárat.

– Csak azt ne hidd, hogy bemegyek ebbe a monstrumba – tiltakozott Han. – Utálok hegyek belsejében mászkálni!

Mire az üveglaphoz értek, az kiemelkedett a földből, és lassan növekedni-kezdett.

– Jaj! – nyafogta Thripio – Egy kicsit tévedtem. De sietek megjegyezni, hogy ez a technikai csoda nem tartozik a bolygóhoz…

– Most már elég! Többet egyetlen megjegyzést sem akarok hallani! – szólt rá Luke. – Csak akkor felelj, ha kérdezlek! – Figyelmét most már az üvegpavilon felé fordította. Acélszürke köpönyeges noghrik léptek ki a pavilonból.

A Falcon legénysége barátságot színlelve közeledett hozzájuk.

Soha életükben nem gondolták volna, hogy azokkal készülnek szövetséget kötni akik több ízben az életükre törtek.

– A nevem Khabarakh – lépett előre egyikük.

– Én szerveztem meg ezt a találkozást, és én leszek a tolmács, Zartoonon élő társaim ugyanis nem értik a galaktikus nyelvet.

– Köszönjük a szíves fogadtatást – mondta Luke.

A kölcsönös bemutatkozás után követték vendéglátóikat az üvegpavilonba, amely azonnal elindult velük lefelé a hegyek lábánál fekvő település felé.

A noghrik „városa” nem volt éppen szívderítő látvány: bárhogy igyekeztek is, a holdak tündöklő sugárnyalábjai csak a puszta sziklákat fürdették fényükben.

A vendégek alig tudták elhinni, hogy ahol állnak, az a bolygó egyik legvédettebb és leglakhatóbb pontja.

Márpedig a noghrik ezt állították.

– Hát így élünk mi – mutatott körbe Khabarakh. – A házainkat a sziklába vájjuk, mert amint látjátok, másutt nem lenne alkalmas hely, a zord időjárás miatt.

Egy hatalmas sziklaalagútba vezették a küldöttséget.

– Tessék, lépjetek beljebb! – biztatta Hant és Luke-ot.

Bent az alagút mélyén tágas terem volt. Rengeteg noghri várakozott türelmesen.

A vendégek láttára mind felugrottak a helyükről és megpróbáltak a közelükbe férkőzni, hogy megérinthessék őket, vagy egyszerűen csak a szemükbe nézzenek.

– Kérem, szóljon pár szót népemhez! – fordult Luke Skywalkerhez Khabarakh, és egy emelvényre mutatott, amely a tömeg kellős közepén magasodott.

Luke lassan föllépdelt a lépcsőkön. Különös nyugalom szállta meg: az erőre sem volt szüksége, hogy érezze, itt biztonságban van. Agyába villantak Leia szavai, nekik a noghriktól nem kell tartaniuk.

– Noghrik! – kiáltotta el magát – Néhány hónapja még azt sem tudtam, hogy léteztek. Mikor először találkoztunk, gyűlölet szikrázott közöttünk, most ez megszűnt. Üdvözöllek titeket!

Lelkes kiabálás fogadta Luke üdvözlő beszédét.

Khabarakh, aki minden szavát fordította, most mellé lépett.

– Hát ő Luke Skywalker, jótevőnk, Vader Nagyúr fia. Érzem is.

– Han Solo pedig – mutatott rá Luke Hanra – Leia Organa Solo hercegnő férje, az én barátom, és a köztársaság hű kapitánya.

Han szólásra emelte a kezét.

– Engedjétek meg – mondta érces hangon –, hogy üdvözöljelek benneteket a békekötés eme nagyszerű napján, és ugyanakkor átadjam a hercegnő meleg jókívánságát is.

A tömegből egy férfi lépdelt fel az emelvényre. Különös módon az ő bőre sötétebb szürke volt.

A noghri Luke-hoz lépet, s szégyenkezés nélkül beleszagolt a nyakába. – Ő az! – kiáltotta népe felé. – Tanúsítom!

Örömrivalgás fogadta szavait.

– Bemutatom Khanikit – mondta Khabarakh. – Ősi uralkodó család tagja. A noghri tanács vezetője.

Han és Luke csodálkozva néztek rá.

– Köszönjük ezt a hihetetlen jóindulatot, amivel fogadtatok minket – mondta Han.

– Most búcsút veszünk tőletek, – intett Khaniki a tömeg felé.

– Nyugodtan lássatok munkához. Értesítünk benneteket, amikor vendégeink távozni készülnek, hogy búcsúzni tudjatok tőlük.

A tömeg megmozdult és lassan a kijárat felé indult.

Khabarakh egy másik ajtóhoz tessékelte vendégeit. Egy kis tanácsterembe léptek, ahol tizenkét noghri ült már a tárgyalóasztalnál.

Luke megfigyelte, hogy a tanács tagjai a tömegtől eltérő ruhát viseltek, melyet világos szalag díszített.

Meglepetésükre itt sem ismerte senki a galaktikus nyelvet.

Khabarakh a nekik kijelölt helyre vezette Luke-ot és Hant.

Csubakkát és a droidokat pedig a terem egy félreeső sarkában ültette le.

Han nem győzött csodálkozni tapintatos megértésükön: valóban, még ebben a békés környezetben is nagyon nyugtalanok lettek volna, ha nem látják segítőtársaikat, különösen Csubakkát, aki ugyan nagyon barátságos képet vágott a noghrikra, de Han úgy gondolta, az ördög nem alszik.

Végre bejött Khaniki is, elfoglalta helyét a tanácstagok között, és kezdetét vette a tárgyalás.

Khaniki újfent üdvözölte a köztársasági küldöttség tagjait, majd felkérte Luke-ot, számoljon be róla, hogy miért jöttek.

– Nagyon örülünk, hogy végre létrejöhetett ez a találkozó – kezdte Luke a beszédet. – A köztársaság fennállása óta azon fáradozik, hogy a bolygók népeit egy nagy demokratikus szövetséggé fogja össze. Köszönöm Khabaraknak, hogy megteremtette ezt a lehetőséget.

– Mi is örülünk, hogy Khabarakh megtalálta Leia hercegnőt, de nem te tartozol köszönettel, neki, hanem mi! – szólt Khaniki. – Tudtuk, hogy Vader nagyúrnak gyermekei vannak, de azt nem, hogy egyikük jedi. Mi Vader nagyúrnak köszönhetjük, hogy annyira felemelkedhettünk, amennyire látod, ő fejlesztette ki büszkeségünket, a katonai bázist. Neki köszönhetjük, hogy katonáinknak jó híre van az egész Galaxison. És miattuk – igen miattuk nincs többé megélhetési gondunk. A tárgyalás végén körbevezetünk majd benneteket, s akkor megismerkedhettek jobban életünkkel. Most pedig kérlek, mondd el, hogyan képzelitek a közös jövőnket. Mi a kezetekbe adjuk a noghri nép sorsát. Mostantól csak parancsolnotok kell, s népem követni fog titeket.

– Mi ajánlatokkal jöttünk, nem paranccsal, – állt fel Han Solo kapitány. – Boldogok lennénk, ha zsoldosaitok a jövőben a köztársaságot szolgálnák, nem pedig a birodalmat. Ha a szövetség létrejön, bolygótokat azonnal bekapcsoljuk az új köztársaság vérkeringésébe. Hogy ez mit jelent? Egyszerűen azt, hogy a szövetség minden tágja birtokolhatja az összes korszerű technológiát és eszközt. Azt, hogy megtanulhatjátok, hogyan lehet kihasználni a helyi adottságokat, hogyan lehet várost építeni a legmostohább bolygóviszonyok közepette is. Köztársaság szerte kiterjesztjük óriási kiképző szaktudásotokat.

– Csak egyetlen dolgot szeretnék még hozzátenni – emelkedett fel Luke – köztársaságunknak szüksége van katonáitokra, de nincs szüksége zsoldosokra. És nincs szüksége arra, hogy – amint hallottam – négy éves koruktól képezzék a katonákat.

Luke leült és Hanra nézett, aki helyeslően bólintott.

A noghrik halk tanácskozásba kezdtek. Nem telt sok időbe, míg megegyeztek.

– A köztársaság ajánlatát elfogadjuk – mondta Khaniki ünnepélyesen. – A noghrik csatlakoznak a hercegnőhöz.

Az ülés barátságos hangulatban zárult. Innen szálláshelyükre kísérték a küldötteket. A „ház” ahol kijelölték a lakásukat, egyike volt a sziklába vájt lakóhelyeknek, amelyekben a noghrik éltek. A bejárati szinttől fölfelé és lefelé is lifttel lehetett menni, lépcső nem is volt. Kevés egyszerű bútorzata ellenére barátságos volt a lakóhely. Talán a meleg, szikrázó fény tette, talán a küldöttek kellemes érzése, de Luke-ot és Hant úgy elnyomta az álom, hogy csak napnyugtakor ébredtek fel.

A szövetség nyilvános kihirdetése ugyanitt történt, ahol délelőtt bemutatták őket a noghri népnek.

Most meghatott csend fogadta a kihirdetést. Arcukon Luke új vonást fedezett fel: a büszkeség vonását.

– Népem boldog, hogy felszabadult „a galaxis zsoldosai” névtől, ami nagyon jól tudtuk, azt jelentette: „a galaxis, gyilkológépei”

– Amint magatok is tapasztaltátok, nagyon szelíd nép ez a mienk.

– Talán ezért határozott úgy Nagyurunk, hogy a katonákat nem engedi kapcsolatba lépni a szüleikkel. Családjuk is csak akkor lehet, ha túl vannak a tizedik harci bevetésen. Elképzelhetik milyen ez a család. Feladata nem több, mint az utódok létrehozása, hiszen katonáink állandóan a Galaxis útjait járják.

Másnap reggel aztán többet is megtudhattak Luke-ék erről a katonai kiképzésről. A bázis épületei láthatóan a csalétek szerepét töltötték be. Színes forgataguk úgy vonzotta az idelátogatót a bázis felé, mint mágnes a vasat. Ki nem örült volna, ha a sziklalakásból ide küldheti gyermekét? A bázis egy óriási területet foglalt el. Lenyűgöző látvány volt. Luke és Han szeme káprázott az éles fénytől, és ettől a színkavalkádtól a droidok is izgatott hangokat hallattak, Csubakka pedig egyenesen el volt ragadtatva.

Khabarakhtól aztán megtudták, hogy ezek itt a tisztek lakásai. A katonai irányítok nagy tisztelettel fogadták a köztársaság küldötteit. Számukra sem volt kérdéses, hogy ki mellé álljanak.

Hiszen mindezt, amiben élhettek, dolgozhattak, Luke apjának köszönhették. Most örültek csak, hogy annak idején a tanács ragaszkodott a noghri kiképzőtisztekhez. Nem kis nehézséget okozott volna ugyanis, ha idegenek, birodalmiak irányították volna a kiképzőközpontot, így szabadon bejutottak a katonaiskolába. Hannak összeszorult a torka, amikor meglátta a legkisebbeket. Különösen az indította meg, hogy milyen kemény arccal végezték egyhangú gyakorlataikat.

– Sejtettem, – hogy ilyenfajta kiképzésben részesülnek a noghri harcosok – sóhajtott fel Luke a látogatás végén. – De azt nem tudtam, hogy ilyen korán kezdik – bocsánat a szóért az idomításukat. Hát persze, hogy így lélektelen, mégis eleven harci gépezeteket kapnak. Ennek mihamarabb

véget kell vetni! Csak annak őrülök, hogy a húgom, aki maga is gyermekeket vár, nem látta ezt.

– Azt hiszem – mondta Khabarakh – ti tényleg egy szebb világot akartok létrehozni.

– Szebbet és jobbat – szólt bele Han. – Olyat, ahol mindenki szívesen él. Egyetértek Luke Skywalkerrel abban, hogy komoly átképzésre lesz szükség itt, mielőtt a noghri csapatokat a köztársaság harci kötelékébe vonjuk. Köztársasági szakembereket fogunk küldeni erre a feladatra.

Hatodik fejezet

Mara Jade befejezte hozzászólását, de még nem ült vissza a helyére. Kedves meghajlással köszönte meg a beszéde nyomán felcsattanó tapsot. Tény, és való, hogy javaslata nemcsak logikus és lényegretörő, de ugyanakkor egészen újszerű is volt. A köztársaság gazdasági rendszerének ily módon való átalakítása egyértelműen jő hatással lesz a kereskedelmi ellátásra is, s várhatóan forradalmi módon serkeneti majd a köztársaság vérkeringését.

Szinte hihetetlennek tűnt, hogy Mara Jade néhány napos itt tartózkodása után ilyen pontosan ismerje a köztársaság helyzetét. Természetesen az is mindenkit meglepett, hogy honnan tud ennyi mindent a politikai és gazdasági életről egy csempészparancsnok-helyettes. A tanácstagok a legteljesebb mértékben egyetértettek javaslataival, és egyhangúlag elfogadták a törvénymódosítást. Már mind felálltak, és Marához siettek, hogy személyesen is gratuláljanak neki, mikor Leia személyi hívója megcsörrent:

– Elnézést kérek, amiért megzavarom az ülést – mentegetőzött az ügyeletes híradástechnikus, – de sürgős holografikus üzenet érkezett a Millenium Falconról.

– Azonnal adja be! – utasította Leia, és nagyot nyelt. Az idegesség szinte áramütésként rázta meg a testét. A hasában is izgatott mozgolódás támadt. Csak akkor nyugodott meg egy kicsit, amikor Han mosolygós arca jelent meg a terem közepén.

– Üdvözlet mindenkinek! – intett Han vidáman. A Falconon vagyunk. Most indulunk el a Zartoonról. Sajnálom, hogy eddig nem állt módomban jelentkezni, de nem rajtam múlt. Az utóbbi napokban túl sok minden történt: azzal kezdem, de persze röviden, hogy a Zartoon közelében elkapott bennünket egy birodalmi csatahajó. Kapaszkodjatok meg hölgyeim és uraim! A hajó kapitánya Fey'lya extanácsos volt. És most lélegezzetek fel, mert nemcsak hogy megúsztuk élve a támadást, de Luke Skywalker – nem is tudom, hogyan, de valami csodával határos módon – ráadásul elpusztította Fey'lyát. Egy pillanat – mondta, és felemelte mutatóujját – tudom, hogy most legszívesebben kikapcsolnának hogy szabadon ujjonghassanak, de ezzel még várniuk kell egy kicsit. Ugyanis

van még mondanivalóm, a Zartoon bolygón óriási lelkesedéssel fogadtak bennünket, mi pedig megdöbbenéssel vettük tudomásul, ami ott folyik. Szívszaggató, de erről majd inkább szóban. Most csak annyit, hogy az együttműködési szerződés megköttetett, a noghri zsoldosok akár holnaptól a mi oldalunkon harcolnak. De ezt majd meg kell még beszélnünk. Kérem a tanácsot, hogy készítse fel a szakértőket, akik felmérik majd az ottani munkákat. Ha javasolhatom, Lando Calrissian vezesse a csoportot. Nagyon nagy szükség lesz ott a szakértelemére és a diplomáciai képességére.

– Oh, és el ne felejtsem! – arcán különös lágy mosoly jelent meg. – Néhány nappal tovább időzünk ezen a vidéken. Luke Skywalkerrel ugyanis úgy döntöttünk, hogy megnézzük a Jomark bolygót. Lakatlannak mondják, dehát… a noghrikról például a legutolsó időkig azt sem tudtuk, hogy léteznek. Most mennem kell. Üdvözletemet küldöm midannyiuknak! – búcsúzott el, azzal a kép semmivé bomlott. Le sem lehet írni, micsoda boldog ünneplés vette kezdetét a tanácsteremben.

– Ezek a fickók a Galaxis ördögei – csóválta a fejét Mon Mothma.

– Túltesznek a legügyesebb csempészeken is, én mondhatom! – csettintett a nyelvével Talon Karrde kapitány.

– Hát akkor Fey’lyának vége – sóhajtott fel Ackbar elégedetten. – Jól sejtettük tehát, hogy nem a Birodalom ellen fordul, hanem ellenünk.

– Fey’lya is csak a hatalmat akarta, mint az ilyesfajta fickók mind – mondta Talon Karrde.

– De hiszen itt az is megvolt – szólt közbe Leia. – Itt mindenki tisztelte. Hallgattak a szavára.

– Vannak, akik csak akkor boldogok, ha mindenki nekik hódol – szólalt meg csendesen Mara Jade, és vidáman összekacsintott Leiával, Ackbar csendet intett a kezével:

– Kérem, üljenek vissza, még néhány percre az asztal mellé, hogy megbeszélhessük a teendőket! – kérte. A jelenlévők engedelmeskedtek.

– Nem is tudom mi lenne velünk Han, és Luke Skywalker nélkül – kezdte az admirális. – Persze tudom, hogy Leia hercegnő szíve tele van aggodalommal férje, és fivére vakmerősége miatt, de a köztársaság szempontjából nézve a dolgokat, mi csak hálásak lehetünk eme tulajdonságukért – meghatottan pislogott néhányat, majd így folytatta:

– Szeretném, ha még ma megtudnák bolygószerte a jó hírt. – megköszörülte a torkát – mármint ami a Fey'lyával kapcsolatos hírt illeti. A másik egyenlőre maradjon a mi titkunk. Nem is merem elhinni, a noghrik támogatásával végre reális alapunk lehet a győzelemre. Mi állhat még a galaktikus Köztársaság útjába, ha Ők mellettünk vannak? Semmi! Akkor hát álljunk neki a gyakorlati teendőknek! Először is el kell érni Lando Calrissian. Egyetértek Han Solo kapitánnyal Lando Calrissian személyét illetően. Feltételezem, önök is, de azért kérem szavazzunk!

Mielőtt feltette volna a szavazásnál szokásos kérdéseket, minden kéz a magasba emelkedett.

– Amint látom, két küldöttünk tekintélye a csillagokig nőtt – mosolygott Ackbar. – Nos Lando Calrissian jó tanácsokkal tud majd szolgálni az átszervezést végző szakembereknek, mert nagy tapasztalattal rendelkezik. Mindnyájan tudjuk, micsoda egyedülálló védelmi rendszert hozott létre a felhő városában is.

– Máris megyek és kapcsolatba lépek vele emelkedett fel Leia. – A szakértők névsorának összeállítását önökre bízom. – mondta, és kisietett. Alig várta, hogy beszámolhasson Landónak a fejleményekről.

Lando örömrivalgásba tört ki a hírek hallatán, és megígérte, hogy még aznap elindul „Leia bolygójára". Leia szerette volna tudni, hallott-e Lando a mark-tervről, de Lando azt felelte, fogalma sincs, mit keres „az a két szerencselovag" azon a lakatlan bolygón. Ha csak aranyat nem – nevetett, Leia szeretett volna megnyugodni Lando nevetésétől, de nem tudott. Még mindig egész testében remegett, és az ikrek idegesen mozgolódtak a hasában. Rossz előérzete megint rátört: – *mi az, ami annyira aggasztja? Miért fogja el mindig szorongás, ha nincs Hannal és Luke-kal? Miért volt ma olyan különös Han arca? Mi volt ez az ijedt kifejezés a nevetése mögött? És hová mennek? Igazat mondtak vajon arról a Jomarkról? Mit akar ott Luke? És miért viszi bele minden veszélybe Hant? Miért?*

Amint gondolataiba merülve sétált a folyóson, Mara Jade jött vele szemben.

– Na sikerült felhívni Calrissian urat? – kérdezte kedvesen.

– Igen, hogyne. És ti? Befejeztétek a megbeszélést? – kérdezte vissza Leia.

– Hogyne. Minden rendben van. Alig várom, hogy visszaérkezzenek a szakértők, és megkezdődhessen a tényleges munka.

– Részt akarsz benne venni?

– Termesztésen, hercegnő. – Abban a szerencsés helyzetben vagyok ugyanis, hogy jól ismerem a noghrikat.

– Nem értem – csóválta a fejét Leia, és csodálattal nézett Marára.

– Honnan tudsz te ennyi mindent, Mara Jade? A tudásod után ítélve inkább politikusnak hinnélek, mint kalóznak.

– Az is vagyok – felelte Mara, és melegen mosolygott Leiára.

– Ezt nem egészen értem bizonytalanodott el Leia.

– Volna kedved leülni egy kicsit a kertben? – tért ki Mara a magyarázat elől.

– Nagyon is – lelkesedett Leia, és már indult is a hatalmas üvegajtó felé.

Mint mindig, most is pompázatos volt a palotakert, a halott császár kedvenc tartózkodási helye. A buja növényzet között felállított, nem emberi kultúrából származó szoborcsoportok különös hangulatot árasztottak maguk körül. A két nő a császár lugasában telepedett le.

– Nagyon hiányzik? – kérdezte Mara együttérzően.

– Igen mondta Leia – Mindketten nagyon hiányoznak.

– Amint hallom, mindig együtt mennek mindenhová.

– Ha csak tudnak.

– És mi ez a Jomark ügy? Erről eddig még nem is hallottam.

– Hát én se – színlelte Leia, és gondolataiba merült. Nagyon aggasztotta ez a váratlan elhatározás. – Most egy pár percre behunyom a szememet, mert nagyon elfáradtam. Nem haragszol?

– Oh dehogy! – nyugtatta meg Mara. – Azt hiszem, rám is rámfér egy kis pihenés.

Leia Jedi-relaxációs gyakorlatokba kezdett. Ettől hamar megnyugodott. Most már megpróbálkozhatott az erő összpontosításával. Lassan, nagyon lassan összegyűlt benne az erő, mígnem úgy érezte, elég nagy ahhoz, hogy összekapcsolódjon Luke-kal.

Hol vagytok most? Miért kellett oda mennetek? Minden rendben a Millenium Falconnal? – kérdezte tőle gondolatban. Egy percre megrezzent. Érezte, hogy sikerült megérintenie Luke-ot az erővel.

Nyugodtnak, sőt derűsnek találta. Ettől egycsapásra megnyugodott.

Vigyázz rá és magadra is üzente még az erő hullámain, majd lassan elernyesztette magát.

Mikor kinyitotta a szemét, Marát látta, amint rémülten hajol fölé.

– Mi volt veled? – kérdezte a lány – olyan furcsa volt az arcod. Azt hittem elájultál.

– Oh, semmi, semmi! – mosolygott rá Leia.

Nagyon jólesett neki, hogy Mara ennyit törődik vele.

– De igen, bizonygatta Mara. Olyan volt, mintha… Olyan volt mintha az arcod, mint Luke Skywalkeré ott az erdőben, a kalózbolygónkon.

– Meglehet – mosolygott Leia. – aztán hirtelen azt kérdezte, – Mit szólsz Luke-hoz? Nagyszerű fickó, nem?

– Nem – rázta meg fejét Mara.

– Nem hiszem el, hogy nem tetszik neked egy kicsit! Olyan férfias! És hidd el, csodálatosan gyengéd!

– Én nem ezt tapasztaltam.

– Á – kapott a fejéhez Leia – Azért haragszol rá, mert nem közeledett hozzád. Oh, fel se vedd! Sohasem tudhatod, mit gondol valójában. Rezzenéstelen arccal néz, a lelkében még ki tudja, mekkora vihar kavarog közben.

– Két Luke Skywalker volna? – kérdezte Mara, ügyesen témát váltva. – Nem lehet, hogy titokban te is jedi vagy?

– Nem vagyok jedi – rázta meg a fejét Leia, – de a fivérem megtanít nekem néhány jedi fogást, és persze azt is megtanítja, hogyan használjam az erőt.

– Akkor már értem – mosolygott sejtelmesen Mara – Na és, jól vannak? Minden rendben megy?

Leia szégyenlősen elnevette magát.

– Te mindent kitalálsz. Igen, úgy éreztem, hogy minden rendben van.

– És… milyen biztonsággal tudod megállapítani, hogy a megérzéseid helytállóak?

– Nagyjából helytállóak.

– Megérezted például azt a Fey'lya ügyet?

– Nem tudom. Konkrétan nem, de nagyon nyugtalan voltam.

– De volt már eset, amikor konkrétan össze tudtál kapcsolódni Skywalkerrel?

– Volt – bólogatott Leia elgondolkozva.

– Kíváncsi vagyok, meddig juthat el a jedi tudományban egy nem jedi.

– Én is – nevetett Leia, majd megkérdezte: – Mondd, Mara, honnan tudsz te ilyen sokat a politikáról és a gazdasági dolgokról? És hogy értetted azt, hogy tulajdonképpen politikus is vagy meg kalóz is?

– Egyszerű történet – felelte Mara. – Mielőtt kalóz lettem volna, a volt Birodalomnak dolgoztam. Ami azt illeti, elég felelős beosztásban. De hát az régen volt. Később rájöttem, hogy a rossz oldalon állok, de nem mertem egyenesen hozzátok jönni. Ez a kalózkodás olyan kitérőféle volt. De ugyanakkor jó gyakorlati képzés is.

Leia szeme felvillant:

– Ezért ismered hát a noghrikat! És ha nem csalnak a megérzéseim, ennél fontosabb dolgokat is tudsz.

Mara csak legyintett erre.

– Tudod, milyen volt a császári Birodalom? Titkos volt az egész uralmi rendszer. Nem nagyon lehetett bizalmas információkhoz férkőzni. – mondta Mara. – Amit tudok, onnét származik, hogy Kalóz voltam. Mi mindenhová eljutunk, és a hírek persze nem ismernek bolygóhatárokat.

– Mara Jade! El sem mondhatom, mennyire örülök, hogy itt vagy! –, kiáltott fel Leia. – Rettenetesen nagy szükségünk van most minden gondolkodó elmére, különösen, ha olyan tapasztalatokkal rendelkezik, mint Te.

– Igen, remélem, hasznomat látjátok. Tudnod kell, hogy a noghrikkal mit sem értek, amíg át nem nevelitek őket.

– Átnevelni? Felnőtt embereket? Nem hiszek az ilyesmikben – jelentette ki Leia.

– Márpedig akkor nektek is úgy kell irányítanotok őket, ahogy apád óta minden gazdájuk teszi. Igaz, hogy itt van Luke Skywalker, ő majd megoldja ezt a problémát. Az erővel.

– Mara, ez nem így van, mert mi nem akarjuk irányítani őket, a demokratikus Köztársaság tagjává kell válniuk. Nagyon bízunk benned! Tudod Luke és Han csodálatos. De szükségem van egy nőre, aki megért, és tanácsot is tud adni, ha kell… Azt hiszem a jövőben az ikrek kedvéért egy kicsit kevesebb munkát kellene vállalnom. Ha te le tudnád venni a vállamról a feladatok egy részét…

– Csak szólnod kell, és már ott is vagyok felelt Mara készségesen. – Semmi más dolgod ne legyen, mint hogy kiadod a feladatokat és ellenőrződ az elvégzését.

– Ha megjön Luke, a jedi-leckéket is folytatnom kell.

– Nem várhatnak azok a leckék pár hónapig? – kérdezte Mara rosszalóan, és Leia hasára mutatott. – Törődj most már a leendő gyermekeiddel! Gondolj a nyugalmadra! Megérdemlőd a pihenést, óriási feladat előtt állsz – folytatta Mara.

– Tudom, persze! – bólogatott Leia – De a jedi leckék nem fárasztanak el. Inkább önbizalommal töltenek el. És ne feledd el, hogy az ikreim is jedik lesznek. Nem várhatom őket felkészületlenül. Mindent meg kell tanulnom, hogy taníthassam majd őket, ha Luke nem lesz a közelben.

– Fénykardod is van? – kérdezte Mara.

– Persze! – húzta ki Leia a kardot az övéből. – Itt van, Luke-kal konstruáltuk. Már harc közben is kipróbáltam. Tökéletes.

– Megnézhetem? – kérdezte Mara.

– Tessék – nyújtotta át neki Leia – De vigyázz vele!

Mara érdeklődve nézte a kardot. Jobbra balra forgatta, majd felemelte, mire a kardból kicsapott a fénysugár.

– Jaj, vigyázz! – kiáltotta Leia, s ijedten lépett hátra.

Mara csak suhogtatta a kardot, mintha nem tudná kikapcsolni, csak úgy zúgott körülötte a levegő.

– Mara! – hallották meg hirtelen Karrde hangját, aki futva jött feléjük a szoborcsoportok felől. – Mióta kereslek! Gyere meg kell beszélnünk a Galaxis perifériáján élő népek élelmiszerellátását.

Mara kikapcsolta a kardot és visszaadta Leiának.

– Az biztos, hogy hihetetlen biztonságérzetet ad – jegyezte meg.

– Magam is úgy érzem – felelte Leia.

– Holnap találkozunk – búcsúzott Mara.

– Viszontlátásra – tette hozzá Karrde.

– Viszontlátásra – felelte Leia.

Ez a jelenet a karddal kissé megviselte, de bizonyára csak az emlékek miatt.

Még egy darabig várt, aztán ismét átadta magát a relaxációs gyakorlatoknak.

Gondolatai most az ikrek felé jártak. *Milyen jövő vár rájuk?*

Elképzelte magát a ruhájába kapaszkodó kicsinyekkel, amint éppen járni, akarni, szeretni tanítgatja őket.

Bárcsak béke lenne addigra. Bárcsak Han és Luke is itt vitatkoznának a lugasban!

Lehetséges ez? Véget érhet egyszer az örökös készülődés, harc, rettegés?

A birodalom nem fog lemondani a harcról. Akkor hát folytatódik az élet-halál küzdelem.

Ki lesz a győztes?

Leia nemcsak nem akarta, de nem is tudta elképzelni, hogy a köztársaság eleshet.

Az nem lehet, azt érezné! Hogy rabságban nőjenek fel a gyermekei, vagy… fel se nőjenek? Akik az életére törnek, nem Leia Organa Solo életét akarják elsősorban, hanem az ikrekét. Mert igaz, ha az ikrek felnőnek, őket négyüket nem győzheti le senki! Négyükre gondolva rossz érzés fogta el.

Mi ez? Valami nagyon rossz vár rájuk a jövőben.

De mi? Bárcsak megtudhatná, akkor felvehetne ellene a harcot!

Lám, Han és Luke kihagyták őt valamiből. Mi van a Jomarkon, ami fontosabb nekik, mint ő és az ikrek? Valóban létezhet az a jedi?

És vajon melyik oldalon állhat? Tényleg a Jomarkon élne?

Az utazást biztos, hogy előre eltervezték, és mi másért nem mondták meg neki, mint azért, mén tudták, hogy ellenezni fogja.

Most már, ha így van, csak épségben megjöjjenek!

Fáradt volt.

Hetedik fejezet

A Millenium Falcon fedélzetén nyugodt csend és félhomály honolt.

Han Solo kapitány a pilótafülkében szundikált.

Álmában újra a zartooni kiképzőtáborban volt, a kicsik gyakorlótermében.

Valakit keresett, ezért sorba nézte, hogyan eresztik ölre őket.

Hallotta a bíztató hangokat, a pontos utasításokat, arról, hogyan tegyék harcképtelenné ellenfelüket.

Aztán…

Tudta, hogy hiába ordítana, hiába törne össze mindent, hiába hívná Luke-ot és Leiát a fénykardjukkal, akkor se ismerné fel a fiait – elvették az arcukat, uniformizálták őket.

Csubakka valami megnyugtatót dörmögött a kapitánynak, aztán újra a vezérlőpult felé fordult. Rajta volt most az egész hajó gondja, mert a hajó végében pihentek a droidok.

Luke pedig kezeit összefonva, behunyt szemmel meditált. *Egy pillanatra megérezte, hogy Leia össze akar kapcsolódni vele, de amikor feléje irányította az erőt, nyugalmat és derűt tapasztalt körülötte.*

Nem úgy a Jomarkon. Minden érzéke azt súgta, hogy a Jomarkon egy jedi várja.

Még ilyen távolról is érezte a levegő vibrálását a bolygó körül.

Nem akárki lehet, ha ilyet tud produkálni.

Igen, hívja. Ezt biztosan tudta.

Már csak a találkozásra tudott gondolni.

Vajon ki lehet? Az ő tudtával a Klón háború után nem tűntek fel többé jedik.

Egy mégis életben maradt volna? A császár, és az apám nem fedezte volna fel?

Szinte lehetetlen. Vagy lehet, hogy tudtak róla, csak titokban tartották?

Csubakka halkan morgott Hanhoz, még fél óra, és ott vagyunk.

– Hol? A Zartoonon? – ijedt fel rémisztő álmából Han.

– A Jomarkon, – mondta Luke.

– Jaj, persze, a Jomark. Luke rögeszméje, – tért magához a kapitány.

– Nem rögeszme, – szólt rá Luke hangosan – Most már bizonyosság. Készüljünk!

– Megmondod végre, mit keresünk itt? – Követelődzött Han. – Elcipelsz egy lakatlan bolygóra és csak titokzatoskodsz.

– Érzem, hogy él még egy jedi-lovag. Itt kell lennie. Hívott – jönnöm kellet.

– Jedi lovag! Luke – duzzogott Han – Te mindig kitalálsz valamit, hogy fenntartsd ezt a jedi mítoszt! Tudod, hogy nincs többé jedi, csak te! Nyugodj bele, hogy egy élő őslelet vagy!

– Hagyd most abba a gúnyolódást Han, mert koncentrálnom kell: Minden erőmre szükségem lesz, de lehet, hogy még azzal se megyek semmire.

– Miért kell neked az erő? Csak nem azt akarod mondani, hogy egy sötét jedit találtál ki magadnak?

– Számolnunk kell ezzel a lehetőséggel is. És ha olyan, mint amilyennek érzem, akkor sokkal erősebb nálam.

– Még jó, hogy csak álom – mondta Han vigyorogva, de aztán lelohadt arcáról a mosoly: – Álmomban az unokaöcsköseivel a Zartooni halálbábuk között voltak. Elég szörnyű volt.

– Nem csodálom, hogy velük álmodtál mondta Luke. – Nekem is állandóan ők járnak az eszemben.

Elhallgatott, kezeit összekulcsolta maga előtt, és lehunyta a szemét.

Han gondterhelten nézte. Luke-ot látván most már kezdte ő is komolyan venni a veszélyt.

Csubi zökkentette ki gondolataiból.

Megérkeztek.

A két droidot, mintha varázsütés érte volna, felpattantak, és Luke-hoz szaladtak.

– Megkezdhetjük a munkát, uram? – recsegte Thripio.

– Igen Thripio, próbálj meg tájékozódni! Artu, ülj a vezérlőpulthoz és tedd a dolgodat! Bármi szokatlant észlelsz, szólj!

Artu fontoskodva csipogott, de tette a dolgát.

– Nem kell mindent tudnod! – felelte neki Luke.

– Szétrobbanok! – berregte Thripio.

Hihetetlen kultúrát észlelek, de csak egyetlen ponton. Egy ember ilyen erőt birtokolna?

– Luke gazda remélem jó jedi vár ránk odalent.

– Van még valami más élet is a bolygón? – kérdezte Luke feszült arccal.

– Vagy nincs, vagy ez az erőgóc mindent elnyom. Kikapcsolok, mert nem bírom tovább – siránkozott Thripio.

Han bejelentkezett a leszállópályán:

– Jomark, itt a Millenium Falcon. Leszállási engedélyt kérek.

A visszajelző néma maradt. Han még néhányszor megismételte a jelentkezést, de választ akkor sem kapott.

– Leszálljunk? – fordult oda Luke-hoz.

– Természetesen, hiszen azért jöttünk.

– De semmiféle leszállás irányításra nem számíthatunk – mondta Han.

– Nem ez lesz az első eset, hogy vakon szállunk le – vont vállat Luke. – Ha nincs irányítóközpont, akkor nyilván űrforgalom sincs. Gyerünk beljebb, a közvetlen légtérbe, akkor megtudjuk milyen terepre számíthatunk.

Han kivezette a hajót a hipertérből, és hirtelen egészen közelről látták a napfényben fürdő Jomarkot.

– Lejjebb! – adta ki az utasítást Luke.

Han alacsonyabbra vitte a hajót.

– Jól van – mondta Luke – van itt leszállópálya, amennyit csak akartok!

Valóban, a Jomarkon bőven volt síkság. A bolygó nagy részét ugyanis sivatag foglalta el.

– Mérjük fel a terepet, mielőtt leszállnánk. Olyan helyet kell keresnünk, ahol létezhet emberi élet. A logika itt nem sokat segít – mondta Luke és meditációs helyzetet vett fel, a legnagyobb nyugalommal.

– Menjünk jobbra! – mondta egy kicsit később. – Keress egy sziklás részt!

– Megvan – válaszolt Han –, de itt lehetetlen leszállni. Illetve, jó. Van itt egy kis fennsík. Biztos vagy benne, hogy itt akarsz leszállni? Nem lesz könnyű.

– Terepfutóművet ki! – adta az utasítást Luke, és Artu némán teljesítette a parancsot.

– Távolságcsökkentőt kioldani! – szólt Luke.

– Rendben! – jelentette Han. – Akkor hát ereszkedek.

A leszállás, – hála szakértelmüknek – tökéletesen sikerült. Az utasok kiszálltak.

– Az általunk megszokott hőmérséklet duplája van jelenleg itt – állapította meg Thripio.

– Pedig már lefelé igyekszik a nap – nyögte Han. – Mi lehet itt délben?

– Erre – mutatott Luke egy égbe meredő szikla felé.

– Biztos? – nyűgösködött Han. – Pont erre a meredek izére?

– Pont – felelte Luke.

– Most mi van? Így fogunk beszélgetni? – sértődött meg Han. – Inkább azt mondjad meg, mi a fenének hoztál ide? Én nem hiszek a szuperjedidben.

– Han! – kérte Luke – Most hagyd abba egy kicsit a tréfálkozást, mert nagyon erősen kell koncentrálnom. Már ott van a figyelmem nála. Kérlek légy türelemmel! És még hálás lennék, ha velem jönnél, de ha nem, akkor egyedül is felmegyek. Jössz?

– Micsoda kérdés! – húzta el a száját Han. – Persze, hogy jövök. És ne haragudj! Mostantól csöndben leszek. De komolyan tényleg érzel itt valakit, vagy csak meg akarod próbálni…

– Érzek – bólintott Luke. – Olyan erősen, mint talán még soha.

– Vár minket?

Luke különös tekintetet vetett rá:

– Igen, vár – mondta lassan.

– Sötét jedi? – kérdezte Han.

– Nem nyilatkozik – felelte Luke.

A sziklán olyan szűk ösvény vezetett felfelé, hogy vuki csak oldalazva tudott rajta menni. Föl is mordult, amikor felnézett és meglátta, mekkora utat kell megtennie ilyen módon, de Luke egy pisszenéssel csendre intette.

Több mint egy órája mentek erőltetett tempóban, amikor Han kibukkant a sziklatetőre.

– Ide nézzetek! – füttyentett elismerően, és félreállt, hogy a többiek is kiléphessenek a végelláthatatlan, homokos fennsíkra.

– A mindenit, Luke, ezt miért nem érezted meg! Itt kellett volna leszállnunk.

Luke lehuppantotta Artut a földre, és körülnézett.

A fennsík belsejében még egy sziklacsúcs tört az ég felé. Luke arrafelé indult.

Legszívesebben repült volna, de fáradt társai nem bírták az iramot.

Csubakkát úgy megviselte az út, hogy minduntalan orra akart esni saját elgémberedett lábában.

– Nézz a lábad elé Csubi, mert ha orra esel Thripióra kell bíznom a navigálást – próbált belé erőt önteni Han.

A vuki olyan kimerült és elkeseredett volt, hogy még egy vakkantásra sem futotta az erejéből. Nem úgy Thripio, aki rögtön komolyan vette Han ajánlatát.

– Természetesen, ilyen jellegű navigálási feladatot mindenkor könnyedén elvégzek – recsegte géphangján.

Artu gúnyos füttyjeleket hallatott.

– Nem értem, miért mondod ezt Artu – támadt rá Thripio, – amikor pontosan tudod, hogy ilyen rendkívüli helyzetekre is beprogramoztak.

Artu újabb füttysorozatba kezdett.

– Te vagy nehézfejű droidom – felelte Thripio – és igenis el tudom látni a feladatomat. Mindent, amit belémtápláltak.

Csubakka hirtelen megállt, és visszafordulva várta, hogy utolérjék a droidok. Akkor hirtelen felkapta Thripiót, és vad forgásba kezdett vele.

– Azonnal tegyél le! – recsegte. – Mit képzelsz te, mindent megengedhetsz magadnak?

– Elég legyen! – kiáltott rájuk Luke – mostantól csak a kapitány és én váltunk szót. Mit gondoltok, hol vagyunk?

– Egy őrült bolygón – hadarta Thripio nem természetes emberi erő közepében. Nem messze innen mesterséges építmény.

– Persze, ott egy hegy! – húzta el gúnyosan a száját Han.

– A hegy egy mesterséges építményt zár körül – ismételte Thripio.

– Miért mondaná, ha nem érzékeli? – kérdezte Luke. – Nagyon óvatosan közelítsük meg azt a sziklacsúcsot.

Most már mindenki elhallgatott. Követték Luke-ot, aki hol jobbra, hol balra próbált kitérni, hogy belessen a sziklák mögé, de semmit sem látott.

Amikor egy újabb sziklához értek, még egyszer megkérdezte Thripiótól:

– Van itt intelligens lény által alkotott építmény?

– Azt nem lehet tudni, hogy ki alkotta, de akkora, hogy alig tudom betáplálni a számítógépembe.

Egy ideig csak halk duruzsolás hallatszott, aztán újra Thripio szolalt meg:

– Nem is olyan rémes. Háromszor akkora lehet, mint egy csillagromboló.

– Nem is olyan rémes? – ismételte meg Han hitetlenül. – Hiszen majdnem akkora, mint a volt császári palota!

– Gyerünk – lendült neki Luke. – úgy látom, kemény út áll előttünk.

Ahol most jártak, ott már ösvény sem volt, sziklaperemről sziklaperemre kellett haladni, egyre feljebb és feljebb, míg csak Luke megállást nem parancsolt.

– Megvan a vár? – kérdezte Han a sor végéről.

– Meg – biccentett Luke.

– És milyen? Mondd már! Vagy minden szót harapófogóval kell belőled kihúzni?

– Gyere és nézd meg! – mondta Luke.

A felfedezők néma döbbenettel bámulták a hegyek között meglapuló erődítményt.

Három égbenyúló bástya fogta közre a háromszög alakú épületet. A bástyák között háznyi kövekből épült fal húzódott. Akárki alkotta is ezt a szörnyeteget, tudta, hogyan kell védekezni a hívatlan látogatóktól.

Ahhoz, hogy bejussanak, vagy hogy egyáltalán megkíséreljenek bejutni a falakon belülre, először ugyanakkora utat kellett megtenniük lefelé, mint amekkorát felfelé tettek.

Talán ez volt a legnehezebb szakasz az összes közül.

– Meg vagyunk őrülve! – szólt Han halkan Luke-nak. – Most már mindent elhiszek neked, de azt az egyet ne mondjátok, hogy itt egyetlen jedi lakik. Miért ne venné körül magát szolgákkal, ha olyan hatalmas. És egyáltalán… minek neki ez az irdatlan monstrum?

– Egyedül van. Egészen biztos vagyok benne. Csak az ő jelenlétét érzem – nyugtatta meg Luke.

Ezután csendben mentek tovább, mintha a monumentális erődítmény látványa némította volna el őket.

A bejárati szintre érve újabb meglepetés várta őket: a vár kapuja tárva-nyitva volt.

– Itt várnak minket – suttogta Han.

– Csak engem – felelte ugyanígy Luke. – A ti jelenlétetek zavarja. Gyerünk, nézzük meg, mi van belül!

– A droidokat idekint hagyhatnánk – ajánlotta Han. – Ami pedig Csubit illeti, hát… öreg barátom most nagyon lekötelезnél, ha visszamennél a hajónkért.

– Igazad van. Csubakka, számítunk a segítségedre.

Csubakka morgott valamit.

– Ejnye Csubi, ez nem szép tőled! – fenyegette meg Han – Hát nem mindegy neked, hogy egyedül mész vissza, vagy társaságban?

Csubakka beleegyezően bólintott, majd cammogva elindult a szikla felé. Artu féltően utánacsipogott valamit.

– Te csak a magad nevében beszélj! – szólt rá Thripio. – Te könnyen sajnálhatod, mert úgyse tudnál menni. Én viszont nem sajnálom, hogy itt lesz rám szükség. A nagy meccs úgyis itt lesz a várban.

– Megint kezditek? – pisszentett rájuk Han.

– Luke gazda, én nem maradhatok itt. Mindenképpen melletted a helyem. Hiszen még azt sem tudjuk, milyen nyelven beszél ez a csodalény.

Most az egyszer Artu is egyetértett. Dühös füttyögéssel adta Luke tudtára nemtetszését.

– Akárhogy is – emelte fel kezét Luke – nem jöttök velem! A jedi csak engem vár.

Ez az ellentmondást nem tűrő hang már leszerelte az elégedetlenkedőket.

– Néhány szinttel feljebb van aki vár rám – mondta most Hannak. – Jobb lenne, ha te idelenn maradnál.

– Meglátom – vont vállat Han.

Luke még akart valamit mondani, de aztán meggondolta magát, és határozott léptekkel belépett a folyosóra, és jobbra indult: Han gondolkozott egy kicsit, majd elindult ellenkező irányba. *Ha egyszer annyira egyedül akar maradni vele, hát higgye, hogy egyedül van gondolta,* de esze ágában sem volt lemaradni az izgalmasnak ígérkező találkozásról.

Hannak végtelen hosszúnak tűnt a folyosó, amin elindult. Minden eshetőségre felkészülve elővette pisztolyát. Gondolta fénykard ide, erő oda, egy sugárvető azért nem árt ha a kéznél van. A folyosó most egy hatalmas üres terembe torkollott.

Han nem akart sok időt vesztegetni a szemlélődéssel, de azt nem állhatta meg, hogy rá ne csodálkozzon a mennyezeti festményre: valami galaktikus csatajelenetet ábrázolt, de olyan hihetetlen alakokkal, hogy Hannak nevetni lett volna kedve a művész fantasztikus képzeletén.

A terem jobb oldali falán meglátott egy ajtót. *Tudom, hogy őrültség* – ismerte be gondolatban, és egy kis lelkiismeret-furdalással gondolt Leiára – de látnom kell mi van ott.

Belépve, csak egy újabb folyosót talált, úgy tűnt, ez is a végtelen felé fut. Biztosan semmit sem tudhatott, mert koromsötét volt.

A kezével kellett kitapogatnia a falat, mégsem fordult vissza. *Minden folyosó visz valahova,* – gondolta, és tovább botorkált a sötétben.

Hogy még keservesebb legyen az út, a folyosó jobbra-balra kanyargott. Iszonyú repedések szelték át meg át a falat. Han megpróbált félni, de nem sikerült neki.

Látod, Leia, ez a baj – beszélgetett magában a feleségével – *hogy mindig mindennek a végére akarok járni.*

Ebben egyformák vagyunk Luke-kal.

Keressük a veszélyt? Nem, azt nem mondanám.

De nem futunk el előle, mint ahogy most se.

Luke talán már harcol, és én loholok utána, hátha nekem is levágják a fülemet. Hát érted ezt?

Persze tudom, nem is hallod amit mondok. Luke-nak viszont megmondom mennyire szeretlek, és mennyire vágyom utánad. Akkor talán eljut hozzád az üzenet.

Luke közben egy egyenes, kivilágított folyóson haladt előre. Léptei üresen kongtak a kövezeten. Hirtelen megállt, megtántorodott. Úgy érezte, mintha minden erő kiszállt volna a lábából.

Csak egy pillanatig tartott ez az érzés, de amikor újra erőre kapott, nem érezte többé a jedi jelenlétét. Elvétette volna az utat?

Nem tévedhetett ekkorát. Egyre jobban tartott attól, hogy gyanúja beigazolódik, s a felső szinten egy sötét jedi várja.

Thripio idegesen nézte a sziklát, ahol épp az imént tűnt el Csubakka.

– Meg tudod magyarázni nekem, hogy miért hagyott itt bennünket Luke gazda?

Artu fásultan csipogott néhányat.

– Azért téged kérdezlek, mert te vagy itt. Meg különben is… ma nagyon forró a levegő. Te hiszel ebben a jediben?

Artu gurgulázva csippantgatott.

– Tudom, hogy én mondtam, de nem meggyőződésből, hanem azért, mert a programom így diktálta.

Artu csipogott valamit.

– Egy kicsit én is – vallotta be Thripio. – És azt hiszem most már Solo kapitány is kezdi elhinni…

Egy darabig csendben volt, majd újra kezdte:

– Utánuk kéne menni. Láttad, merre mentek?

Artu bizonytalanul himbálózott.

– Elég ostobák voltunk, hogy nem néztük meg. Bajuk eshet, és akkor elbujdoshatunk.

Artu olyan csipogássorozatot adott le, hogy még Thripio is elámult.

– Most mit vacakolsz. Én is tudom, hogy mit akar Luke gazda! – méltatlankodott. – Néha úgy viselkedsz, mint egy áruló.

Artu nem felelt. Még egyszer-kétszer elgurult a nagy kapuhoz, aztán mint aki beletörődött sorsába, nem mozdult többet.

Han közben csak ment rendületlenül a sötét folyóson, míg egyszerre csak egy ajtó akadt keze ügyébe. „Na ugye!” gondolta diadalmasan „Aki keres az talál!”. Persze az ajtó nyitva volt, csak éppen azt nem lehetett tudni, hová vezet, mert az ajtón túl is ugyanolyan sötétség volt, mint az ajtón innen.

Mindegy – gondolta Han – *Na gyerünk, aztán meglátjuk.*

Szerencséje volt. Alig indult el, amikor lába akadályba botlott: lépcső volt.

Most tehát választhatott: vagy felmegy ezen a lépcsőn, vagy a folyosót választja. Ez utóbbi esetben fennáll a veszély, hogy zsákutcába fut, vagy körbe-körbe jár. Ha viszont a lépcső felé megy, akkor idő előtt kerülhet a jedi szeme elé!

Egy pillanatnyi gondolkodás után döntött, érzéseire hagyatkozott, és a lépcsőn indult el. Emlékezett Luke szavaira *néhány szinttel följebb van, aki rám vár,* tehát feltételezhetően a helyes utat választotta.

Még mindig nem félt, de elege volt már a vakoskodásból, és valami különben is azt súgta neki, hogy Luke veszélyben van. Nem késlekedhet!

Halálosan elfáradt mire a több-száz lépcsőfokos csigalépcső végére ért. Végre derengést látott odakintről. Kinézett az ajtón. Egy körfolyósó futott a csigalépcső körül. *Ez az egyik bástya lehet* gondolta, és kilépett a folyosóra. A falba vágott ablakokon át megpróbált tájékozódni, de csak annyit látott, hogy túl magasra jött: Az erődítmény teteje néhány emelettel lejjebb van. Márpedig ha harcra kerül sor, akkor erre csakis ott lehet számítani.

Bosszankodva indult visszafelé a kényelmetlen csigalépcsőn. Persze annyira a tetőről átderengő fényre koncentrált, hogy nem vette észre a néhány emelettel lejjebb nyíló ajtót. Most rögtön megtalálta.

Természetesen az ajtó a tetőteraszra nyílt. A terasz az erődítmény alaprajzát követte: háromszög alakú volt, közepén egy elvadult lugassal, és néhány öles vastagságú fával.

A napnak ebben az órájában lenyűgöző látvány fogadta az idetévedőt: a lemenő nap fénysugarai egyetlen bíborlepelbe burkolták a sziklákat, a várat, és az eget.

Han megbabonázva nézte ahogy a szeme előtt olvadtak fel a félelmetes sziklák meleg, puha gombolyagokká. Szép volt. Annyira belefeledkezett a bűvös képbe, hogy alig vette észre a háromszög csúcsainál álló köpenyes alakot.

Az ismeretlen háttal állt Hannak, mintha ő is a lemenő nap előadásában gyönyörködne.

Szikár volt, egyenes tartású.

Fejét büszkén a nap felé tartotta.

Han elindult feléje, bár minden idegszála megálljt parancsolt.

Most már ő is látta, amit az idegen: iszonyatos mélység vette körül a várat, feneketlen szakadék kanyonként folytatódott a távolban. A nap játéka folytán a szakadékban vérvörös árnyékok úszkáltak. Az egész olyan hátborzongató volt, hogy még Han szíve is gyorsabban dobogott tőle.

Önkéntelenül maga elé emelte sugárvetőjét.

Ettől valamennyire visszatért biztonságérzete, bár a mozdulatlan idegen még mindig zavarta. Még azt sem tudta biztosan, hogy él-e. Lehet, hogy valaki morbid játékot űz vele, és ideállított egy kitömött figurát?

– Luke Skywalker megszegte a parancsomat – szólalt meg olyan váratlanul az idegen, hogy Han összerezzent mély, érces hangjától.

– Üdvözlöm – köszönt gépiesen.

– Hol van? – kérdezte az idegen.

– Ha Luke Skywalkerre gondol, hamarosan itt lesz.

– Te vagy Han Solo, az ikrek apja – mondta a férfi sötéten.

– Az vagyok – felelte Han büszkén. – Leia Organa Solo hercegnő férje.

– Én C'baoth – mester vagyok.

– Értem – bólintott Han, és udvariasan meghajolt.

Némán álltak egy darabig. Han alig tudott gondolkodni a rettegéstől. Luke-ot szólongatta magában: sürgette, hogy jöjjön már, és segítse ki ebből a helyzetből.

Persze, megint igazad volt – ismerte be.

Ez jedi, mégpedig sötét jedi. Minden porcikámban érzem az erejét!

– Félsz. Érzem – jegyezte meg C'baoth gúnyosan.

– Miért félnék? – hősködött Han. – Nem is ismerem önt.

– Félsz – ismételte meg az.

– Lehet – mondta Han. – Lehet, hogy van bennem valami ellenérzés.

– Tudod, hogy meg fogsz halni!

– Nem, nem tudom.

– Pedig így lesz. Most megöllek, és Luke Skywalkert is meg fogom ölni, ha nem áll az én oldalamra. A gyermekeidet pedig – nos a gyerekeid igazi jedik lesznek, ha rajtam múlik.

– Nem! – tiltakozott Han, és hirtelen egész testét megremegtette a páni félelem. – Őket ne!

– Őket ne? – hahotázott C'baoth. – Csakis őket! Azt hiszed, kell nekem ez a félresiklott, szerencsétlen jedi-roncs? Nem! Ha akar, mellém állhat, és akkor megpróbálok igazi jedit faragni belőle. De ha nem, úgyis jó. Két jedi jövevény elég ahhoz, hogy fenntartsa az erőt.

– Értem – mondta Han halkan, de nem nyugodott bele a sorsába. Lázasan gondolkodott, *mit tegyen? Ha elszökik, a szörnyeteg ereje utoléri,*

és akkor még ráadásul a gyávaság bélyegével a homlokán kell meghalnia. Mit tegyen hát? Bár nem nagyon hitt benne, hogy sikerül, – mert már Vadernél sem sikerült melléhez emelte a sugárvetőt, és tüzelt.

Nem érte váratlanul az eredmény: a sugarak pár méterre tőle egyszerűen semmivé foszlottak. Látott már ilyet. Ez volt a bizonyosság, hogy minden úgy lesz, ahogy C’baoth megjósolta. Tudta, hogy vége, hogy számára eldőlt a küzdelem. Ha C’baoth képes arra, hogy útközben semlegesítse a sugárnyalábokat, akkor mindarra képesnek kell lennie, amit minden jedi tud: mindjárt feléje fordul, és megfojtja a tekintetével.

C’baoth lassan megfordult. Han a félhomályban is látta sötétén csillogó tekintetét.

Most – gondolta, és megadta magát sorsának. Utoljára még Leiára gondolt, aki az utóbbi időben egyre türelmetlenebbül várta a békét. Minduntalan arról faggatta Hant, mit csinál majd, ha nem kell naponta élet-halál harcot vívniuk az egyszerű fennmaradásért. Mintha attól félt volna, hogy a férje nem találja majd fel magát a békében. Han még tréfálkozott is vele:

– Sose félts minket Luke-kal! – mondta. – Majd átképezzük magunkat tudósnak vagy bányásznak, de az is lehet, hogy visszavonulunk, és egész nap a nyakadon nyűgösködünk valami kis munka-alamizsnáért.

Béke! Ha ők meghalnak Luke-kal, akkor csak egyféle béke várhat a Galaxisra: Thrawn békéje – a terrorisztikus diktatúra.

Elhatározta, hogy – ha ez egyáltalán lehetséges – elhúzza valahogy az időt, amíg Luke megérkezik. Hiszen már rég itt kellene lennie! Eltévedt volna? Pont Luke, akit úgy vonzott magához ez a szörnyeteg, hogy meg sem tudott mukkanni a megindultságtól? Nem lehet az. Akkor pedig csak egyetlen lehetőség van: csapdába csalták. Fey’lya iszonyú csapdája jutott eszébe. Ha onnan kiszabadult, előbb-utóbb innen is ki fog. Bíznia kell benne. Valahogy erőt vett kétségbeesésén, és megszólalt:

– Jó, ölj meg, ha akarsz. De szeretném tudni, mit vétettem ellened?

– Utamban vagy – mondta lassan a jedi.

– Utadban – neked? Ugyan, mit árthatnék én a galaxis legnagyobb jedijének, akinek elég a kisujját megmozdítania, és por se marad az ellenfeléből?

– Remélem, nem hízelegni akarsz – nézett rá C’baoth undorral.

– Aki egy jedi közelében él, az tisztában van az erő hatalmával – mondta Han.

– Ami azt illeti, te nem éppen arról vagy híres, hogy bármit is elismerj az erőről – mondta a jedi. – De mindegy is. Nem az a célom, hogy meggyőzzelek. Ahogy elhallgattalak benneteket, erről már Luke Skywalker is letett.

– Mit értesz azalatt, hogy az utadban vagyok? – kérdezte Han.

– Az az én dolgom. De magad is rájöhetsz, ha belegondolsz, mennyivel könnyebb két árvát apja helyett apjaként nevelni, mint a gyermekrabló szerepében küszködni két vadóccal.

– Nagyon jól tudod, hogy a Galaxisban semmi sem marad titokban – figyelmeztette Han. Lassan visszatért a bátorsága. Most már harcolni akart az életéért. Pláne, hogy úgy vette észre, az öreg jedi-mester túl hiú ahhoz, hogy lemondjon az utolsó összecsapásról.

– Ostoba vagy – mondta C’baoth, és gúnyosan felnevetett. – Ostoba, és végtelenül hiú. Innen látszik, hogy semmit sem tudsz a jedi-képességekről. Az az ostoba Luke Skywalker ezek szerint sohasem tanított móresre.

Han hallgatott. Tudta, mi dühítette fel a jedit. Persze, hogy tudta Luke-tól, milyen hihetetlen tisztán olvasnak környezetük gondolataiban a jedik. Tudta, és félig-meddig el is hitte. Csak nem annyira, hogy most számolt volna vele.

– Azt hiszed, te húzod az időt, de nagyon tévedsz. Én teszem azt.

– Miért akarsz megölni? – kérdezte ismét Han.

– Elsősorban azért, mert felbosszantottál – felelte C’baoth nyugodtan. – És talán azért is, mert unom a nagyképűségedet Azért, mert az az erőtlen Skywalker hagyja, hogy bolondot csinálj belőle, még nem képzelheted, hogy minden jedivel pimaszkodhatsz.

Han most már hallgatott.

– Készülj! – szolt rá a jedi.

– Készen vagyok – felelte Han.

– Véged! – suttogta C’baoth.

– Igen? – kérdezte Han. – Leszámoltam a sorsommal. Rajta, mire vársz? Csak ölj meg, vagy kínozz meg! Én hősként fogok meghalni.

– Gyötrelmes halálod lesz! – sziszegte a jedi.

Egy pillanatra behunyta a szemét, ahogy Luke szokta, amikor az erőre koncentrált, majd lassan felemelte mindkét kezét. Han még látta, amint megfeszülnek az arcizmai az erőlködéstől, aztán elvakították a felvillanó energianyalábok; szinte ugyanabban a másodpercben olyan fájdalom borította el a testét, hogy azt hitte, menten beleőrül.

Han érezte, hogy még ha akarna, se tudna szólni, nyelve beledagadt a szájába, és az első fájdalomhullám enyhültével az egész teste vibrált és zsibbadt, arról nem is szólva, hogy minden jel arra mutatott: a fájdalom nem szűnt meg végleg. Han most minden megmaradt erejével azon volt, hogy visszatartsa valahogy a könnyeit. Már tudta, milyen halál vár rá, de nem bánta. Sőt! Azt szerette volna, ha mielőbb bekövetkezik a vég.

Luke lassan haladt előre a folyosón.

Tudta, merre kell mennie, tudta, hogy helyes az útirány, amit választott, csak azt nem értette, miért nem ért még el a felfelé vezető lépcsőhöz. Hirtelen éles fájdalom hasított belé. Azonnal megállt, behunyta a szemét, és az erőre koncentrált.

– Han! – kiáltott fel önkéntelenül hangosan. Nem akart hinni az érzékeinek, melyek azt súgták, hogy Han halálos veszedelemben van. A jedi odacsalta, és meg akarja ölni. *Tarts ki, barátom!* – üzente az erő hullámain. Legalább addig, amíg odaérek. *Nem, késő!* Máris megtámadta a jedi. Akkor pedig vége. Luke tehetetlenül nézett körül. Most már értette, miért tartott olyan sokáig az útja: félrevezették.

Megint hagyta magát csapdába csalni.

Többé nem figyelt arra, hogy mit üzen az erő hullámain jedi-társa. Ment a saját feje, érzékei után, és hamarosan megtalálta a lépcsőt. Mint a szélvész, száguldott felfelé rajta, amikor egyszerre csak két árnyék vált el a faltól. A félhomályban is látta, hogy fejvadászok állják útját. *Ez nem lehet* – fohászkodott hangosan – *Hát ezek még semmit sem tudnak a legújabb fejleményekről?*

A noghrik nem sokat teketóriáztak: egyenesen Luke-ra vetették magukat. Látszott, hogy azt a parancsot kapták: az életük árán is akadályozzák meg Luke Skywalker továbbjutását.

Márpedig, ha így állt a helyzet, Luke se tehetett mást, mint hogy fénykardjával elpusztítsa támadóit.

Remélhetőleg nincsenek többen – gondolta, míg továbbrohant a lépcsőn felfelé. Most azzal se töltötte az időt, hogy utánanézzen, él-e még egyáltalán Han Solo kapitány, a húga férje, és az ő legjobb barátja.

Az utolsó lépcsőfordulóban egy alak ugrott elé. – *Még egy noghri* – gondolta Luke. Fénykardja ismét felcsapódott. S a noghri, felé sújtó kezét a zöld nyaláb leszelte. Hirtelen mozdulattal hátra fordult. Jól érezte.

Mögötte is egy harcra kész alak állt. A lézerpenge a másodperc töredéke alatt lecsapott. Irdatlan üvöltés töltötte be az üreget.

Luke továbbrohant.

Artu már vagy öt perce idegesítette Thripiót föl-le gurulásával és éktelen csipogásával.

– Persze – dohogott Thripio – ,én is tudom, milyen régóta odavannak. Azt hiszed, én nem izgulok miattuk?

Artu dühösen füttyögött.

– Ezt nem mondhatod! – háborodott fel Thripio. Néhányszor már bebizonyítottam, hogy nem vagyok gyáva. Ismerd el!

Artu most halk, szaggatott füttyjeleket hallatott.

– Jól van. Csak máskor gondolkozz, mielőtt ostobaságokat mondasz – feddte Thripio. – Különben meg, azt hiszem, igazad van. A segélyhívást akárhol meghalljuk. Gyerünk!

A két droid is arra indult, amerre Luke vette az útját az imént. Szerencsére őket nem térítette el az erő, így sokkal hamarabb megtalálták a lépcsőt, mint gazdájuk. Itt azonban kiderült, hogy Artunak túl magasak a lépcsőfokok.

– Persze, most vegyelek fel, és cipeljelek végig ezen a végeérhetetlen lépcsősoron. Hogy mire felérünk, teljesen kimerüljek, és ne tudjak segíteni Luke gazdának, ha kell.

Artu sértődötten csipogott.

– Jól van, jól! Ne vedd úgy a szívedre! Dehogyis hagylak itt. Csak morgok, mert arra vagyok beprogramozva, hogy mindent megkritizáljak.

Különben sem rád haragszom, hanem a feltalálódra. Mintha nem tudta volna, hogy egy személyi robotnak terepen is kell járnia! Vagy azt hitte talán, hogy a galaxison minden terület olyan, mint a járda, amit a laboratóriumából látott?

Végre abbahagyta a dohogást, felkapta Artut, és lassan, nehézkesen elindultak a lépcsőn.

Amikor végre ki tudta nyitni a szemét, Han a teraszt szegélyező kőpadkán feküdt. Nem tudta, hogy került oda. Talán újabb energiaütést kapott, vagy talán egy újabb fájdalomhullám döntötte le a lábáról.

– Íme, a kiút – hallotta meg a jedi hangját. – Csak rajtad áll, hogy véget vess a szenvedéseidnek. Annyi erőt még hagytam benned, hogy oldalt fordulj. Láttam, hogyan csodáltad az előbb a szakadékot. Lehet, hogy megérezted: az hoz majd enyhülést elviselhetetlen fájdalmaidra.

Han még gondolatban sem tudott válaszolni. El se jutottak hozzá a szavak. Csak arra tudott gondolni, hogy iszonyúan fáj mindene, és hogy most már soha többé nem lesz ép, még ha megmenekülne is innen valahogy halk szófoszlányok értek el a füléig, hogy ott aztán elenyésszenek, mielőtt mondattá állnának össze.

Luke végre elérte a teraszt. Legszívesebben azonnal Hanhoz sietett volna, mert érezte, hogy barátja önkívületi állapotban van, és attól félt, lezuhan a párkányról. Tudta azonban, hogy előbb meg kell küzdenie a jedivel, ezzel az élő rettenettel, aki abban leli szórakozását, hogy védteleneket kínozzon meg jedi-képességeinek bevetésével.

A jedi ellépett Hantól.

– Már vártalak, Luke Skywalker – mondta lassan.

– Látom, addig sem unatkoztál – vágott vissza Luke.

– Nincs jogod hozzá, hogy elbíráld a cselekedeteimet! – figyelmeztette C’Baoth.

– Senki sem szabhatja meg nekem, mihez van jogom, és mihez nincs.

– Látom, ellenem vagy – jegyezte meg a jedi.

– Minden fölösleges kegyetlenkedés és erőfitogtatás méltatlan a jedihez – válaszolta Luke. – Legyen az akár a legsötétebb jedi is.

– Engem nem érdekelnek semmiféle törvények. Megvan hozzá az erőm, hogy magam szabjak törvényeket mások számára is, ha úgy tartja kedvem. Menj, nézd meg a barátodat, ezt az ostoba és nagyképű Han Solót!

Luke nem mondatta kétszer magának. Odarohant Hanhoz, és feltépte az ingét. Az energianyalábok valósággal ronggyá égették a testét. Még élt, de nem volt magánál. Luke nem hitte, hogy akár a leggyorsabb orvosi beavatkozás is megmenthetné.

– Nos, láthatod, valamivel többet tudok, mint te – jegyezte meg a jedi. – Semmi közöd ugyan hozzá, de megmondom: én vagyok C'baoth.

Luke úgy érezte, hogy elhagyja az ereje.

Szóval igaz.

– Az egyik legnagyobb! – bökte ki önkéntelenül.

– Jól mondod – bólintott C'baoth. – Az vagyok. Neked pedig szolgálnod kell a születendő ikrekkel együtt.

– Az ikrekkel? – ocsúdott fel Luke. Hogyhogy erre nem is gondolt? Hát persze, hogy C'baoth elsősorban az ikreket akarja! Hogy sötét jediket neveljen belőlük.

– Mit válaszolsz? – sürgette a jedi-mester.

– A válaszom – nem – jelentette ki Luke.

– Jobb is így. Úgyis csak hátráltatnád a munkámat. Előbb-utóbb annyira megerősödnél mellettem, hogy menthetetlenül hatalmi harcba keverednénk. Miért neveljek ellenséget magamnak, ha barátot is nevelhetek?

Luke lázasan gondolkodott. Mióta látta, hogyan terítette le Hant, tudta, hogy a fénykardjának itt nem sok hasznát veszi. Valami mégis arra késztette, hogy megkérdezze:

– Ezek szerint tehát máris meg akarsz küzdeni a hatalomért?

–Köztünk nincs szükség ilyen időhúzó manőverekre. Hagyjuk ezt a gyengéknek.

– Miért lenne időhúzás a becsületes harc? – kérdezte Luke.

– Egy sötét jedivel akarsz te becsületes harcot vívni? – kérdezte C'baoth, és gúnyosan felnevetett.

– Nem. Igazad van. Legjobb, ha mindjárt hozzákezdesz – mondta Luke, és nyugodtan összefonta a mellén a karját. Hanhoz hasonlóan ő is átlátta, hogy ekkora erő ellen semmit sem tehet. Utoljára a császárnál látta az erőnek ezt a félelmetes megnyilvánulását.

– Nem gondolod meg magad? – kérdezte C’baoth.

– És te? – kérdezett vissza Luke.

– Mit képzelsz te, hogyan beszélhetsz velem? Látom, te se elégszel meg az egyszerű halállal. Legyen hát! – kiáltott rá éktelen haraggal Luke-ra. Karját megint a magasba emelte, és az energianyalábok elindultak Luke felé. Igaz, hogy ezek közel sem voltak olyan erősek, mint az előzőek, amiket Han Solóra küldött, Luke mégis majdnem elesett a hirtelen rátörő fájdalomtól.

Majd most megtanítom! –gondolta a jedimester.

– Nos – fordult Luke-hoz, akinek a fájdalomtól egészen eltorzult az arca –, utoljára kérdezem, akarsz-e a szolgálatomba állni? Elfogadsz-e parancsolódnak, mesterednek?

– Soha! – válaszolta Luke, és vadul megrázta a fejét. – Míg élek, hű maradok mestereim tanításához.

– Ostoba! – kiáltotta dühödten az öreg jedi. – Hát azt hiszed, olyan könnyű meghalni? Ide nézz! – Kezét újra a magasba emelte.

Nem gondolkozott már C’baoth. A sugárnyalábok egyre erősebbé váltak. Egyre több indult el Luke felé.

Luke térdre zuhant.

Borzalmas fájdalom járta át testét. Arcához kapott, égő kín marta szemeit. Furcsa ízt érzett, a vér ízét. A lábam sikoltott fel benne a felismerés. Hirtelen elvesztette egyensúlyát, és oldalára zuhant. Érezte, hogy az iszonyatos energiahullámok már-már szenesítik a lábát. Nem maradt számára más csak a tudata. Nem érzett hirtelen semmit.

Megszűnt a fájdalom. Nem értette.

Az idő ekkor számára teljesen lelassult.

Egy békére talált. Lelki békére. Itt minden és mindenki összeforrt. Érezte a körülötte mozgó részecskéket, a köveket, a port ami beette magát pólusaiba, a várat, és a sugárnyalábot, ami már nem bántó szándékkal járta át testét. Nem, őt már nem képesek bántani, őt már semmi sem képes

bántani. Eggyé forrt össze velük. Nem hathatnak rá. Amindenséget és mindenkit alkotó és összefogó Erő. Egy új tudati állapotba került. Még soha nem járt itt. Különös érzései voltak. C'baoth nem értette. A sugarak nem hatnak Luke-ra. Dühe egyre nagyobb lett, még több nyalábot indított a jedi felé. De nem. Semmi sem hatott rá. Elhűlt.

Élesen hasított belé a fájdalom. Megdöbbent.

A nyalábok visszacsapódtak Skywalkerről. Már őt égették. Borzalmas. – Azonnal abba kell hagynom – gondolta. A kezei szinte már elégtek. A nyalábok csak csapódtak. Nem volt már fölötte semmi hatalma. Nem tudta megállítani.

Az energia lassan már az egész testét körbe fonta. Égett. Lángolt. És mindez saját energiájától.

Az éjszakába szörnyű fény hasított. C'baoth lángoló alakja. A sikoltás velőt rázó volt.

Thripio már az utolsó métereket tette meg, amikor felharsant a halálordítás. Artu izgatott füttyögésbe kezdett.

– Én is tudom, hogy nem Luke gazda hangja volt – felelte Thripio idegesen. – De akkor is igyekezzünk, mert túl nagy a csend. Gyanúsan nagy.

Végre kiértek a teraszra. Thripio letette Artut, és Luke-hoz rohant.

– Még él! – sóhajtotta megkönnyebbülten Artu vészesen csipogott.

– Igen, igen! Azonnal hívni kell! – mondta Thripio, és már sugározta is a Millenium Falcon felé a vészjeleket. Artu Hanhoz gurult, és próbált lelket verni beléje. Apró csippantásokkal jelezte közben Thripiónak, amit látott.

– Jól van! – felelte Thripio – Most az a legfontosabb, hogy élnek. – Hirtelen észrevette a már alig füstölgő hamut a támfalnál. Lehajolt, megszagolta, majd kiterjesztette speciális képességeit a maradványra.

– Emberi maradvány. Érezni is a szagán. De mitől égett el? Itt rettenetes csata folyhatott. Nem akárki volt ez az illető. A régi, szép jedi-világban is kevesen voltak, akik energianyalábokat tudtak kibocsátani magukból.

Artu izgatott füttykoncertet produkált.

– Azt meghiszem! – bólintott Thripio. – Szerintem is ez történt. Csakis ez történhetett. Csak jönne már Csubakka!

A két droid izgatottan rohangált egyik férfitól a másikig, de akárhogy is igyekeztek, tehetetlenek voltak.

A mentőláda természetesen a Falconon maradt.

– Luke gazda! – könyörgött Thripio – kérem, csak próbálja meg kinyitni a szemét. Ha jön Csubakka, azonnal el kell innen mennünk, mert műszereim életet jeleznek a bolygón, méghozzá itt, egészen közel. Tapasztalataim alapján arra következtetek, hogy a lények nem köztársaságiak.

Luke minden szót hallott, de nem tért még teljesen magához. Valami azt súgta neki, hogy most csak az tartja vissza a teljes összeomlástól. Már nem tudta, hogy valóban látta-e C’baoth összeomlását, vagy csak érezte. Nem, látnia kellett. Emlékszik a fáklyaként lobogó és hajladozó testre. Soha nem tudja már elfelejteni, mint ahogy azt se, hogyan történt. Mostantól kezdve, ha egyáltalán életben marad, – tudta, hogy életben marad – minden üt nyitva van előtte. Ha csak nem találkozik egyszer egy *Luke Skywalkerrel.* Már nem hitt benne, hogy ő az utolsó jedi. Ahogy C’baoth, úgy akárki más is előkerülhet a halottnak nyilvánítottak közül.

„Jaj, ne!” nyögte kétségbeesetten. Megérezte, hogy a lépcsőn felfelé tartanak az idegenek.

Thrawn rohamosztagosai. És Csubakka sehol.

Azazhogy – dehogynem! Ebben a pillanatban a szakadék mélységéből előbukkant a Falcon felmentő alakja.

– Luke gazda! A rohamosztagosok! – mondta Thripio géphangján. Majd a következő pillanatban így folytatta: – Itt van Csubakka! Megjött! Csubakka!

Csubakka azonnal tüzet nyitott a támadd fehér ruhás alakokra. Artu és Thripio csendben nézte végig, hogy tisztítja meg a terepet Csubakka a Falconról.

Hirtelen egy pillanatig csend lett.

– Most indulnunk kell. Lentről csapatnyi új katona jön. – suttogta Luke, majd kinyitotta a szemét.

– Ó, Luke gazda! – örvendezett Thripio. – Tessék, kapaszkodjon belém! Az a fontos, hogy mielőbb eljussunk a hajóra!

Artu izgatott füttyögéssel adott tudtukra valamit.

– Hanhoz! – utasította Luke Thripiót.

– Igen, gazdám! – bólintott az, és derékon fogta Luke-ot, hogy az eszméletlen Hanhoz vezesse.

Emberfeletti erővel vonszolták oda a Falconhoz, ahol Csubakka már segíteni tudott. Mire betették, Luke összecsuklott.

Most őt emelték be hárman a hajóba. Alig, hogy fent volt a két férfi, kivágódott a terasz ajtaja, és özönlöttek utánuk a rohamosztagosok. Kezükben felemelt sugárvetők.

Csubakka egyetlen rántással fellendítette a két droidot a hajóra, automatára állította a műszereket, és már rohant is hátra a sugárfegyverekhez, hogy Artuval és Thripióval együtt megvívja ezt az utolsó harcot.

Az ajtó lassan felcsukódott. A Millenium Falcon – egyre ontva magából a sugárhalált – elhagyta a Jomark bolygót.

Nyolcadik fejezet

A birodalmi cirkálón nyugalom honolt. A halványan derengő világításban Thrawn admirális egyedül állt a vezérlőpultnál.

Már újra a régi volt: kemény, legyőzhetetlen.

Tudta, hogy a noghrikat könnyű lesz levernie, hiszen nagyon jól ismerte hadi kiképzésük gyengéit. Csak nem szabad lebecsülni őket. Komoly, kipróbált egységeket kell ellenük küldeni. Remélte, hogy Pellaeon is tisztában van ezzel, és nem valami kezdő, tartalékos csapatot szabadít fel erre a célra.

Tulajdonképpen elégedett volt a dolgok mostani állásával. Miért is ne? Fey'lya kiválása és köztársaság ellenessége is az ő malmukra hajtotta a vizet. Még azzal is számolni lehetett, hogy hírül véve a volt tanácsnok hihetetlen győzelmét, újabb köztársaságiak csatlakoznak a vakmerő férfihoz.

Marlow lépett be a terembe.

– Jelenthetek, uram? – kérdezte.

– Tessék!

– Admirális Úr! Egy csempészhajó kér sürgős leszállási engedélyt. Utasa mindenáron önnel kíván beszélni.

– Azonnal megadni az engedélyt! – kiáltotta Thrawn.

Marlow eltűnt. Az admirális lassan föl-alá járkált. Már nem tervezgette a jövőt. Tudta, ha ez a csempészhajó idemerészkedett, akkor nagy változások történtek a lázadóknál.

A bejáratnál egy vékony vörös hajú nő jelent meg.

– Üdvözlöm – szólt Thrawn ünnepélyesen.

– Mara Jade jelentéstételre előállt! – mondta a karcsú nő, és komolyan tisztelgett.

– Ne, ne, kérem! Ne olyan katonásan! – kérte az admirális.

– Kérem, engedje meg, hogy így fejezzem ki végtelen tiszteletemet az ön személye iránt – mondta Mara Jade szárazon.

– Gondolom, komoly oka van rá, hogy meglátogatott minket – nézett rá várakozón Thrawn. – De jöjjön be, üljünk le!

– Híreket hoztam – mondta Mara.

– Remélem, nem követték.

– Nem. Meggyőződtem róla.

– Rendben van. Akkor rátérhetünk a hírekre. Remélem, csupa jóval tud szolgálni.

– Sajnos, nem, uram. Fey'lya meghalt. Egy lélek se maradt a kezére játszott hajó legénységéből.

– Hogyan történhetett ez? Hiszen Fey'lya kezében volt az új találmányunk is. Ki sem próbálta?

– Nem derült ki, uram! A ketrec sértetlenül állt, amikor odaérkeztek a lázadók, de senki sem volt benne. Fey'lya viszont ott feküdt előtte holtan. Nem messze tőle ott volt az utolsó testőre is. Az arckifejezésükből ítélve nem lehetett könnyű haláluk. A testőr főbelőtte magát, Fey'lya pedig megfulladt. A fulladás oka ismeretlen.

– Luke Skywalker! Meg kell halnia, mielőtt még erősebb lesz – mondta Thrawn, és hideg fény gyulladt ki a szemében.

– Máris túl erős – bólintott Mara Jade.

– Sohase féljen, Mara! – nézett rá büszkén Thrawn. Ha eddig nem sikerült is, ma biztosan elkapjuk. Mostanára már megtörtént a nagy találkozás.

– Cbaothnak győznie kell – mondta Mara. – Sokkal erősebb.

– Vagy így, vagy úgy, de a Luke Skywalker-ügy ma megoldást nyer.

– Hisz ön abban, kapitány úr, hogy Skywalker a jedi-mester szolgálatába áll? – kérdezte Mara hitetlenkedve.

– Nem – rázta meg a fejét Thrawn. – A halálában hiszek. Csakis abban. Elég bajunk lesz ezzel az egy jedivel is, ezzel a C'baothal. Hiába öreg, az ereje egyszerűen felbecsülhetetlen. Egész hadtesteket képes megmozgatni az akaratával.

– Csakhogy Luke Skywalkernek vége – mondta Mara, és valóban látszott, hogy valamennyit engedett az arcán a feszültség.

– Hívom Pellaeont, és megbeszéljük a további teendőket. Szeretném, ha itt lenne a kapitány, amikor beszámol a köztársaságiak között végzett munkájáról – mondta Thrawn, és személyi hívóján benyomta Pellaeon hívókódját.

– Érdekes – mondta, amikor a szám foglaltat jelzett. – Azt hittem, pihen. Kivel beszélhet ilyen szokatlan órában?

A vezérlőpulthoz ment, és Pellaeon szobáját hívta. Pellaeon azonnal bejelentkezett:

– Igen, uram, itt Pellaeon.

– Kérem, azonnal jöjjön a vezérlőterembe.

– Éppen önhöz készültem, uram – mondta Pellaneon fáradt hangon.

– Várom – fejezte be a beszélgetést Thrawn.

– Valami kellemetlenség? – kérdezte Mara az admirális feszült arcára nézve.

– Meglátjuk – felelte az admirális. – Nincs valami jó előérzetem.

– Csak nem a Jomarkra gondol?

– És maga?

– Lehetetlen, hogy ott tévedtünk volna! – bizonygatta Mara. – Maga mondta, hogy az a jedi-mester képes egész hadtesteket megmozgatni. Tudjuk, hogy Luke Skywalker még nem tart ott!

– Várjuk meg Pellaeont. De hol késik már?

Pellaeon ebben a pillanatban nyitott be az ajtón.

– Hol volt eddig? – támadt rá Thrawn, és Pellaeon ereiben megfagyott a vér, amikor meglátta tüzet okádó szemét.

– Az ágyból ugrasztottak ki a hírrel, uram… Kénytelen voltam egy kicsit összeszedni magamat.

– Hagyja most a mentegetődzést! Halljuk a hírt!

– Uram, a Jomarkon rettenetes dolog történt. C'baoth, halott – mondta Pellaeon, és lehajtotta a fejét, mintha ő lenne a felelős a történtekért.

Thrawn hosszan maga elé nézett a beállott csendben. *Mindent tud tehát* – gondolta józanul. Luke Skywalker legyőzhetetlen? Talán nincs többé szüksége fegyverre, hogy megvédje magát.

Marát a rosszullét kerülgette. Érezte, kettejük közül csak az egyik élhet így tovább. Már nem bírta elviselni azt a feneketlen gyűlöletet, amely egész testét átjárta. Úgy reszketett a visszafojtott indulattól, hogy Thrawn is észrevette.

– Nem gyűlölheti jobban, mint én – mondta szárazon. – De ne gondoljunk most ezzel! Kérem, Pellaeon, mondja el, hogy történt. Bár nagyjából úgyis sejtem.

– C'baoth terve sikerült. Az erő segítségével magához csalta Skywalkert, aki persze most se egyedül ment, hanem a Falcon szokásos legénységével, beleértve Han Solót is. C'baoth jól számította ki, mekkora az erőkülönbség kettejük között, csak arra nem gondolt, hogy Luke Skywalker megfelelő ellenfele lesz.

– Sejtettem, hogy ez történt – bólintott Thrawn.

– A szemtanúk még mindig döbbentek a látványtól, uram!

– Nem csodálom. Hogy történt? Képes Skywalker energianyalábok kibocsátására?

– Arra nem került sor, uram. Egyszerűen… szinte hihetetlen, de egyszerűen csak visszaküldte C'baoth energianyalábjait oda, ahonnan jöttek.

– C'baoth-ba – hűlt el Thrawn. „Ha ezt tudja, akkor mindent tud" – gondolta, de hangosan ezt mondta: – Sebaj. Úgysem bízok igazán a varázslatokban. A stratégia és a logika előbbre visz.

– A Jomarkra küldött rohamosztagok szinte teljes egészükben megsemmisültek – jelentette Pellaeon.

– Katonasors – vont vállat túl könnyedén.

Thrawn. Mara nem hitt neki. Maga is remek stratéga lévén pontosan tudta, mit veszítettek C'baoth elestével. Felelőtlenség volt Thrawn részéről, hogy összeeresztette ezt a két fenevadat. Ha ez az eset nincs, Skywalker talán sohasem tudja meg, mire képes. Haragudott Thrawnra, de korántsem annyira, mint saját magára. Akkor, amikor módja lett volna rá, nem ölte meg a jedit. Akkor elgyengült. Hogy mentse a saját életét, meghagyta Skywalkerét is. Most bezzeg az élete árán is szívesen megölné.

– Térjünk rá a maga küldetésére, Mara Jade! Tudja, milyen fontos, hogy a lázadók maguk közül valónak tekintsék.

– Ez megtörtént, uram. A köztársaságiak elfogadtak. Minden ülésükön részt veszek, a javaslataimat szinte azonnal megvalósítják.

– Reméltem, hogy így lesz – nézett rá elismerően Thrawn. – Ön remekül ismeri az emberi gyengéket, és mindent tud, amit a politikáról tudni lehet.

– Köszönöm, uram! –nézett fel rá Mara. – Remélem, az is örömére szolgál, hogy sikerült beférkőznöm Leia Organa Solo bizalmába. A legteljesebb mértékig – tette még hozzá, és jelentőségteljesen elhallgatott.

– Olyan, mint egy álom! – szólalt meg most Pellaeon is. – Ez minden elképzelésünket felülmúlja. Ezek szerint úgy tudja irányítani Leia Organát, ahogy a helyzet szükségessé teszi.

– Úgy – állította Mara. – És engedelmükkel volna egy javaslatom…

– Hallgatjuk.

– Nem tudom, önök hallottak-e a császár titkos fegyveréről…

– Ne is törődjön vele – biztatta Thrawn.

– A császár tulajdonképpen ennek a fegyvernek köszönhette gyors hatalomra jutását.

– Tehát?

– Nem olyan könnyű megszegni a hallgatási fogadalmamat, uram. – kezdte Mara. – Mondanom sem kell, mennyire szívemen viselem a régi birodalom feltámadásának sorsát… Most úgy érzem, a császár is kiterítené a lapjait. Hogyan is tudnánk máskülönben győzedelmeskedni a lázadókon.

– Hol van a titkos fegyver? – vetett véget Thrawn Mara lelkiismereti aggályoskodásának.

Ez tiszta beszéd volt. Marában sem maradt kétség, hogy helyesen cselekszik, ha kiadja a császár titkát. Természetesen nagyon jól tudta, hogy Thrawn gátlástalan és hideg, mint a jég, de azt is tudta, hogy csak egy ilyen ember képes őt visszajuttatni oda, ahol volt az igazi birodalom főtanácsosainak sorába.

– A Laweth bolygón – felelte.

– Laweth. Nem is hallottam még róla. Keresse meg az adattárban, Pellaeon!

– Nem valószínű, hogy megtalálnák, uram! – mondta Mara. – A császár olyan bolygót keresett támaszpontjául, amely nem szerepelt a galaxis térképén, és mondanom se kell, hogy utána aztán gondosan ügyelt rá, hogy senki se szerezzen tudomást a létezéséről A régi nevét is megváltoztatta, kiköltöztette a gyér lakosságot a bolygóról, és egyáltalán minden óvintézkedést megtett, ami csak elképzelhető.

– De ön tudja, hol van, ugye?

– Uram, én a császár közvetlen bizalmasa voltam.

– Jól van. Tehát ön tudja a bolygó koordinátáit.

– Nemcsak azt, uram.

– Hanem?

– Tudom, hol… – itt megakadt, és átható tekintettel Pellaeonra nézett. – Nem venné rossz néven, Kapitány, ha megkérném, hogy hagyjon magunkra?

– Természetesen nem – jelentette ki Pellaeon, de látszott az arcán, hogy nagyon is rossz néven veszi, és feszülten vár Thrawn tiltakozására.

– Valóban jobb, ha egyelőre olyan kevesen tudunk róla, amilyen kevesen csak lehet – bólintott Thrawn.

– Kérem, szólítson, uram, ha szükség lesz rám! – tisztelgett Pellaeon, és elhagyta a szobát. *Szabályosan kitették a szűrömet* morfondírozott sértődötten. Tudta, hogy Mara Jade nagy veszélyt jelent számára. Egész nyíltan tör a hadsegédi tisztre. Márpedig, ha egy ilyen nő rászánja magát valamire, akkor ott neki nem sok esélye van.

Való igaz – ezt Pellaeon is készséggel elismerte – hogy Mara Jade kiváló elméleti szakember. Sőt, az se volt titok a birodalmiak előtt, hogy milyen jól bánik mindenfajta fegyverrel. De egy hadművelet végrehajtásához ez mind kevés. Oda keménység, rátermettség, férfias észjárás kell.

– Hallgatom tehát – mondta ezalatt odabent a szobában Thrawn Marának.

– Uram, megbízik-e Pellaeon kapitányban? – kérdezte Mara.

– Mint saját magamban – felelte az admirális.

– Akkor jó – nyugodott meg Mara. – Nem szeretném ugyanis, ha a fegyver eltűnne.

– Miért tűnne el?

– Avatatlanok számára a fegyver megszerezhetetlen, uram. Előfordulhat azonban, hogy nagy erőkkel vonulnak fel a megszerzéséért. A császár parancsa értelmében ilyen esetben a titkos fegyver megsemmisül, így van beprogramozva az őrzőkódja. Nem tartom valószínűnek, hogy bárki is tud róla a Galaxisban, mert a császár utoljára a klón háborúban használta… bárcsak most is bevetette volna. De nem. Ezt mindig a végső veszély esetére tartogatta. Most talán már megérti, uram, miért nem volt egyetlen harc se, amit elveszített volna annak idején. És miért álltak olyan gyorsan mellé a bolygólakók.

– Hogyne! – mondta Thrawn elgondolkozva. – Szóval azt állítja, Mara Jade, hogy a titkos fegyver megszerzése nagyon veszélyessé is válhat a megszerzőjére.

– Valóban, uram.

– Mondanom sem kell, hogy azonnal akarom a fegyvert.

– Természetesen. Ha rámbizza a feladatot, uram, én megszervezem.

– Nem lenne helyes most hosszabb ideig távol maradnia a köztársaságiaktól.

– Tudom, de értse meg, admirális úr, hogy nekem ott kell lennem.

– Erről nincs mit beszélnünk többet – mondta Thrawn, és jeges pillantása minden további ellenvetést lehetetlenné tett.

– Igen, uram! – hajtott fejet Mara a parancsnoka előtt.

– A tervem roppant egyszerű – kezdte Thrawn – Maga most visszamegy a császárvárosba, és végzi csendesen a dolgát. Figyel, és helyezkedik. Gondolom, hamarosan megérkezik majd Luke Skywalker és Han Solo. Nyílván eldicsekednek a győzelmeikkel, és az is könnyen kiszámítható, hogy szóba kerül az új, Galaxis szerte megalakuló köztársaság ábrándja. Ekkor következik maga. Szót kér, és nagy zavarban előadja – akkora zavar elég lesz, amekkorával itt dolgozott az előbb –, hogy tudomása van a titkos fegyverről, és a többi, és a többi. Mi sem természetesebb, minthogy a mi két fenegyerekünket küldik majd el erre a feladatra is. Nekem sincs náluk alkalmasabb emberem. Meg aztán… most már figyelnem kell a számokra is. Túl sok embert vesztettünk az elmúlt hetekben.

– Ezt nem értem – szisszent fel Mara. – A kezükbe akarja adni a fegyvert?

– Dehogynem érti – mosolygott rá Thrawn fanyarul. – Legfeljebb nem akar hinni a fülének.

– Uram, távol álljon tőlem, hogy…

– Igen, nekem is így lesz jobb. Bocsásson meg a megjegyzésemért, de talán egy kissé nagyon is beletanult a köztársaság tárgyalási módszerébe. Nálunk egyszemélyi felelősség és döntés van, Mara Jade. Császári mintára!

– Elnézést kérek, uram – mentegetőzött Mara. – Igen, most, hogy belegondolok…

– Értsen meg jól! – magyarázta türelmesen az admirális –, nem kell, hogy egyetértsen! Nincs jelentősége.

– Értettem – mondta Mara.

– Akkor folytathatom is. Igaz? Tehát a jedi és társai eltűnnek a színről, mármint az ön színpadáról, de csak azért, hogy megjelenjenek a miénken. Ettől kezdve magának egyetlen feladata van: elpusztítani Leia Organa Solót. Vett némi jedi-leckét a fivérétől, de nem hiszem, hogy magának nagy nehézséget okozna a legyőzése. Különösen így, hogy az állapota lelassítja.

Hosszan nézte Marát.

– Ne legyen gyenge – figyelmeztette. – Ne lágyuljon el az anyaságától, és tőlem se kérdezze most meg, nem akarom-e inkább élve. A válaszom: nem. Soha többé ne lássak jedit. Még olyat se, aki csak egyetlen fogásukra is emlékszik. Megértette? Holttesteket akarok. Cserében én legyőzöm a legyőzhetetlen Luke Skywalkert, és a lábai elé helyezem. Megfelel?

Mara némán intett, hogy: igen.

– Akkor végeztünk. – Thrawn hátralépett, és búcsú nélkül engedte el Marát. Nem mintha haragudott volna rá, szó se róla. De megérezte, hogy a nő bámulata, amelyet az ő személye, stratégiai csalhatatlansága iránt érzett, megingott. Értésére akarta adni, hogy semmi más lehetőség nem létezik számára, mint neki engedelmeskedni.

Mara Jade nem is időzött tovább a bázison. Kalózhajóján ülve azon gondolkozott: *milyen haszna lehet neki ebből az akcióból.* Nem volt

elégedetlen a feladattal, amit ráosztottak: megölni egy lázadót, méghozzá egy vezetőt, aki még ráadásul Luke Skywalker, a gyűlölt ellenség húga is – ez nekivaló feladat volt. De azt is tudta, hogy a titkos fegyver megszerzésével kapcsolatban még a nevét sem említik meg. Átlátott az admirális tervén: Persze, Thrawn azt akarta, hogy az ő nevét kapja szárnyra a Galaxis. *Thrawn, a Galaxis legnagyobb stratégája* gondolta bosszúsan, *úgy látszik, csak a saját hadseregét képes kiirtani.*

Nem baj, Leia Orgona Solo élete az enyém vigasztalta magát. Határozottan jó érzéssel töltötte el a tudat, hogy megölheti Leiát. Talán annyira gyűlölte? Nem, egyáltalán nem. Mara Jade csak Luke Skywalkert gyűlölte, minden más ember teljesen közömbös volt számára. Miért örült hát akkor annyira ennek a feladatnak? Talán éppen az ikrek miatt. Irigyelte Leiától a gyerekeit, azt, ahogy szerette és érezte őket, és irigyelte a gyerekektől Leiát. Nem bírta látni a szeretet megnyilatkozásait egy olyan világban, ahol rá már legfeljebb csak félboldogság várhat.

Mi lesz, ha Thrawn mégis győz? – tette fel magának a kérdést. *Nyomába se léphet soha a császárnak. Keményen kell fognia a népet, ha azt akarja, hogy fennmaradjon a rend. Mi következik ebből? Diktatúra. Kemény, katonai diktatúra.* Márpedig Marának sokkal jobban tetszett a diplomácia világa. Ott volt a legjobb, ott aratta élete igazi győzelmeit.

Kilencedik fejezet

Luke már járni is tudott, de csak bicegve. Ezen már az orvosok se tudtak segíteni. Fél arca megsérült, baljóslatú kifejezést mutatott. Egész testét, de még a homlokát is mély barázdák szántották át meg át.

Luke szinte a nap minden óráját meditációban töltötte, így gyorsabban gyógyult, viszont szinte teljesen elszakadt a külvilágtól.

Ebben az állapotban nem is volt szüksége senkire. Most értette csak meg mestere figyelmeztetését: „előbb a lélek készüljön föl, s csak aztán a test”. Aki nincs felkészülve ereje nagyságára, téves következtetéseket vonhat le győzelmeiből.

Luke most minden idegszálával megpróbálta visszaidézni a harcot, a legutolsót. Később, ha teljesen felépül, ha majd az életkedvét is visszanyeri, gyakorlatokat fog végezni: testi és lelki gyakorlatokat. Ha eljut a történtek megértéséhez, akkor elmondhatja, hogy megtette a félutat a célhoz. Mert persze az a cél, hogy a kipróbált hatalmat bármikor újra fel tudja idézni.

Leia azt se tudta, melyikük ágyát őrizze.

Hant is nagyon megviselte az eset, de látszott, hogy csak testileg. Luke-ot viszont lelkileg is teljesen megváltoztatta az a mérhetetlen erőfeszítés, ami a győzelemhez vezetett – és talán a váratlanul jött siker is.

Han most is reggeltől estig tréfálkozott, és ha fel tudott volna kelni az ágyból, bizonyosan egész nap Luke-ot bosszantotta volna a szuper-erőről szóló, kissé gunyoros történeteivel.

Leia nem mondta meg neki, hogy Luke már napok óta járóképes, mert sehogyse tudta volna megmagyarázni, miért nem látogatja meg őt. Han folyton üzengetett neki, de Luke meg se hallotta, ha hozzá beszéltek, úgyhogy Leia nem tehetett mást, mint hogy álüzeneteket fabrikált a férjének.

Most is éppen egy ilyen álüzenettel érkezett haza. Han fölpolcolt fejjel feküdt. Az ő arcát megkímélte a szörnyeteg, de a teste neki is tele volt mély árkokkal, ahol a húsába szántott a gyilkos nyaláb.

– Na, mit mondott az az erőművész? – kérdezte, és szeretettel megsimogatta Leia hasát. – Föllép velem a cirkuszban, vagy sem?

– Sem! – vágott vissza Leia. – Nincs is cirkusz.

– Meddig tart az? – nagyképűsködött Han. – Majd csinálunk. Te leszel az idomár. Felléphetsz Artuval és Thripióval. Az nagy szám lenne! Én meg fellépek Luke-kal, az erőművésszel.

– Hagyd már abba, Han – kérte Leia, és, bár hangosan nevetett, Han észrevette, hogy könnyek csordulnak végig az arcán.

– Te sírsz!

– Nem, nem – mentegetőzött Leia. – Igazán, csak a nevetéstől…

– Mi van Luke-kal? – szegezte neki Han a kérdést.

– A lába… szóval a lába úgy megégett, hogy egy része elhalt – vallotta be Leia. – De tud járni. Csak nagyon biceg.

– És én? – kérdezte Han.

-Veled minden rendben lesz. Semmi se maradt vissza a barázdákon kívül.

– Jó, neki a lába. És mi még?

– Az arca is – más lett.

– Más! Milyen? Tudnom kell, Leia, mielőtt szembenéznék vele.

– Az arcán is megmaradtak a barázdák. Nagyon ijesztő.

– Miért nem vagy egy kicsit többet vele? Szüksége volna rád.

– Nem, Han. Már nincs szüksége senkire. Most, legalábbis nincs.

– Nagyon letört?

– Egész nap magába süppedve meditál.

– Felkelek, és elmegyek hozzá. Én biztosan fel tudnám vidítani.

– Nem, Han, te egy hétig még nem kelhetsz fel. De az az egy hét olyan gyorsan elszalad, majd meglátod.

– Nekem megmentette az életemet, ő meg nyomorék lett. Míg él, nem bocsátja meg! Leia látnom kell őt. Hozzátok ide, vagy vigyetek hozzá!

– Han! Légy rá tekintettel. Nagyon nehéz próbát kellett kiállnia. Lehet, hogy lelkileg is belerokkant. Már járhat.

Han rettentő izgatott lett:

– Már jár, és meg se nézett? – kérdezte hitetlenkedve. – Látod, hogy gyűlöl?

Kopogtak, és belépett Csubakka. Szemtelenül vigyorgott Hanra, és kettő nagyon vidámat vakkantott.

– Na nézzék már a pimaszt! – fakadt ki Han. – Hát nem ez is azzal jön, hogy akárhányszor elmegyek valahová, mindig sebesülten érkezek vissza? Még te beszélsz? Hiszen te is csak azért úsztad meg, mert elküldtünk a hajóért!

Csubakka békítően mormogott valamit.

– Jól van, tudom én! Megint neked köszönhetjük az életünket. Persze – többek között. És mi van Luke-kal?

Csubakka lehajtotta a fejét.

– Nagyon csúnya lett az arca?

Csubakka igenlőleg mormogott.

Leia csendesen elmosolyodott. *Ezek ketten sohasem változnak* – gondolta magában.

Aztán elkomolyodott:

Bárcsak Luke se változott volna meg!

Amióta Luke megjött Leia nem tudott vele beszélni. Akárhányszor kérdezte a Jomarkon történtekről, Luke mindig csak hallgatott.

Magába burkolódzik, mintha az valamit is megoldana. Azt állítja, hogy meditál, de Leia ezt is csak kifogásnak érezte.

Amióta hazajött, egyszer sem kérdezett az ikrek felől, nem tapogatta többet az erejüket mint régen. Sőt Leia egyszer úgy látta, mintha közömbösen nézte egyre növekvő hasát.

Hantól pontosan tudta, hogy mi történt a Jomark bolygón, azon a végzetes napon, abban a szörnyű várban, de nem tudta, mi történt Luke lelkében.

Han elmondása alapján Luke olyan mérhetetlen erő birtoklásáról tett tanúbizonyságot amire, Leia tudomása szerint még nem lett volna képes eddigi jedi tudása alapján.

Valami másnak kellett ott történnie.

Féltette fivérét, és saját magukat is attól, hogy Luke már örökre ilyen zord és magányos marad.

Nem akarta ezt a Luke-ot.

A régi Luke-ot akarta.

Mintha a köztársaság ügyei sem érdekelték volna úgy, mint azelőtt. Milyen különös volt az a beszélgetés Marával, ott a kertben, a szökőkútnál. Leia éppen akkor ért oda hozzájuk, amikor Mara egy titkos fegyverről kezdett el beszélni Luke-nak.

Egy fegyverről, ami állítólag a császár összes győzelmének alapja volt.

Luke különös tekintetet vetett Marára, átható, rosszindulatú tekintet, és azt mondta, hogy legjobb lenne, ha Mara a legközelebbi tanácsülésen hozakodna elő az üggyel.

Mara csak hebegett-habogott, hogy azt remélte, Luke meghallgatja és véleményt mond, és valami zavart magyarázkodásba kezdett arról, hogy milyen komplikált az ügy. Luke meg csak nézte kedvetlenül. El nem mosolyodott volna a világért se, pedig gondolnia kellett volna rá, hogy Marának se könnyű. Hány évet áldozott egy tévedésre, és most, amikor végre megtalálja a helyét, bizalmatlansággal büntetik.

– Nálunk, a köztársaságban az a szokás, hogy a fontos ügyeket a tanácsnál terjesztjük fel. A tanács azután eldönti, hogy kit kér fel a megoldásukra – oktatta ki akkor végül Luke azt a szegény lányt. Mara úgy somfordált el tőlük, mint akit megvertek.

– Miért beszéltél így vele? – kérdezte akkor Luke-ot.

– Nem is tudom – ütötte el Luke a kérdést.

– De tudod jól, hogy amit mondtál, az csak elméletben áll. Hányszor megbeszéltük előre, amit a tanácsnak akartunk mondani. Nem igaz?

– Magunk között – mondta Luke.

– Mikor érted már meg, hogy ő is közénk tartozik? Nem látod, mennyit segít a tanácsnak? A szakértelme nagyon sokat ér nekünk!

– Akkor mondja el neked.

– De ha egyszer veled akar beszélni! Luke, most beteg vagy. De nehogy azt hidd, hogy egyébként megválogathatod, kivel beszélsz és kivel nem. Mara eddig még mindig nagyon okos, gyakorlatias tanácsokat adott.

– Én nem bízom benne – szögezte le akkor Luke a vitát.

Luke, a mindig kedves, készséges Luke most nem képes kipréselni magából egy kedves szót sem. Csak abban az egyben reménykedhetett, hogy a betegséggel ez a különös állapot is elmúlik. Ezért van az, hogy már napok óta fel sem keresi Luke-ot. Legszebb álma, hogy egy napon mosolygósan, beszédesen látja viszont.

A jedi-tanulmányokat már elő sem meri hozni.

Amióta felgyógyult, egyetlenegyszer kérdezte meg tőle, amúgy tréfásan, a régi hangnemben, hogy mikor kezdődhetnek a családi jedi-órák.

Luke hosszasan nézte, majd hirtelen csak annyit mondott:

– Mindet tudsz már, amit tudnod kell.

És elment.

A tanácsterembe belépett Leia, Luke és Solo.

Mara fölnézett, kedves szemhunyorítással üdvözölte Leiát, majd félszegen Luke-ra nézett. Luke összerázkódott. Mit akar tőle ez a nő? Miért van állandóan a nyomában, és egyáltalán, mi ez az óriási változás? Hiszen nemrég még akarta ölni! Mit kezdjen vele?

Csak nem őtőle várja, hogy bevezesse az itteni életbe! De nem, ez ostobaság! Ennek a nőnek valamiért Leia kell.

Most is ez az álszerény pillantás! Hát nem, neki ne játsszon színdarabot! Minden erőkifejtés nélkül is érzi, hogy valami nem egészen tiszta körülötte. Folyton ott settenkedik Leia körül, de a szemében soha nem látni se szeretetet, se ragaszkodást.

Hát akkor meg mit akar? Még hogy régen a császár bizalmasa volt! Hát olyan bizalmasai voltak talán a császárnak, akik egycsapásra a másik táborhoz szegődnek, amikor meghal?

Amikor pedig van „egyik tábor” is? Akárhogy is nézte, Mara Jade nem illett ide. Thrawn táborában kellene lennie, sehol másutt.

Az újonnan jöttek leültek, és vidám csevegésbe fogtak szomszédaikkal. Már csak Ackbar admirálisra vártak. A nagy nevetgélésben, vitatkozásban észre se vették, mikor jött be Ackbar. Egyszer csak ott ült közöttük, az asztalfőn.

– Köztársaságiak! – emelkedett szólásra. Itt van mindenki, akinek a tanácsaira számítunk. Kivéve persze Landót, akit gyakorlati teendői most a noghrik közé szólítottak. – fáradt szemét végighordozta a termen. – Az ülést megnyitom – mondta, és leült.

Leia emelte szólásra a kezét:

– Mara Jade szeretné itt ma bejelenteni valamit. Kérem, mielőtt értékelnénk az elmúlt időszakot, hallgassuk meg, mit mond! Tessék, Mara! – intett oda a lánynak biztatóan.

Mara Jade szólásra emelkedett. Feszült hangulat fogadta a hírt, hogy szólni fog. Megszokták, hogyha szól, mindig valami megváltozik a köztársaságban.

Mara felállt. Ideges volt. Amikor erre a felszólalásra készült, pontosan tudta, hogy Leia is és Luke is jelen lesz, de arra nem számított, hogy zárt térben így hat egy jedi meg egy jedi-tanonc jelenléte. Azon kapta magát, hogy nincs bátorsága előhozakodni a tervvel. Attól fél, hogy átlátnak a szándékain. Lázasan gondolkozott, hogy mit tegyen. Nevetséges módon már izzadt is, és érezte, hogy elszürkül az arca. Rossz jel!

Oda kell rá figyelni.

– No, Mara! Kezdd el! Nagyon érdekes, amit nekem felvázoltál – biztatta Leia, és lopva Luke-ra nézett, hogy magára vette e a célzást. Luke arca meg se rezdült. Úgy ült ott, mintha most is meditálna elmerülve álom és ébrenlét között.

– Az a helyzet… – kezdte Mara –, hogy én mégis…

– Mit mégis! – noszogatta Leia. – Mondd el úgy, ahogy nekem elmondtad!

Hirtelen óriási ötlete támadt Marának. Hát persze! Ha Leia mondja el a tervét, akkor senki se jön rá, mi a hamis benne. Nem jön rá, mert nem is szondázza senki. Ugyan, kinek jutna eszébe Leia hercegnő szavait vizsgálat alá venni?

– Nem tudom, mi történt velem, de úgy megzavarodtam. Ha a hercegnő érdemesnek tartaná és ismertetné, én nagyon szépen megköszönném.

– Én? – Leia megindultan állt fel. Mara igazán túlzásba viszi a nagylelkűséget. – Én szívesen elmondom, ha te megijedtél.

– Halljuk már azt a tervet, halljuk! – türelmetlenkedtek a tanácsadók.

– Már kezdem is – mondta Leia kedvesen Marára mosolyogva. – Tehát: Mara szerint a császár titkos fegyvere, aminek a legyőzhetetlenségét köszönhette – még most is megvan. A régi császárság zsoldosai őrzik a Laweth bolygón. Nagyon nehéz hozzájutni, mert a császár különböző biztonsági akadályokat terveztetett köréje. Nos, azt gondolta Mara, hogy mi megpróbálkozhatnánk vele… mármint hogy megszerezzük.

A teremben most egy pisszenés se hallatszott. Mindenki Leiát és Marát nézte, ezt a két csodálatos asszonyt, akik politikai tehetségükkel képesek felvirágoztatni egy társadalmat…

– Hol van az a bolygó? – kérdezte Ackbar.

– Természetesen nincs a térképen, uram, de én bármikor meg tudom adni a koordinátáit – mondta Mara.

– És mi biztosít minket arról, hogy a Lawethen leszálló hajóinkat nem semmisítik meg a volt császári katonák?

– Semmi, uram – tárta szét a kezét Mara Jade.

– Ez egyenes beszéd – mondta Han. – Halljunk hát mindent erről a Lawethről!

– Itt van tehát a császár titkos fegyvere – vette át a szót ismét Leia. Az imént megkérte Mara, hogy továbbra is ő beszéljen, mert Marát nagyon zavarja Luke Skywalker jelenléte.

Szegény Mara, alighanem beleszeretett Luke-ba gondolta együttérzőn. *Az meg úgy tesz, mintha kőből lenne a szíve!*

– A fegyvert egy császári kommandó őrzi éjjel-nappal. Mara is csak annyit tud, hogy a fegyvert a császár még a klón háborúban használta, mégpedig óriási sikerrel. A császár komolyan vette a „titkos” jelentést, mert többszörösen is bebiztosította, hogy ne kerülhessen avatatlan kezekbe. Mara ezek közül kettőről tud: az egyik azonnal életbe lép, amikor nagyobb, idegen haderő lép a bolygóra. Ilyenkor működésbe lép egy komputer meg egy kis robot, és három perc leforgása alatt minden élőlényt és minden ember által alkotott dolgot megszüntetnek. Persze arra is számított a császár, hogy kémek férkőznek hozzá a fegyverhez. Ezért egy önmegsemmisítő rendszert is beépített a programba. Ez akkor lép

működésbe, ha a fegyver a megmozdításától számított két napon belül nem kapja meg az azonosító kódot.

– Igencsak veszélyes szerkezet. És mit csinál ez az önmegsemmisítő rendszer? Úgy értem, magán kívül kit semmisít még meg? – kérdezte Han.

– Természetesen az ellenséget. Azt a csapatot, amelyiket ő ellenségnek ítél – válaszolta Leia.

– Hogy értik ezt? – kiáltott fel Talon Karrde.

– Úgy, hogy itt van egy kis bökkenő, mert a fegyver érzékelője úgy van beállítva, hogy csak a császárnak engedelmeskedik. De a császár, mint tudjuk, halott. Ő nem fogja útba igazítani a szerkezetet – válaszolt ismét Leia.

– Azt akarjátok tehát mondani, hogy kellene ide egy ezermester, aki még elég vakmerő is ahhoz, hogy a hurokba dugja a fejét. Hát, hacsak ez kell, én megpróbálhatom. Luke? – nézett barátjára Han.

Luke félig lehunyt szemmel ült a helyén.

– Csapda – mondta lassan Luke.

– Mindenütt csapdák leselkednek ránk – próbálta rábeszélni Han. – Amerre megyünk, mindenhol a nyomunkban vannak. Jó, mindig megosszuk, de azért ismerd el, jól jönne egy csodafegyver, nem?

– Engem az érdekel, honnan tud Mara Jade a császár legbizalmasabb ügyleteiről.

Mara felállt, segélykérő pillantást vetett a körülülőkre, ami nem is tévesztett hatást.

– A hercegnőnek már elmondtam, hogy a régi császárság idején én a császár mellett dolgoztam. Talán az illene rá leginkább a munkakörömre, hogy „a császár jobbkeze”. Amikor a régi birodalom összeomlott, nem találtam a helyemet. Csempész lettem először, mert nem hittem a köztársaságban. De eljött az idő, amikor megbizonyosodtam róla, hol a helyem.

– És hol? – kérdezte Luke Skywalker.

Mara torka összeszorult a férfi pillantásától, de összeszedte magát, mert ez volt az egyetlen lehetősége:

– Itt, uram! A köztársaságban. Ön nem bízik bennem, és talán igaza van. Abból indul ki, hogy aki egy urat elárul, az mindenkit elárul. Kérem azonban, vegye figyelembe, hogy tőlem senki se kért tanácsokat. Magamtól adtam. Vállalom a múltamat, mert azt is őszintén csináltam. Sohasem árultam volna el a császárt. De meghalt, és aki az utódjának mondja magát, az – semmit sem ért a hatalomhoz.

– Mara Jade, ön tehát hatalmat akar? – kérdezte Luke.

– Én azt akarom, hogy aki birtokolja a hatalmat, az helyesen éljen vele. Ne a maga, hanem az egész Galaxis javára.

– Talán a maga módján – jegyezte meg Luke elgondolkozva. Aztán megint Mara arcát vizsgálgatta egy ideig, mielőtt megszólalt:

– A köztársaság hatalomellenes.

– A hatalomellenesség nem jelenti azt, hogy nincs is hatalom. A köztársaságban nincsenek hatalmasok.

– Csak a név más, uram! Ahol a galaxis sorsáról, vagy akár csak egyetlen bolygó sorsáról döntenek, ott létezik a hatalom. És ha sokak sorsáról kevesek döntenek, akkor…

– A keveseket a sokak választják. Ezt azért ne felejtse el!

– Az ember csak a saját érdekeit képes szem előtt tartani. Akkor is, ha – mint talán itt is néhányan – közben meg van róla győződve, hogy az a többiek érdeke is. Nagyon kevesen tudnak felülemelkedni a saját érdekeiken, uram.

Mara várt egy kicsit a válaszra, vagy egy újabb kérdésre, de amikor látta, hogy Luke Skywalker gondolatai már máshol járnak, leült.

Leia megszorította a kezét, és odasúgta:

– Nagyon jó volt. Meglátod, sikerülni fog!

Mara hitetlen arccal várta Luke döntését. Igaz, hogy Han beleegyezett, még tetszett is neki a kaland, de Luke nélkül nem fog elmenni.

Luke megpróbálta felidézni azt a rossz érzést, ami elfogta, amikor Mara Jade szólásra emelkedett. *Miért érezte hamisnak az egész helyzetet? Vagy miért nem érzi most annak? Miért gondolkozik most hirtelen másképpen Maráról, mint fél órával ezelőtt?*

Azt el kell ismernie, hogy Mara viselkedése nem szokványos. Nagyon okos nő. Ha valóban segíteni akar, nagyon sokat tehet a köztársaságért. De mi lesz, ha ártani akar egyszer? Luke érezte, hogy bábuként tudja mozgatni az embereket, mert ért a nyelvükön, egy pillantással is értésükre tudja adni azt, amit éppen várnak. Veszélyes nő. Most, hogy jobban megismerte, illetve, hogy ezt az arcát is megismerte, már nem szívesen hagyta itt vele egyedül Leiát és az ikreket.

Mert – gondolta –, *mit tenne az, aki el akarná pusztítani Leiát az ikrekkel együtt? Természetesen olyan közel férkőzne hozzá, amilyen közel csak lehet. És ez már meg is történt. Leia ma már akkor sem lepődne meg, ha Mara a lakosztályában akarná meglátogatni.*

Mit tegyen? Azt már érezte, hogy el kell menniük a Laweth-re. Túl csábító a lehetőség. Természetesen nem kapják meg könnyen, mert soha, semmit nem kapnak könnyen, de végül sikerülhet, ahogy eddig is minden sikerült végül… kisebb-nagyobb veszteségek árán.

Ha egyáltalán létezik a titkos fegyver. Mert lehet, hogy csak csapdába akarják csalni őket. A Lawethnél meg – már ha egyáltalán létezik ez a Laweth – megint ott várja őket Thrawn csapata.

– Rendben van – egyezett bele. Csak most észlelte, hogy az egész tanácsterem visszafojtott lélegzettel várta a választ.

Utálta, ha figyelik. Ha sejtette volna, inkább kint gondolta volna végig a lehetőségeket.

Látta az arcokon, hogy megkönnyebbültek az emberek.

– Köszönjük szépen az ötletet, Mara Jade – emelkedett szólásra Ackbar. – Ha tehát a Millenium Falcon legénysége vállalja az utat, akkor nyugodtan várhatunk: az ügy a legjobb kezekben van.

– Még egy dolgot szeretnék hozzáfűzni az eddigiekhez – lendítette fel a kezét Luke – a Millenium Falcon legénysége ez alkalommal kibővül egy fővel…

Csodálkozó pillantások tapadtak Luke-ra, ő azonban nem sietett befejezni a megkezdett mondatot. Mara Jadet figyelte. Szerette volna tudni, milyen gyorsan vág a nőnek az esze, és azt is, hogy milyen mélységekig képes követni őt következtetéseiben. Mara Jade látszólag nyugodtan fogadta a hírt. Rezzenéstelen arca mögött azonban száguldva rohangált a

vér: hol pirosra, hol fehérre, hol meg éppenséggel szürkére festve a szép arcot.

– Mara Jade lesz az utasunk – jelentette be Luke.

Mara felugrott:

– Köszönöm szépen a megtiszteltetést, uram! – kiáltotta lelkesen. Ezt remélni sem mertem. De természetesen én is úgy érzem, hogy hasznomat vennék a Lawethen. – most hatásos szünetet tartott, közben Leia kedvetlen arcára nézett. – Ez esetben viszont had javasoljam, hogy Han Solo kapitány maradjon itthon a feleségével. Leia hercegnőnek most már szüksége van valakire, aki állandóan mellette van.

– Nem, ezzel nem értek egyet – állt fel Leia – igaz, most már jólesne, ha a férjem mellettem maradna, de a köztársaság érdekei előbbre valók. Nem akarom, hogy Luke és Han elváljanak. Menjenek együtt. Mara Jade majd mindent elmond, amit csak tud – itthon.

– Rendben van – hajtott fejet Luke.

– Én is megértem, hogy így döntött, hercegnő – mondta Mara, és csalódottságot erőltetett az arcára.

– Beszéljünk akkor most a kísérőkről! – állt fel Ackbar újra. Mara Jade a megmondhatója, hogy a császárnak az ilyen helyekre egészen speciálisan képzett katonákat küldött, olyanokat, akik számára a feladat többet ért, mint az életük. El kell ismernünk, hogy nekünk ilyen katonáink nincsenek. Kit küldjünk hát a Millenium Falconnal? Mert ha…

– Senkit – szólt közbe Han Solo – Ha jól értettem, az a cél, hogy észrevétlenül jussunk be a rejtekhelyre. Azt pedig ketten is meg tudjuk tenni. Sőt! Kettőnknek nagyobb esélye van, mint egy szakasz harcosnak.

– Vagy esetleg hármán – állt fel Talon Karrde. – Ha Leia hercegnő tudna nélkülözni addig.

– Hű – csapott a homlokára Han – Ez ám a jó ötlet! Luke?

– Egyetértek – bólintott Luke –, ha Leia hercegnő is beleegyezik.

– Természetesen – felelte Leia. – Ez a megoldás nekem is jobban tetszik. Gondolom, mindenki sejti, mennyire szeretnék én is a Millenium Falconon lenni, amikor útnak indul, de hát…

– Hogy képzeli, hercegnő? – méltatlankodott Mon Mothma. – Ebben az állapotban már nem lehet utazgatni!

– Természetesen, én is tudom. De jólesett eljátszanom a gondolattal.

A második napirendi pont Han és Luke beszámolója volt. Mindenki izgatottan hallgatta, mi történt a Jomarkon. Luke most is nagyon különösen viselkedett: Úgy ült ott, és úgy hallgatta Han beszámolóját, mintha nem is róla lenne szó. A beszámoló után feltett kérdésekre is csak szűkszavúan válaszolt. Ha eddig kételkedtek volna benne, most mindenkinek észre kellett vennie, hogy Luke Skywalker megváltozott.

A megbeszélés után együtt távozott a tanácsteremből Luke Skywalker, Han Solo és Leia Organa Solo hercegnő.

– Ez a Mara Jade kivételesen jóeszű nő – jegyezte meg Han. – hogy lehet egy nőnek ennyi esze! – kacsintott Leiára. – Mármint a feleségemen kívül…

Luke mosolyt erőltetett az arcára:

– Remek, Han, te sohasem hazudtolod meg magadat! – mondta.

– Úgy dicsér mindenkit, hogy közben azért el ne bízza magát. Erre gondoltál? – fordult feléje Leia. Boldogság futott át rajta, ahogy Luke mosolygós arcát nézte. Igaz, hogy nem a régi tiszta, vidám mosoly, de mosoly. Hetek óta az első, amit látott. Talán előhírnöke a többi, vidámabb és gondtalanabb mosolynak?

– Nem tetszik nekem ez a fiú – sóhajtott Han, amikor kettesben maradtak. – Attól félek, már sohasem lesz a régi.

– Türelmesnek kell lennünk – felelte Leia. – A tanácsbeli kirohanását különben megértem. Nem személyhez kötötten, de bennem is van egy kis bizonytalanság. Nem tudom, miért félek állandóan, amikor elmentek!

– Jaj, dehogynem! – nevetett rá Han. – Azért, mert nem lehetsz ott, hogy megments minket, ha bajba kerülünk.

– Látod, ez lehet – gondolkodott el rajta Leia. – Megszoktam, hogy veletek tartok mindenhová.

– Miért nem akartad, hogy Mara velünk jöjjön? – kérdezte Han.

– Csak azt nem akartam, hogy Luke nélküled legyen. Most különösen nagyon fontos, hogy mellette légy, és megértsd. Kérlek, Han, ne szekáld annyit!

– Rendben van. Komoly leszek – ígérte Han.

– Nem is tudom… olyan furcsa érzésem van… – vonogatta a vállát Leia.

– Jedi érzés? – kérdezte Han félig komolyan, félig nevetve.

– Most, hogy az elmeneteletekre gondoltam, hirtelen az az érzés kerített hatalmába, hogy …jobb is, ha elmentek. Mintha itt még nagyobb veszély várna rátok.

– Nyugodj meg, Leia! Mindketten tudjuk, hogy amíg a birodalom ütőképes, addig az életünk állandóan veszélyben van. Te nyilván még fokozottabban érzed ezt – az állapotod miatt.

Tizedik fejezet

A Zartoon bolygón máris teljesen megváltozott az élet. A kicsik visszakerültek a szülői házba, és a nagyobbak is találtak befogadó családokat maguknak. A noghrik csodálatosan viselkedtek: amelyik családból elvittek egy-egy utódot, az be is fogadott egyet. Ezt kellett tenniük, mert sajnálatos módon a fiatalok már semmire sem emlékeztek a kiskorukból, és a hozzátartozóik is csak nagyon kevesüket ismerték fel. A Zartoon kiképzőtáborában tökéletességre vitték az univerizálást: a kis noghrik olyan egyformák voltak – nyilván gesztusaik és tartásuk miatt – mint az egypetéjű ikrek.

Lando megnyugtatta a népet, hogy a családban hamarosan megváltoznak a kicsik, és arra biztatta a szülőket, hogy engedjék önállóan élni, dönteni őket.

Addig is, amíg kialakítottak egy barlangot iskolának, megindult a tanítás a szabadban.

A kiképzőtáborban csak az ifjúk maradtak. Amikor Lando a gyakorlótérre ért, éppen ők gyakorlatoztak.

Lando intett a parancsnoknak, hogy ne hagyják abba a munkát.

Már nem lepődött meg a katonák hihetetlen munkabírásán, de azért még mindig szerette volna tudni, nem ártalmas-e ennyire visszaélni a testük teherbírásával.

Most még nem mondta, de attól félt, hogy ezek a túlképzett katonák nagyon gyorsan kimerülnek majd. Persze, a császárt ez nem érdekelte, Hiszen az elpusztultak helyett mindig kerültek újak. De Landót nem hagyta nyugodni ez a probléma. A nagyszerű Galaktikus lét érdekelte, amelynek nem lehet az a célja, hogy öljön és meghaljon.

– Nem túl nagy ez a megterhelés a katonáknak? – kérdezte Kharakhtól, aki mindig mellette volt, hogy tolmácsoljon, és aki, nagyon jól tudta, szintén ilyen kiképzést kapott.

– Kibírják – felelte Kharabakh, majd keserűen elhúzott szájjal hozzátette: – Az biztos, hogy egy-egy ilyen gyakorlat után nem

gondolkoznak oktalanságokon… semmin se gondolkoznak. És ha elég sűrűn vannak gyakorlatok, nos, akkor…

– A császárnak célja lehetett, hogy gondolat nélküli bábokat küldjön harcba, de nekünk nem ez a módszerünk. Mi azt akarjuk, hogy a katonáink tudják, miért harcolnak, és szorult helyzetben maguk dönthessenek a legreálisabb megoldásról.

– Hosszú időnek kell még addig eltelnie – sóhajtott Kharabakh. – De ha így lesz, egész népem áldani fogja a köztársaságot.

– Áldják most már egyszer saját magukat is, Kharabakh! – szólt rá Lando. Nem más, a saját katonáik lettek legyőzhetetlenek, és a saját hadseregük képezte ki azokat a navigátorokat, akik – dacára a parányi zartooni légierőnek – még egy légi csatában is ütőképesek lehetnek.

– Pellaeon! – hallatszott az admirális hangja a személyi hívóban.

– Máris indulok, uram – válaszolt Pellaeon, és már csukta is be maga mögött az ajtót.

– Kérem, Rukhot is hozza magával! – szólt a tábornok, aztán a személyi hívó kikapcsolt.

Thrawn a vezérlőpultnál állt, és figyelmesen nézett valamit a monitorokon, amikor belépett Rukh és Pellaeon.

– El tudott különíteni néhány egységet a Zartoon elleni hadműveletre? – fordult Pellaeon felé.

– Természetesen, uram! – felelte az.

– Rendben. Elsősorban a szárazföldi hadműveletekre koncentráljuk, mert a légierejük szinte csak névleges.

– Engedelmét kérem, admirális úr, hogy megjegyezzek valamit – kérte Pellaeon. – Legújabb felméréseink szerint a légierejük valóban gyenge, de elsőrangú navigátoraik vannak. Állítólag szinte egyedülállóak a Galaxisban.

– Miért nem tudtunk mi erről eddig? – dörrent rá Thrawn Rukhra.

– Uram, a Zartoon messze van, és én is csak évekkel ezelőtt jártam ott.

– Nem volt rá szükség, hogy alaposabban utánanézzünk, amíg a szövetségeseink voltak. Arra az egyre ügyeltünk, hogy a légi-parkjukat ne bővítsék – mentegette magukat Pellaeon.

– Maga is nagyon jól tudja, hogy ez nem érv. A szövetségek nem örökre szólnak – mondta Thrawn hidegen. Pellaeon érezte, hogy ennek a hibának még súlyos következményei lesznek.

– A tervem a következő – folytatta Thrawn. – Egy csatahajó, tíz TIE vadászgép és öt szárazföldi rohamosztag száll harcba a Zartooniak ellen.

– Uram, elnézését kérem, de nem mondta, hogy öt rohamosztagra lesz szükség – mondta a kapitány.

– Nem – mérte végig jeges pillantással az admirális.

– De erre nincs is szükség, ha ön ugyanígy átgondolja a feladatot, ahogy én.

– Értettem, uram! – tisztelgett Pellaeon.

– Rendelkezéseinek megfelelően tehát öt szárazföldi rohamosztag készül fel az indulásra. Szíveskedjék megadni az indulás időpontját!

– Mi hír a lázadókról? Nem készül nagyobb egység mostanában a Zartoonra?

– Jelenleg csak a szakértők tartózkodnak ott, uram, Lando Calrissian vezetésével. A lázadók most a Laweth bolygóra koncentrálnak.

– Igaz is! Hány hajóra számíthatunk a Lawethnél?

– A legutolsó hírek szerint két teherhajónyi fegyveres kíséri a Millenium Falcont.

– Remek. Tehát mégiscsak sikerült meggyőzni a hősöket. Hadd bújjanak csak ki azok a hadihajók. Legalább látjuk, mit tudnak.

Thrawn maga elé meredt. Látszott, hogy számításokat végez.

– Ma éjjel indulhat a Zartoon-akció – közölte végül Pellaeonnal és Rukh-kal.

– Nagyon kedvező a helyzet. Külön szerencse, hogy egyúttal Lando Calrissiannal is leszámolhatunk.

– Rukh!

Rukh felfelé tartott fejjel figyelt.

– Maga lesz a birodalmi egység parancsnoka.

– Köszönöm, uram! – lehelte Rukh áhítattal.

– Folyamatos beszámolót kérek a fejleményekről. Csak nagyon óvatosan. Ne becsülje le honfitársait, mert hihetetlen katonai gyakorlat birtokában vannak, és ez egy jó vezető kezében hatalmas erőt jelenthet. Lando Calrissian pedig jó vezető.

– Értettem, uram! – tisztelgett Rukh.

– Igyekezzenek vissza, mert minden percben szükségem lehet a birodalom teljes haderejére!

– Értettem, uram!

– És még egyet, Rukh! Úgy kell onnan eljönniük, hogy mindenki, a civilek számára is világos legyen, hol kell állniuk. Hozza magával az összes hadköteles noghrit. Egy harcképes maradjon a bázison. Megértette?

– Értettem, uram!

– Ami pedig a légierőt illeti, hát… önre bízom, hogyan hatástalanítja a gépeket. A navigátorokat mindenesetre ide kéretem. A színem elé. Nemcsak a jókat. Mindenkit, aki meg tudja különböztetni a műszerfalat a személyi hívótól.

– Értettem, uram!

– Köszönöm, Rukh! Az indulás pontos időpontját Pellaeontól fogja megtudni. Jó utat!

– Köszönöm, uram! – tisztelgett Rukh, és eltűnt.

A császári város kikötőjében nagy volt a nyüzsgés Artu és Thripio érkezett először a Millenium Falconhoz.

– Te is túl korán érkeztél – recsegte Thripio álmosan.

Artu hetyke füttyentésekkel adta tudtára, hogy más véleményen van.

– Nagyon tévedsz – tiltakozott Thripio. – Tizenöt perc múlva itt van az indulás ideje.

Artu nem hagyta abba a füttyögést.

– Én is korán jöttem, de nem azért, mert eltévesztettem az indulás idejét. Nem is téveszthettem el, mert belémprogramozták. Tessék, írasd ki az utasításomat!

Artu megvetőleg csippantott vagy kettőt.

– Lehet, de az nem az én hibám – fordult el tőle sértődötten Thripio. – Lassan már odáig merészkedsz a pöffeszkedésben, hogy kétségbe vonod Luke gazda rátermettségét is – dohogta, és átment a hajó másik oldalára.

Artu magára maradt. Egy darabig jobbra-balra gurult, mintha guruló-szerkezetét akarná bejáratni, de aztán elindult a kapu felé.

– Nocsak! – nézett egy nagyot Talon Karrde, amikor meglátta Artut közeledni. – Köszönöm a megtiszteltetést.

Csak akkor lohadt le egy kissé a kedve, amikor Artu továbbra is a kapu felé fordulva állt. Hát persze! Luke Skywalker jött nem-messze mögötte.

Artu némán csatlakozott Luke-hoz, Luke nem üdvözölte. Kettejük között nem is volt ilyesmire szükség. Thripio is némán csatlakozott hozzájuk. Mintha nem is az előbbi két robot lett volna.

Talon Karrde eltűnt a dokkban, Luke és a két robot pedig csendben üldögélt a hajó mellett, amikor feltűnt Mara Jade.

– Üdvözlöm! – lépett oda Luke-hoz. – Azért jöttem, hogy elbúcsúzzam önöktől. Remélem, sejti, mennyire sajnálom, hogy nem mehetek a Millenium Falconnal. Már csak a legenda miatt is… Állítólag akik együtt utaznak a Millenium Falconon, azok örökre szövetségesek maradnak. Igaz ez?

– Nem is tudom… – Luke szeretett volna egyedül maradni.

– Bármi történik is, szeretném, ha tudná, hogy én a köztársaságiakkal tartok. Tudja, nekem nagyon régóta nincs családom, és nincsenek barátaim. Ha másért nem, Leia, Han és az ikrek miatt. De talán maga miatt is.

– Köszönöm – felelte Luke, de nem tudta rászánni magát, hogy hasonló hűségnyilatkozatot tegyen. Pedig Mara Jade láthatólag ezt várta.

– Ha meglesz a fegyver, harcképtelenné tudjuk tenni a birodalmi csapatot.

– Valóban – nyögte ki Luke, és megpróbált barátságosabb arcot vágni. Éppen jókor, hogy jókedvre hangolja Leiát, aki most érkezett a bejárathoz Hannal. Karonfogva jöttek, mintha reggeli sétájukra indultak volna. Leia, meglátva Luke derült arcát, mindjárt hozzájuk sietett.

– Nahát, Mara! – zúgolódott tréfásan. – Én aztán kereshetlek, ha te itt enyelegsz a legénységgel! Kopogtattam a lakosztályod ajtaján, de hiába. Gondoltam, kihívlak a búcsúztatási szertartásra.

– Felébredtem, és nem tudtam mihez kezdeni az időmmel – mosolygott rá Mara. – Meg aztán, tudod, nagyon izgatott vagyok. Ha valami baj történne, sohasem bocsátanám meg magamnak.

– Jaj, Mara, ne légy ilyen! – kiáltott fel Leia. – Te nem ismered ezt a két urat. Ha te nem találsz ki valami veszedelmeset, akkor majd kitalálnak ők. Mindenki tudja, hogy egy napig se tudnak nyugton ülni…hacsak nem állnak orvosi kezelés alatt.

– Elég legyen a csipkelődésből! – szólalt meg Han. Tessék szépen elbúcsúzni, és eltávozni, mert a Millenium Falcon, amint látom, felkészült az indulásra.

Valóban, a hajó készen állt. A szerelőkocsik elhagyták, megkezdődhetett a beszállás. Csak most látszott meg, de most is csak egyetlen pillanatra, mennyire színlelt volt az eddigi jókedv. Leia szemében nyílt rémület ült, Luke-ében közöny, Maráéban valami különös, feszült fény lobogott, és még Han szeme is idegesen vibrált.

Han szeretett volna mielőbb túl lenni az egészen. Igaz, hogy ő egyezett bele legkönnyebben, de csak azért, mert átlátta, hogy a köztársaság nem hagyhat ki egy ilyen lehetőséget. Ami viszont a személyes érzéseit illeti, hát szeretett volna most már minél több időt tölteni Leiával. Nem kellett hozzá jedi-képességgel rendelkeznie, hogy megérezze, a gyerekei az édesanyjukkal együtt komoly életveszélyben vannak.

– Menjetek hát, ha menni kell! – mondta Leia, és megölelte. Aztán Luke-hoz lépett, és őt is megölelte. Luke nem ölelte vissza, és egy *szót* sem szólt hozzá búcsúzóul. Leia szeme könnyes volt, amikor Talon Karrde kapitányhoz lépett, hogy tőle is búcsút vegyen.

– Vigyázzanak magukra, kapitány! – kérte. – És persze egymásra is.

– Ne féljen, hercegnő, gondom lesz a férjére! – ígérte Talon Karrde. Aztán, látva Leia szomorú arcát, hozzátette: – és természetesen a fivérére is.

– Vigyázzatok magatokra! – kérte Leia Hant is, és a szemével Luke felé integetett.

– Te vigyázz magatokra! – kacagott vissza rá Han.

Tovább nem várhattak. Be kellett szállniuk a hajóba.

Néhány másodperc múlva a Millenium Falcon méltóságteljesen elhagyta a kikötőt.

Két köztársasági hajó szegődött a nyomába.

– Ami igaz, igaz – sóhajtott Leia – nyugodtabb vagyok, hogy velük mennek.

– Én is – hagyta rá Mara, de jó, hogy Leia nem látta, milyen volt közben az arca.

Amikor már a hajók hangját se hallották, Leia belekarolt Marába, úgy indultak visszafelé.

– Nem is hiszed, mennyire fáj, hogy nem mehetek velük – panaszolta Leia.

– Dehogyisnem. Nagyon is megértelek – biztosította Mara az együttérzéséről. – Én is nagyon sok időt töltöttem az utóbbi időben odakint, a Galaxisban. Tudom milyen érzés elveszíteni a szabadságot.

– Ó, hát te is így érzel? – Leia hangjában boldog meglepetés vegyült. Nem tudta eléggé áldani a szerencséjét, hogy megismerhette Marát. Az utóbbi időben egyre gyakrabban volt az az érzése, hogy általa mintegy kiteljesedik az ő egyénisége is. Remélte, hogy Mara se unatkozik mellette. – Milyen élet ez – még haza se jönnek, máris megint útra kelnek – kezdte újra a panaszkodást, de aztán elszégyellte magát, és hozzátette: – Micsoda dolog ennyit nyavalyogni! A köztársaságért áldozatokat kell hozni. Annál jobban fogjuk majd értékelni, ha eljön a béke.

– Így igaz – bólintott Mara. – Te pedig most már ne törődj semmi mással, csak az ikrekkel. Majd meglátod, hogy minden megoldódik. Nem is olyan sokára.

Leia magával volt elfoglalva, így nem vehette észre, hogy Mara sejtelmes pillantást vet a távolba. Pedig egyetlen pillanatra kiült a lány arcára a gonosz mosoly. Izgatott hullámok öntötték el a testét, ha a leszámolásra gondolt. Már most kezében érezte az ölés, a pusztítás gyönyörűségét. Nagyon készült a végső küzdelemre, olyan boldog izgalommal, ahogy az iskoláslányok szoktak a jövendő, felnőtt életre. Teljesen új életet akart kezdeni a köztársaság eleste után. Azt remélte, hogy

megint békésebb vizeken evezhet majd, csak a háttérből irányítva a komoly hadműveleteket.

Lehetőleg diplomáciai hadműveleteket. A fegyveres harcot nem sokra becsülte. Túl egyszerű volt az ő bonyolult feladatok megoldásához szokott szellemének.

A Falconon jéghideg hangulat uralkodott.

Mindenki némán tette a dolgát. Még Hannak se volt kedve humorizálni, pedig az nagy szónak számított, Han ugyanis a bolondozással vezette le a feszültséget. És nemcsak a magáét. A két droid céltalanul ténfergett a hajón. Várták, hogy valami feladatot kapjanak, mert különben, úgy érezték, nem bírják ki ébren sokáig.

Végre történt valami!

– Itt vagyunk a zöld bolygónál! – jelentette Han.

– Nem is volt olyan vészes! – nyújtózkodott ki Talon Karrde.

– Luke, jól vagy? – kérdezte Han, és hátrafordult.

– Alighanem elaludt – mondta Karrde.

– Azt nem hiszem – felelte Han. – Luke! Jól vagy?

– Jól – válaszolta Luke.

– Akkor miért nem szólsz, a Galaxis áldjon meg!

– Nem volt szükséges – felelte Luke.

– Értem – mondta Han. – De megmondanád, hogy kinek? Kinek nem volt szükséges?

Luke megpróbált felülkerekedni a gondolatain.

– Mit mondtál? – kérdezte.

– Azt kérdeztem, hogy meditáltál-e.

– Igen.

– De közben azért figyeled a műszereket is, ugye?

– Kérlek, szólj, ha bármilyen hiányosságot fedezel fel a munkámban – mondta Luke hidegen.

– Természetesen nem félek ilyesmitől – legyintett Han tehetetlenül, és Talon Karrde-re nézett.

Az a fejét rázva adta Han értésére, hogy szerinte békén kell hagyni Luke-ot. Han visszafordult a vezérlőpulthoz, és megadta Csubakkának a zöld bolygó koordinátáit.

A vuki betáplálta az adatokat a számítógépbe, és néhány perc múlva a hajó átugrott a hipertérbe.

Megszólalt Thrawn admirális személyi hívója:

– Admirális úr, itt Rukh beszél.

– Hallgatom, Rukh! – felelte az admirális.

– Néhány perc múlva megérkezünk a Zartoonra.

– Rendben. Azonnal indítsák el a támadást!

– Természetesen, uram!

– És ne feledje: a noghrikra is nagy szükségem van. Tehát hozzanak ide minden épkézláb harcost.

– Igenis, admirális úr! Ha szerencsésen leszálltunk, újra jelentkezem – búcsúzott el Rukh.

Thrawn elgondolkozva nézte a monitorokat.

Most mindennek sikerülnie kell! Most, vagy soha!

Tizenegyedik fejezet

Han és a vuki elragadtatva nézte a Lawethet, amelyet lilás fénygyűrű ölelt körül. Most értek ki a hipertérből. Már látták a hatalmas terjedelmű óceánokat, a csodálatosan zöld réteket és hegyvonulatokat, és persze a sivatagokat is, amelyek innen, föntről aranyszínben ragyogtak.

– Ez volna hát a Laweth! – kiáltott fel a hátuk mögött Karrde is. – Sohasem láttam még ilyen szépet!

– Látjátok azt a hatalmas hegyet ott? – mutatott előre Han. – És nézzétek, még a teteje is zöld.

– Azt azért nem állítanám! – vitatkozott Karrde. – Ha ugyanarról a hegyről beszélünk, akkor én ott havat látok. Fehér, nem?

– Már nem is tudom – bizonytalanodott el Han. – Talán csak a fények játéka. – Most hátrafordult, és Luke mozdulatlan arcába nézett: – Nem ilyesmire gondoltunk, amikor pihenőbolygót kerestünk a köztársaságnak?

– De igen.

– Ugye, milyen gyönyörű?

– Nagyon szép.

Han ismét a vezérlőpulthoz fordult. Bántotta, hogy Luke-ot semmi se mozdítja ki letargikus állapotából. Olyan régóta szeretett volna vele beszélni a Jomarkon történtekről, de Luke minden közeledést visszautasított.

Luke már nem merengett tovább. A vezérlőpultot figyelte, és a bolygót, ezt a csodát, amiről eddig csak álmodoztak Hannal és Leiával.

Mi történt vele?

Örökre vége a naiv ábrándozásoknak?

Rettentően szeretett volna valami kedveset mondani Hannak, hadd lássa, hogy nem vele van baja, de képtelen volt megszólalni, pláne kedves ostobaságokat mondani.

Igen, úgy tűnik, hogy a vidám bolondozás és az ábrándok ideje lejárt. A jomarki harc után más szemmel látta a világot. Nagyobb felelősséget érzett

az egész galaxis iránt, mint azelőtt. Különösen, hogy tudta, rá vár az ikrek jedivé képzése is. Úgy érezte, az egész Galaxis gondja az ő vállát nyomja. Már nem volt elég érv az, hogy: *megteszem, amit tudok!* Most már a mindenséggel kellett számolnia.

A vuki vakkantása zökkentette ki gondolataiból.

– Igaza van Csubakkának, nem körözhetünk itt az idők végezetéig – mondta Han. – Hol szálljunk le, Luke?

– Állj rá a bolygó körüli orbitális pályára, és majd időben szólok.

Most magába szállt, és érzékeivel elkezdte a vizsgálatokat.

– Megvan – mondta végül, és megadta a vukinak az irányt.

– Biztos, hogy erre gondoltál? – kérdezte Han, amikor meglátta a Luke által megadott hely terepviszonyait. – Itt nagyon szűken férünk el mindannyian.

– Ez az a hely – ismételte meg Luke.

Han nem kérdezett többet, hanem megadta a leszállási koordinátákat a másik két köztársasági hajónak.

Egy erdő szélén landoltak. A hajóból kiszállókat kellemes fuvallat fogadta.

– Itt tavaszias idő van – mondta Talon Karrde, és körülszimatolt.

Igaza volt. Az erdő fehérlett a virágzó fáktól. Bódító illatuk mindent betöltött. A megérkező hajókból kiszálló harcosok boldog üdvrivalgással vetették bele magukat a fűbe, Luke meg hagyta, hadd élvezzék egy pár pillanatig az igazi életet.

Innen, a hajóból nézve is csodálatos volt a fényben fürdő, szellőtől hajladozó erdő.

Luke csak akkor akarta megérezni a természet erejét, amikor már elengedhetetlen volt. Félt? Igen. Félt a természet e különös varázsától, amely mindenkit elbódít, elgyengít.

Végül csak el kellett indulniuk. A harcosok összegyűltek, és Luke parancsaira vártak.

Luke intett a két droidnak, hogy szálljanak be a hajóba.

– Ti itt maradtok, és vigyáztok mindenre – mondta.

A köztársasági harcosok megrendülve nézték a hajó ajtajában megjelenő Luke fekete köpenyes alakját. A régi vidám, élettel teli Luke Skywalker most zord és baljóslatú hangulatot árasztott maga körül.

Egyetlen szót se szólt senkihez, csak lassan lebicegett a lépcsőn, és megindult előre, a dombok irányában.

A köztársasági katonák – élükön Talon Karrdeval és Han Solóval egyetlen mukkanás nélkül követték.

– Látod, most miattad hagytak itt engem is! – méltatlankodott Thripio.

Artu fáradtan pittyegett.

– Nem akarlak én bántam, és ha szidom a terveződet, azzal nem is téged bántalak. De az igazság az, hogy az a szerencsétlen egyszerűen nem tudta, hogy kell megkonstruálni egy igazi személyi robotot.

Artu kettőt füttyentett.

– Még hogy én? Ezt kikérem magamnak! Azt csak tréfából szokták mondogatni, hogy elromlottam, de te is nagyon jól tudod, hogy engem tökéletesre konstruáltak. Nyilván azért, mert későbbi típus vagyok, mint te.

Artu most nem válaszolt.

– Nem mondtam, hogy te rossz vagy! – táncolt vissza Thripio. – Csak azt, hogy én tökéletes vagyok. De ha már itt tartunk: Ha lennének lábaid, mint nekem, ha tökéletesen tudnál hajladozni, mint én, ugyan, mi gátolná meg Luke gazdát, hogy magunkkal vigyen minket?

Artu határozott csippentéseire Thripio komiszan felelt:

– Oh, persze, az előrelátás. Majdnem megfeledkeztem róla. Nahát, kedves Artu, meg lehetsz róla győződve, hogy Luke gazdának nem lesz szüksége a gépre. Ha csak egyetlen eshetőség is lenne rá, akkor nem minket hagy itt ügyeletben, hanem Csubakkát.

Artu fitymálóan pittyegetett.

– Nem kell az orrom alá dörgölnöd, amit magam is nagyon jól tudok. Hát nem én is éppen azt magyaráztam, hogy Luke gazda nem bízik a navigációs képességeimben? Ki tudja miért? Hiszen még sohase tette próbára.

Luke és csapata óvatosan haladt előre a dombok között.

– Sokáig tart még az út? – kérdezte Han.

– Ha én bírom a nyomorék lábammal, akkor mindenkinek bírnia kell – felelte Luke.

Han dühödten nézte a hátát. – Csak azért kérdezem – folytatta azért is –, mert amint látom, hamarosan leszáll az este.

– A sötétség nekünk dolgozik – felelte Luke.

Han azért nem volt olyan biztos ebben, de nem szállt vitába a láthatólag úgyis túl feszült Luke-kal.

A kisebb-nagyobb dombok tarkította zöld fennsík után most egy hegy lábához értek.

– Hogyan tovább? – érdeklődött Karrde.

– Felfelé – válaszolt Luke.

Csubakka csúf, morgó hangot hallatott.

– Elhallgass! – dörrent rá Han. – Ha mindenki bírja, neked is bírnod kell.

Csubi szó nélkül, lesúnyt fejjel állt ott.

Várta, hogy Luke elinduljon felfelé.

– Jól van, na! – sajnálta meg Han. – Lassan már én is olyan goromba leszek, mint Luke. Ne haragudj, Csubi, jó?

Luke úgy tett, mintha meg se hallotta volna a megjegyzést. Végignézett a csapaton, és elindult felfelé a hegyre vezető ösvényen.

Mire felértek, tényleg csaknem besötétedett. A fennsík azonban, amely odafent fogadta őket így is gyönyörű látvány volt. Itt még nem kezdtek virágozni a fák, de a fű már zölden szikrázott a talpuk alatt, és a fenyőfák méltóságteljesen őrizték titkukat.

Csak akkor vették észre a hatalmas piramist, amikor átértek a fenyősávon. Ott feküdt alattuk a völgyben hófehéren és fenségesen.

– De hát hogy a csudában építették ezt fel? – csodálkozott Han.

– Vannak bolygók, ahol több az ilyen piramis, mint a lakóház – nevetett Karrde Han lelkesedésén.

– Most már teljes csendet kérek! – szólt hátra Luke, és szavai nyomán elhalt az utolsó hang is. A harcosok némán csodálták tovább az építményt.

– Itt megvárjuk, míg besötétedik – adta ki az utasítást Luke.

A harcosok leheveredtek a fűbe. Néhányan azonnal álomba merültek a fárasztó nap és a fű bódító illata hatására, mások azonban nem tudtak elaludni.

Ezek némán figyelték a lassan sötétségbe boruló tájat.

– Han! – súgta Karrde.

– Igen? – ijedt fel Han szunyókálásából.

– Aludtál?

– Majdnem. De jó, hogy felébresztettél. Nem akarok elaludni.

– Félted Luke-ot?

– Őszintén szólva, igen. – vallotta be Han. – Néha az az érzésem, hogy még nem gyógyult fel egészen.

– Én is így vagyok vele – hagyta helyben Karrde. – Tartsunk ügyeletet. Valamelyikünknek mindig ébren kell maradni. Nem lesz könnyű, mert tudom, hogy ő akármeddig fenn tud maradni, de meg kell szerveznünk.

– Köszönöm, hogy mellettünk vagy – nézett feléje Han, – Egyet viszont nem értek Karrde. Azt, hogy miért őrzik még mindig a császári gárdisták ezt a fegyvert, hiszen a császár már évek óta halott.

– Azt hiszem azért, mert ezek az őrök egész életüket tették fel arra, hogy a császár titkát őrizzék. Tudat nélküli bábok. Csak a parancs végrehajtásának élnek.

– A katonák ne tudjanak meg semmit.

– Ez az, amit én is szeretnék.

– Akkor egyformán gondoljuk. Ki kezdi?

– Kezdjem én? – kérdezte Han.

– Nem. Látom, nagyon fáradt vagy. Én kezdem. Aludj csak!

Han behunyta a szemét. Utoljára még jóleső érzéssel gondolt arra, hogy ketten könnyebben fogják visszahozni Luke-ot a valóságba.

Amikor már jó ideje sötét volt, Luke induljt parancsolt. Lábujjhegyen közelítették meg a piramist. Mikor már olyan közel voltak, hogy szinte hallották a katonák lépteinek koppanását, Luke megállította a csapatot.

– Itt az ideje – mondta, – hogy szétszéledjünk.

Megszervezte az egységeket, kijelölte számukra a feladatot.

Elhatározta, hogy több felől közelítik meg a piramist. Minden akciócsoport mellé biztosítókat szervezett, és úgy hangolta össze a hadműveleteket, hogy egymást erősíthessék, de ha úgy hozza a szükség, el is szakadhassanak egymástól. Az egységek parancsnokai azt a szigorú utasítást kapták, hogy ha a számukra kijelölt ideig nem kapnak más parancsot, akkor függetlenítsék magukat mindenkitől, szerezzék meg a titkos fegyvert, és azonnal induljanak vissza a hajóhoz. Amint a fegyvert megszerző egység a hajón van, Thripiónak azonnal fel kell szállnia, és odafent elrejtőznie. Ha pedig lejárt az akcióra szánt idő, vagyis a hat óra, akkor Thripiónak vissza kell vinnie a hajót a bázisra. Ha biztonságban lesz a titkos fegyver, ráérnek megszervezni a mentőexpedíciót a Lawethen maradottakért.

– Van kérdés az elmondottakkal kapcsolatban? – kérdezte.

Senki se válaszolt.

– Rendben van. Akkor az akció elkezdődik – adta meg a jelet.

Az egységek szétszéledtek.

Luke, Han, Karrde és Csubakka együtt maradtak. Nekik jutott a legnehezebb feladat: ők a piramis tetejéről próbáltak leereszkedni a bejárathoz.

Ilyen közelről nézve a piramis sokkal kisebb volt, mint eredetileg hitték. Mintegy tíz méter magas volt, oldalai lépcsőszerűen futottak a magasba, hogy odafönt azután egyetlen pontban találkozzanak.

Luke, Han, Karrde és Csubakka nesztelenül ereszkedtek alá a lépcsőkön. Már látták a piros ruhás császári őröket: egymástól mintegy kétméteres távolságban állták körül a piramist. Gyanútlanul szemlélődtek jobbra-balra. Az eszükbe sem jutott, hogy fentről is érheti őket támadás.

Nem is lett volna semmi baj, ha Han meg nem csúszik egy kikopott lépcsőfokon, és le nem huppan a földre. A halálos csendbe úgy harsogott bele Han dühös szisszenése, mintha ágyúkat sütöttek volna el. Természetesen a hatása is hasonló volt.

A császári katonák kezében azonnal lövésre készen állt a fegyver, és hogyan, hogyan sem, az eddig két méterenként álló egység hirtelen a négyszeresére duzzadt fel. Talán az erdőben is lesben álltak jó néhányan.

Ezer szerencse volt, hogy mire a gárdisták első lövései eldördültek, a köztársaságiak hátvédjei is a helyszínre érkeztek.

Az első lövések természetesen Luke csapatára irányultak, akik szinte élő célpontként hasaltak a piramis falán.

Most derült csak ki, hogy a köztársaságiak serege is nagyon jó: minden nehézség nélkül megszervezték, hogy Luke csapata sértetlenül érjen földet. Azazhogy majdnem sértetlenül.

Mert éppen abban a pillanatban, amikor földet ért a lábuk, egy gárdista Luke felé fordította sugárvetőjét, és már lőtt is.

Luke kezében persze már ott volt a fénykard, amivel ügyesen elhárította a halálos sugarat. A vuki Luke felé lépett, hogyha kell, megvédje, de vesztére, mert így pont Luke kardja, és a következő sugár közé került.

Hirtelen felhördült, és a karjához kapott.

Eltalálták. A Luke-nak szánt sugár őt érte. Csubakka üvöltve vetette volna magát a támadóra, de Han gyorsabb volt – egyetlen lövéssel leterítette a gárdistát.

– Mi van veled, Csubakka? – kiáltott oda neki.

Csubakka morgott valamit.

– A karod! Ajjaj! Szorítsd el a vérzést, és gyere mellém!

– Nem! – szólalt meg Luke. – Mellém gyere!

Csubakka engedelmeskedett Luke-nak.

– Csak arra figyelj, hogy mindig mögöttem legyél! – utasította Luke. – És köszönöm, hogy meg akartad menteni az életemet! – tette hozzá melegen.

Csubakka felkapta a fejét. Ez a régi Luke Skywalker volt.

– Gyerünk az erdő felé, mert ott is nagyon forró lehet a helyzet! – suttogta Han, és már indult is.

– Várj! – állította meg Luke.

– Miért? – kérdezte Han. – Most ne izéljünk, Luke, mert emberéletek foroghatnak kockán.

– Nekünk más dolgunk van.

– Nem tehetünk addig semmit, amíg ezek itt rohangálnak! – tiltakozott Han.

– Csak nem képzeled, hogy bejutunk? – kételkedett Karrde is.

– Be kell jutnunk – szögezte le Luke, és elindult arra, amerre a bejáratot sejtette.

Legnagyobb meglepetésére nem volt ott.

– Az erdőbe! – adta ki végül kelletlenül a parancsot.

– Felderítőket kell küldeni – magyarázta Hannak. – Nem tudom, mi lehet az oka, de nem is érzek ajtót.

Szerencsésen beértek az erdőbe, ahol véres kézitusa folyt. Nem szívesen, de Luke megint előkapta fénykardját, és lekaszabolt egy szakaszra való gárdistát. Nem látszott meg, hogy hiányoznának. Minden levágott gárdista helyett három új termett, mint valami szörnyű mesében.

Luke kezdett kijönni a béketűrésből.

– Látom már, magamnak kell utánajárnom az ajtó-ügynek is – mondta bosszúsan. – Egyedül megyek.

Senki nem ellenkezett, így Luke tényleg egyedül indult vissza a piramis lábához, hogy körbejárva a piramist, rájöjjön a bejutás titkára.

Alig ért ki azonban az erdőből, amikor sistergő hang ütötte meg a fülét.

Visszafordult, és csaknem földbe gyökerezett a lába. Akkora monstrum közeledett, amekkorát szárazföldön még sohasem látott.

Lézerágyú!

Hát ezt is megcsinálta a császár!

Mire felocsúdott, a gárdisták szétspricceltek, a lézerágyú pedig tüzelni kezdett. Egyetlen sorozatától két teljes köztársasági hátvéd-egység semmisült meg.

Nem volt mit tenni. Luke minden erejét összeszedte, és ráirányította az ágyúra. Ki se merte nyitni a szemét. Csak koncentrált, harcolt egyedül az irdatlan halálgép ellen.

Aztán váratlanul recsegés-ropogás támadt, és Luke érezte, a leghatározottabban érezte, hogy célpontja távolodik.

A robbanás olyan erővel rázta meg az erdőt, hogy attól kellett félni, menten kifordul a sarkából az egész.

Luke érezte, hogy az erő célja megszűnt.

Kinyitotta a szemét. Messze, az erdő mögött lángolt a vidék.

Tehát megint sikerült.

Nem véletlen volt a Jomarki győzelem.

– Luke! – Han rohant feléje kétségbeesetten.

– Te élsz? Mindennek hála!

– Örülök, hogy te is…

– Luke! Ne menj egyedül! Gyerünk együtt!

– Gyerünk – egyezett bele most Luke.

Elindultak mindannyian, de Luke egyszerre csak megállt.

– Várjatok! – szólt. Behunyta a szemét, és koncentrált.

– Valami baj van? – kérdezte Han.

– Hunyjátok be mind a szemeteket, és koncentráljatok a gárdistákra! – mondta Luke egészen halkan.

Az idő megint lelassult. Luke érezte, hogy az erő csúcsára ért. Mostantól csak akarnia kell, és eljut oda.

A piramis körül álló katonákat különös érzés fogta el. Hiába voltak kint a tiszta levegőn, légszomjat éreztek. Először csak légszomjat, aztán fulladási tüneteket. Az ismeretlen kór egyszerűen elsöpörte a gárdistákat. Ott feküdtek mind holtan, arcuk eltorzulva a rettenettől, kezük a torkukon.

A köztársaságiak szédülten nézték, mi történik. Némelyikük a torkához kapott, várva, hogy most ő következik, de a halál csak a gárdisták között aratott.

Végre megértették a felfoghatatlant. Már minden szem Luke Skywalkerre meredt: rémület és tisztelet keveredett a tekintetekben.

– Kis híján kioldották a fegyver önmegsemmisítő rendszerét – mondta a katonák felé fordulva.

– Miféle csodafegyver képes Luke Skywalker hatalmas erején túltenni? – kérdezte Karrde Hantól. Mostantól kezdve nem tekintette embernek Luke Skywalkert. Olyan tisztelettel nézett rá, mint emberre eddig soha. Ez a kalózkapitány soha semmit sem tisztelt – még magát az életet sem. Elment a köztársaságiakhoz, mert az érdekei úgy kívánták, de lényegében nem érdekelte, élnek-e vagy halnak. De Luke Skywalker képessége most kihozta a sodrából. Lassan megértette, milyen hatalma van annak a szervezetnek, ahol egy jedi kiterjesztheti a hatalmát.

– Gyerünk a piramisba! – adta ki Luke a parancsot.

Most már nem jelentett nehézséget, hogy megtalálják a titkos ajtót. Beözönlöttek a piramis belsejébe, és szinte azonnal meglátták, amiért jöttek: egy magas, aranyozott vagy színarany asztal közepén, egy üvegbúra alatt volt a csodafegyver – egy gömb alakú szerkezet.

Luke kivette az üvegbúra alól, és óvatosan az ajtó felé indult vele.

– Legalább tíz lépés távolságról kövessetek! – szólt vissza társainak. – Han, te felelsz érte.

Kiérve a szabadba azonnal Thripiót hívta:

– Thripio, Thripio! Itt Luke. Haladéktalanul hozd a megadott helyre a hajót!

Thripio azonban nem felelt.

Luke rosszat sejtett. Szó nélkül elindult visszafelé a Falconhoz, nyomában a megrendült katonákkal.

Már messziről látták, hogy a hajón nincsenek illetéktelen személyek. Ez mindenesetre jó hír volt. Artu úgy csipogott, mintha most az egyszer tényleg összezavarodott volna a programja.

– Hogyhogy órák óta! – hüledezett Luke. – És miért nem kerested meg?

Artu keservesen füttyögött.

– Jó, persze, tudom. A lábad.

– Gyerünk Thripio után – szólt Han a vukinak – Minden bokor alá benézni!

Minden figyelmükkel Thripiót keresték.

– Segítség! Segítség! – hallották meg egyszercsak a nyöszörgését.

Odarohantak, és körülállták a földön fekvő robotot.

– Az isten szerelmére, rakja már valaki a helyére a végtagjaimat! – nyöszörgött.

– De hiszen minden a helyén van! – csodálkozott Solo.

– Akkor meg miért nem tudok felállni – méltatlankodott Thripio.

– Talán azért, mert a lábadon fekszel – tűnődött Solo.

– A mindenit! Akárhogy is van, mozdulj már meg, és emelj fel!

Solo nagy nehezen talpraállította.

– Rettenetes dolog történt velem – siránkozott Thripio. – Azt hiszem, megsérültem és elestem, és valami olyan iszonytató látomásom volt, hogy azt kívántam, bárcsak sülne ki minden energiaegységem, és ne látnék semmit!

– Jól van, Thripio, nyugodj meg, a hajón majd mindent elmesélsz.

– Egyszer csak kibukkant a földből egy fej, de irdatlan nagy ám, akkora, mint egy domb. És szőrös. És jaj, de rettenetesen csúnya!

– Jó, jó, csak menjünk, Thripio. – Útközben mesélheted – biztatta Han.

Végre elindultak, de alig tettek meg pár lépést, amikor megremegett a föld.

– Így kezdődött az előbb is – állt meg Thripio. – Biztos megint el fogok zuhanni.

– Mi ez? – nézett körül Han. Aztán elnevette magát. Tudom már. – Jaj, szegény Thripio, most rajtavesztettél a füllentésen. Tudod, mitől ijedtél meg?

– Mitől?

– Egy zimmitől. De hiszen ez egy ártalmatlan kis manócska. Alig nagyobb a feje, mint egy kisgyereknek.

A föld hirtelen megnyílt, és egy hatalmas, szőrös fej jelent meg.

Han és a vuki visszahőkölt.

– Jó, hát néha talán egy kicsivel nagyobb egyezett bele Han – De akkor is ártalmatlan.

Csubi kettő vidámat vakkantott a droidra.

Látszott, hogy neki is nagy megkönnyebbülés volt, hogy a szörnyeteg csak ronda, de nem bánt.

Még hatszor bújt ki a földből különböző helyeken, és mindannyiszor hatalmasra tátott szájjal szemlélte őket.

– Nézzétek meg, milyen szabályos kört lyukasztott körülöttünk! – mutatott körbe Solo. – Ezek szerint az üregei az egész földet behálózzák. Jó lesz, ha igyekszünk, mert még a végén a hajó alatt is lyukat fúr, és akkor lefelé indulhatunk el.

– A hajó alatt – kiáltott fel Solo – talán alattunk.

De már késő volt. Ebben a pillanatban omlott be hármuk alatt a talaj. Bezuhantak. Egy vizes, saras gödörbe találták hirtelen magukat.

A legénység már messziről meglátta hármójuk saras, elgyötört alakját. Szemtelen megjegyzések szálltak feléjük, de Solo már egyáltalán nem volt vidám hangulatban. Nem reagált a vidám katonákra.

Tizenkettedik fejezet

A császárvárosban nyugodtan telt a nap. Leia délután lepihent, Mara pedig, mint tréfálkozva mondta, őrizte a házat.

Leia a gyerekeire gondolt, akik már hamarosan megszületnek. Remélte, hogy addigra Luke is visszatér, és nem kell újra útra kelnie.

Aludni szeretett volna, de nem hagyta a nyugtalanság.

Mi lehet velük? – tűnődött. – *Talán már meg is érkeztek, ó, jaj, akkor most nagyon erősen kell koncentrálniuk.*

Leia elhatározta, hogy megpróbál segíteni Hannak. Felült fekhelyén, és behunyt szemmel meditálni kezdett. Érezte, mint járja át a testét az erő. Most Hant kereste minden érzékével. Talán meg is találta. Legalábbis azt akarta hinni, hogy Hannal van. Vajon van-e ellenség a közelében?

Ellenség! Ellenség – mondogatta lassan, minden betűt külön ejtve.

Hirtelen nagyon különös érzés fogta el.

Felugrott, magára kapott valamit, és az ablakhoz rohant. Majdnem felrántotta. Az utolsó pillanatban ötlött eszébe, hogy ha ezt tenné, akkor éppen kedvére tenne ellenségének.

Halk léptekkel kiment a szobából, ki a lakosztályból, és megkerülte az egész szárnyat. Csak akkor mert kinézni az ablakon, amikor már jó messze volt az „ellenségtől”.

Mikor meglátta, kit gondolt ellenségnek, úgy elkezdett nevetni, hogy még a könnyei is csorogtak. Mara hasalt az ablaka alatt, kezében kioldott fegyver.

– Mara! Mara! – szaladt ki az kertbe még egyre hahotázva.

Mara felugrott.

– Felfedeztél? – kérdezte mosolyogva.

– De hát mit csinálsz itt? Ez túlzás. Nem hiszem, hogy én akkora veszélyben lennék.

– Megmondtam neked, hogy őrzöm a házat – mosolygott Mara szerényen.

– De kérlek, ne! Ez túlzás!

– Semmi se túlzás, ami érted van, Leia.

– Jaj, Mara, gyere inkább, beszélgess velem egy kicsit. Olyan nyugtalan vagyok.

– Han?

– Ó, igen, Han és Luke.

– Ne félj, vigyáznak egymásra.

– Igen, érzem – sóhajtott Leia.

– Mit gondolsz, sikerül az útjuk?

– Nem tudom – mosolygott Leia titokzatosan – de eddig még mindig sikerült.

– Én is várom őket – vallotta meg Mara.

– Persze, tudom, és különösen az egyiket fenyegette meg tréfásan Leia. – Ma reggel mindenesetre sikerült mosolyt… na jó, ha nem is mosolyt, de derűt varázsolnod az arcára.

– Pedig hidd el, nem gondolok rá másképp, mint Luke Skywalkerre, a hősre.

– Ó, igen, ezt jól ismerem – nevetett Leia.

– Kérlek, Leia, menj vissza, és pihenj! Én majd vigyázok rád.

– Nem. Minden álmosság kiment a szememből – tiltakozott Leia.

– Nem zavar, hogy olyan üres ma a ház? – kérdezte hirtelen Mara.

– Dehogy. Máskor is így van ünnepeken, örülök, hogy kikapcsolódnak a társaim. Bárcsak te is velük mehettél volna!

– Én azelőtt se szoktam kirándulni járni. Valahogy nem nekem való.

– Hát mit szeretnél? – kérdezte Leia.

– Vívhatnánk. Szeretném látni, hogyan vív egy jedi-tanonc.

– Jaj, Mara, ne haragudj, de ahhoz most semmi kedvem! Mióta ilyen nagy a hasam, mindig attól félek, hogy gyakorlatozás közben megsérülnek a gyerekek.

– Bocsáss meg! Én voltam tapintatlan! – kérte Mara.

– De megtaníthatlak meditálni. Tudsz? Próbáltad már?

– Nem, még soha. Gondolod, hogy képes lennék rá? Nem kellenek hozzá előtanulmányok?

– Általában kellenek, de szerintem te amúgyis nagyon erős vagy.

– Én, erős? – kacagott fel Mara.

– Majd meglátjuk – intette le Leia tréfásan. – Figyelem! – Mara lelkesen nézte. –Készen állsz?

– Készen – kuncogott Mara.

– Na! Több komolyságot kérek, Mara Jade jedi-tanonc.

– Komoly vagyok – bizonygatta Mara.

– Akkor most hunyd be a szemed!

– Megvan.

– Vegyél négy-öt nagyon mély lélegzetet! – Mara most már nem válaszolt.

– És most kezdheted! Lassan gondolj valamire, amit nagyon szeretnél! Még ne akard, csak hozd be a képét.

Mara a Laweth bolygóra gondolt, a piramisra, a magas, aranyozott asztalra.

– Várj egy pillanatig, míg én is kitalálom, mit akarjak!

– Akard, hogy sikerüljön megszerezniük a titkos fegyvert.

– Mindenáron? – kérdezte Leia komolyan.

– Igen.

– Jó, te kívánd, hogy mindenáron. Én azt kívánom, hogy bizonyos életek árán ne.

– Ez természetes. Én is ezt kívánom.

– Akkor jó. – Leia megkönnyebbülten sóhajtott fel. Csodálatos érzés, mennyire egyformán gondolkoznak Marával.

– Gondolj a Laweth bolygóra! – mondta Mara. – Nagyon szépet képzelj el! Zöld fű, tengerek, hegyek, csordogáló patakok, zúgó folyók, erdők. Most keress egy különösen szép völgyet! Erdők, dombok övezik, egyik oldalán magas hegy emelkedik. A völgyben egy piramis fekszik. Láttál már piramist?

– Persze. Képen – mondta Leia. – Honnan tudod, hogy egy piramis van ott?

– Voltam ott…

– De miért nem mondtad?

– Mert nem kérdezték. Luke Skywalker értésemre adta, hogy képes megtalálni csupáncsak erősen koncentrálva, és én tudtam, hogy így is va.:

Leia nem örült neki, hogy Mara elhallgatott valamit a tanács előtt. Nem mintha nem bízott volna Luke látnoki képességeiben, de úgy gondolta, a bizonyosság azért mégis többet ér, mint a vakon vizsgálódás.

Mara megérezte, hogy Leia bizalmatlanságot érez, ezért ezt mondta:

– Nekem se könnyű a helyzetem, Leia. Gondold csak el, ha nem találják ott a fegyvert, vagy ha bármi miatt kudarcba fullad az út, tót vesznek elő? Kit fognak bűnbaknak kikiáltani? Hidd el, megvolt rá az okom, hogy nem mondjak túl sok konkrét dolgot. És nyugodtan állítom, hogy csak olyasmit hallgattam el, ami rám nézve nagyon kompromittáló lenne, Skywalker viszont könnyedén kitalálja.

– Jobban kellett volna bíznod bennünk! – mondta Leia. Marát megnyugtatta, hogy a hangja még meleg.

– Ne légy igazságtalan, Leia! Gondolj arra, mennyi mindent elmondtam. Kiadtam magam, csak azért, hogy a köztársaság előre léphessen, és mi volt a válasz?

– Nem kell törődni néhány forrófejű megjegyzéssel!

– Luke Skywalker az egész tanács előtt elítélt – Éppen csak azt a szót nem mondta ki, hogy „áruló”.

– Ez igaz – ismerte el Leia.

– A sziget koordinátáit nem hallgattam el. A fegyver őrzésével kapcsolatos dolgokat nem hallgattam el.

– Belátom, Mara, hogy igazad van. Melletted szól az is, hogy most, amikor úgy érzed, tudunk segíteni, felfedted előttem ezt is.

– Igen, de azzal a feltétellel, hogy nem árulsz el.

– A feltételt természetesen teljesítem.

– Köszönöm.

– De annyit még megjegyeznék, hogy… azon gondolkozom, milyen közel állhattál a császárhoz, ha ide is elvitt…

– Mindenhová elvitt! – mondta Mara lelkesen. – Értsd meg, hogy olyan közel álltam hozzá, mint senki más.

– Értem, és nagyon sajnállak – mondta Leia kedvesen. Hangjában már a régi bizalom csengett, és ez nagyon megnyugtatta Marát. Tervéhez teljes bizalomra volt szüksége.

– Tehát itt vagyunk a völgyben, keressük a piramist.

– Igen – vette át a szót Mara. – Lehet, hogy meg is van?

– Talán.

– Lépj be a titkos ajtón! Egy magas, aranyozott asztalon ott áll a gömb. A titkos fegyver!

– Jaj, de izgalmas! – kiáltotta Leia.

– Egy üvegbura fedi. A többit rád bízom.

– Jól van – folytatta Leia, – Akkor most megint vegyél mély lélegzeteket. Gondolj arra, amit el akarsz érni. Még ne akard, csak gondolj rá! Szelíden. Most kezdj el koncentrálni!

– Iktass ki minden fölösleges gondolatot az agyadból! Nagyon lassan és módszeresen csináld! Lassan már csak egyetlen gondolat van a fejedben: a búra a fegyverrel.

– Akard, hogy megszerezzék a mieink. Képzeld el, ahogy odalépnek hozzá, felemelik a burát, és a többi, és a többi. Az akaratoddal iktass ki onnan minden piros ruhás gárdistát.

– Csinálom!

– Akkor most én se szólok többet.

Luke-ék már a Millenium Falconon voltak. Thripio és Artu éppen a gömböt tesztelte. – Ez egyszerűen fantasztikus! – lelkesedett Thripio. Luke és Han azonnal megjelentek a kajüt bejáratánál.

– Mondd már, Thripio, mire jutottatok?

– Luke gazda, ilyen intelligens elme alkotta műszerrel még nem találkoztunk a Galaxisban.

Artu vad csipogásba kezdett.

– Igen Artu, igazad van. Artu azt mondja, nagyon fontos, hogy tudjátok, az eredmény, amit most tudunk, csak egy töredéke annak, amit majd a gondos elemzések kimutatnak. Ennek az előzetes elemzésnek az alapján is elmondhatjuk viszont, hogy ez a fegyver hihetetlen dolgokra képes.

– De mire! – sürgette Han. – Kezdd már el, mert megőrülünk az izgalomtól. – Luke-hoz fordult.

– Hallod, Luke! Megtaláltuk, és megszereztük a csodafegyvert!

– Halljuk, mire képes – fordult Luke Thripióhoz.

Hant lehűtötte ez a hűvös hang, de most nem volt ideje keseregni.

Thripio már sorolta is a fegyver „képességeit".

– Képes összefogni és irányítani harcokat.

– Hogyan? – kérdezte Luke.

– Hogy milyen egységével?

– Nem. Hogy hogyan fogja össze a harcokat.

– Ja? Hát… gondolatolvasó egységei nemcsak azt észlelik, amit a hadvezér gondol, hanem egyidejűleg mindazt, ami akár a legegyszerűbb harcos fejében is megfordulhat. Így szerez reális, sok látószögből nézett képet a csatáról. Ugyanakkor mindazt látja, amit a csata résztvevői. Majd elfelejtem: természetesen az ellenfél gondolatait is észleli. Ezért tudja mindig a legmegfelelőbb megoldást előhívni. És nemcsak gondolatolvasásra, de gondolatátvitelre is képes. Ha tehát megvan a megfelelő megoldás, akkor azt átviszi a megfelelő fejekbe. Minden fejbe az odaülő parancsot. Fantasztikus! Tévedhetetlen! Ennek a fegyvernek a segítségével a legkisebb egység is győzelmet arathat akármilyen komoly haderőn.

– Tényleg fantasztikus! – lelkesedett Han.

Luke elgondolkozva lépett ki a kajütből. Ez igen! A császárnak minden a kezében volt a győzelem elősegítésére. Még jó, hogy hihetetlen jedi-képességeivel és ezzel a fegyverrel le tudta győzni az igaz ügyért küzdő jediket.

– És kit tekint urának? – kérdezte visszalépve.

– Ez is fantasztikus, uram – hadarta Thripio. – Kézre reagál. Aki először a kezében tartja, az a hadvezér. Az ő csapatát segíti győzelemre. Tévedhetetlenül össze tudja kapcsolni az összetartozó egyedeket.

– Tehát most rám hallgat?

– Bocsánat, uram, de nem! Most önnek fog tanácsokat adni.

– Mikor oldódik fel ez a kapcsolat?

– Ha legalább huszonnégy órán keresztül közömbös helyen van.

– Vagy más kézben.

– Nem, Luke gazda. Ha most más kezébe kerül, akkor működésbe lép az automatikus gyilkoló programja.

– Mit jelent ez?

– Ez az, amit még nem tudunk pontosan. Az biztos, hogy megsemmisíti saját magát, és az ellenséget. De nem tudjuk, hogyan.

– Köszönöm – lépett ki most már végleg Luke a levegőre.

Torkát szorongatta a harag. Tehát a császár felhasználta a jedik titkát. Megalkotta ezt a parányi, gyilkos jedit, amely a legeslegjobbak képességeit egyesíti magában.

Aki ezt a gömböt megszerzi, még ellene is felléphet.

– Luke – hallotta Han hangját a háta mögött.

Hátrafordult. Han észrevehette pillantásában a bizalmatlanságot. Mostantól kezdve senkiben sem bízhat, és pár órára se adhatja ki a kezéből a fegyvert. Úgy érezte magát, mintha kard nélkül állna egy hadsereg előtt.

Persze ellenségként.

– Lassan indulnunk kellene – mondta Han, mintha észre se vette volna Luke elutasító mozdulatát.

– Valóban.

– Luke! – kezdte újra Han –, nem örülök ennek a fegyvernek.

– Én sem.

– Sötét-jedi tulajdonságokkal ruházták fel.

– Sajnos – nézett maga elé Luke.

– El kellene pusztítani.

– Az ostobaság lenne.

– Amit ez tud, te is tudod. Nem igaz, Luke?

– Pusztuljon el harcban, Ölje meg Thrawnt és vezérkarát. Ezt akarom.

– Értem. De még valamit szeretnék mondani…

– Ne mondd! – Szólt rá Luke egykedvűen.

– Luke! Nem vagyunk már barátok?

– Nincs többé semmi.

– Hogy érted ezt? Megbántottalak? Tettem valamit ellened? De hidd el, hogy nem!

– Nem lehet mindent emberi mércével mérni.

– Úgy érted, hogy már nem vagy emberi? – döbbent meg Han saját kérdésétől.

– Úgy, hogy most nem fontos az emberi mivoltom.

– De, Luke, fontos! Az mindig fontos. Leia…

– Majd ő is megérti, még hamarabb, mint te.

– Leia ezt nem fogja tudni elviselni. Szeret téged. Fontos vagy neki, Rád akarta bízni a gyerekeit!

– Rám fogja bízni őket.

Han idegenkedve nézte:

– Olyan különös hangsúllyal mondod.

– Nem. Csak már nem tudok lágyan beszélni. Azt a hangomat elvesztettem.

– Értem. De szereted Leiát? Kérlek, nyugtass meg!

– Szeretem. A magam módján.

– Köszönöm, Luke. Én bízom benned.

A Zartoonon most volt a déli pihenő ideje. A noghrik, a katonák is, elvonultak ilyenkor valami csendes helyre, és aludtak egy órát.

Az esti pihenő idejét előbbre hozta Lando, így a noghri katonák egyre kellemesebb körülmények között gyakorlatozhattak, a civilek pedig élvezhették egy kicsit újonnan szerzett szabadságukat.

Lando alig várta, hogy véget érjen az egyórás sziesta. Nem akarta senkinek bevallani, hogy ő ilyenkor is dolgozik, mert akkor a katonák, szolidaritásból mind vele tartottak volna.

A kiképzőtiszt szobájában ott ült az egész vezérkar.

– Kapitány úr! Mikor kerül sor a birodalom elleni bevetésre? – kérdezte az egyik fiatal tiszt.

– Egyelőre nincs határozott időpont. A köztársaság úgy határozott, hogy addig nem kezdeményez támadást, amíg nem elég erős.

– Azért folynak harcok a Galaxison – jegyezte meg egy másik fiatal tiszt.

– Természetesen folynak. A birodalmiak megpróbálnak rajtunk ütni, ahol csak lehet, hogy ezzel is gyöngítsék haderőnket.

– A katonák nagyon nyugtalanok. Szeretnének mielőbb szembekerülni az ellenséggel. Hogy kipróbálják az ön által elfogadtatott új módszert.

– Ezt megértem, de akkor is csak azt mondhatom, hogy nincs itt az idő. A katonák gyakorlatozzanak, és készüljenek. A bevetés ideje el fog jönni.

Hirtelen arra gondolt, hogy minden pillanatban elérkezhet az a bizonyos idő.

Hiszen Luke-ék úton vannak, és Thrawnnak ez elég ok arra, hogy támadást indítson. Ha pedig Luke csapata bajba kerül, most már őt, Landót riasztják.

– Minden esetre legyenek állandó készültségben – mondta a körülötte ülőknek.

– Most pedig kérem, térjünk rá arra kérdésre, amiért itt vagyunk.

A tisztek figyelmesen nézték.

– A noghri harcosok azért olyan rendkívüli módon hatékonyak, mert fanatikusok. A mi feladatunk az, hogy úgy próbáljuk megőrizni a hatékonyságukat, hogy közben kiiktassuk belőlük a fanatizmust.

– Nem lesz könnyű, Calrissian úr – szólalt meg egy idős tiszt.

– Majd az újaknál. Náluk igen. Mert ők már tanulni fognak, lesz saját elképzelésük, véleményük, akaratuk. De hogyan akar segíteni ezeken a mostani katonákon?

– Ezek gépemberek – szólt közbe valaki.

– Igen, élő robotok. Nekik hiába mondja, uram, hogy ezért meg ezért harcolnak, őket csak a régi szisztéma szerint lehet harcba küldeni: csak parancsra tudnak harcolni. Szükségük van egy tárgyra, amit gyűlölhetnek, ami ellen hadba vonulhatnak.

– Iszonyú nehéz ezt kimondani, de nekünk se könnyű – állt fel egy sötét hajú tiszt. Lando már ismerte: a kiképzőtábor első öt tisztjének egyike volt.

– Igen, ki kell mondanunk, hogy ezt az egész szörnyűséget mi csináltuk.

– Meggyőződésből tették, nem pedig gonoszságból – mondta Lando.

– Az se jobb. Hagytuk, hogy belőlünk is gépeket csináljanak. Kiképzőgépeket.

Lando is nagyon jól tudta mindezt, de örült, hogy legalább a tisztek kezdik átlátni az előttük álló feladat komolyságát. Lando leginkább attól félt, hogy a birodalmiakkal összetalálkozva megzavarodnak a noghri katonák. Különösen, ha nem elég erős bennük a gyűlölet a birodalmiak ellen.

Lando csak attól félt, hogy a birodalom nagyon hamar megtámadja a köztársaságiakat.

Nem alaptalanul félt. A csempészektől egyre-másra kapta a híreket, hogy a birodalmiak erősen szervezkednek, és mintha kezdenék összevonni a csapataikat.

Hogy honnan volt Landónak még mindig annyi csempész barátja?

Maga se tudta, mikor változott meg a helyzet, de most még azok is felkeresték, akik régebben ellenszenvvel nézték átállását.

– Tehát mindenkit megöl, akit csak elér. Leia hercegnő még él?

– Sajnos igen – bólintott Mara, és nem húzta tovább az időt. Fölemelte sugárpisztolyát, és célzott. Az öreg tanácsos leszámolt az életével. Mara szeméből pontosan látta a sorsát. Maga mellé engedte a kezét, és bátran szembenézett Marával, amikor a lövés elcsattant.

Mara rossz érzése, amit az öreg bátorsága váltott ki benne, csak egy pillanatig tartott.

Éppen elindult, hogy megkeresse Leiát, amikor titkos személyi hívója megszólalt.

– Felkészülni! – reccsent bele Thrawn hangja. – Ott van, a közelében?

– Igen – hazudta Mara.

– Rendben. Várja a további utasításokat.

Mara fellélegzett. Hát itt van végre… Már nem kell alakoskodnia, ha találkozna vele.

Leia abban a pillanatban, amikor Ackbar összeesett és meghalt, fölugrott Luke ágyában. Most aztán igazán egészen bizonyosan érezte az ellenség közelségét.

Az ellenségét, aki erősebb volt tőle. Érezte.

Még szerencse, hogy ruhástól feküdt le, most azonnal menekülni tudott.

Csak néhány pillanatig gondolkodott, hová fusson, aztán eldöntöttem palota alatt húzódó alagútrendszer az egyetlen hely, ami biztonságos lehet számára. Oda menekül.

Nem volt benne biztos, hogy Mara üldözi, de az este történtek után ezt az eshetőséget is számításba kellett vennie.

Csak addig eljusson valahogy!

A félelem egyre erősödött benne. Nem, már nem magát féltette, hanem a gyerekeit.

Lehet, hogy mialatt az ellenség orvtámadásától rettegett, karonfogva sétálgatott vele?

Végre elérte a lejáratot. Feltépte az ajtót, és rohant, rohant lefelé, nem törődve se hideggel, se félelemmel.

– Luke, Luke! – nyöszörögte. – Nem segítesz már nekem?

Hát persze, jutott eszébe: az erő. Megállt egy pillanatra, és kiterjesztette az erőt.

Ettől azonnal megnyugodott. Az első pánikon túl most már pontosan érezte, ki üldözi: Mara Jade volt. Leia érzékelte feneketlen gyűlöletét, gyilkolásvágyát, de azt is, hogy bizonytalan. Még nem tudja, hol keresse.

Ez erőt adott neki. Továbbfutott a lépcsőn. A széles lépcsősorokat egy idő után szűk, nedves lejáró váltotta fel. Leia alig tudta elkerülni, hogy elcsússzon.

Valahol víz csobogását hallotta meg. Csak nem rossz irányt választott? Ha a csatorna felé jön, akkor vége. Nem teheti ki ilyen veszedelemnek a gyermekeit.

Keservesen lihegve visszafelé kezdett futni, amíg csak el nem érte az elágazást. Hogyan jöhetett el mellette az imént? Jobban kell figyelnie. Az elágazás legelején egy kis mélyedést talált a falban.

Itt megpihenek – határozta el.

Tizenharmadik fejezet

– Megkezdhetjük a felszállást? – kérdezte Han.

– Igen – adta meg a jelet Luke.

– Jó munkát végeztünk – mondta Han, hogy valaki dicsérje is a csapatot.

– Felszálláshoz elkészülni – csattant Luke hideg hangja.

– A Millenium Falcon a felszállásra készen áll – válaszolta Han. Még egy utolsó pillantást vetett a csodálatos zöld bolygóra, amely talán egyszer tényleg a köztársaságiak pihenőbolygója lehet.

Végre felbődültek a Falcon sugárhajtóművei, és a gép lassan, komótosan a levegőbe emelkedett. A két kísérőgép azonnal csatlakozott hozzá.

– No, hát Csubikám, tiéd a gép – csapta hátba Han a vukit –, ellenőrizd a műszereket, aztán irány haza.

A vuki felvakkantott, de nem azért, mintha akár csak meg is érezte volna Han barátságos ütését.

Nem. Hanem azért, mert a hirtelen szemébe ötlött az előttük tornyosuló birodalmi flotta.

– Árulás! – üvöltött fel Han fájdalmasan. És abban a pillanatban kitárult előtte a teljes valóság: Mara árulta el őket, aki nyilván a birodalmiaknak dolgozik. És Mara most ott van Leia mellett, mint bizalmas barátnője.

Minden elveszett.

– Luke! – kiáltotta kétségbeesve. – Elvesztünk! Tudsz segíteni Leiának?

– Leiának most magának kell segítenie magán – felelte Luke, és Han sajnálkozást érzett a hangjában.

– Annyi is elég lenne, ha csak felhívnád a figyelmét a veszélyre! Leia olyan naiv – motyogta maga elé.

Luke nem szólt többet. Ő is számot vetett azzal, ami történt, de még valamivel meg kellett barátkoznia: az ysalamirik hatására máris érezhetően megfogyatkozott az ereje.

Mindannyian a birodalmi flottát nézték.

Áttörhetetlen! Túl sokan vannak. És a birodalmi flotta közepén ott állt a Chimera, Thrawn admirális hatalmas csillagrombolója.

– Semmit sem tehetünk – adta meg magát Han. – Végünk van, és vége Leiának is, a gyerekeinknek is.

– Tudom, hogy rettenetes érzés tehetetlenül ülni, és várni a halált, de most ezt várom tőled. Rám kell bíznotok magatokat.

– Csakis benned reménykedünk – mondta Han halálra váltan.

– Csak az erőmbe ne reménykedj, mert az máris fogytán van.

– Az Ysalamirik! – kiáltott fel Han kétségbeesve. – Még ez is!

– Mondom, most hallgass, és bízd rám magad. Mint a többiek.

Luke *százszor* is átrágta magában a lehetőségeket, de hiába. A Chimerától jobbra-balra olyan híres, vagy inkább hírhedt halálhajók sorakoztak fel, mint a Judikátor, a Nemezis és a Stromhawk.

Luke hátradőlt a székében, és várta, hogy a rádióban meghallja Thrawn hangját. Nem kellett sokáig várnia. A Falcon rövidhatósugarú rádiója, amely eddig vész jelekre volt beállítva, most elnémult egy percre, majd megszólalt:

– Millenium Falcon és legénysége jelentkezzen!

Luke nem adott jelt a válaszolásra.

– Millenium Falcon, azonnal jelentkezzen! – hallatszott most már erélyesebben az előbbi hang.

Luke intett.

– Jelentkezem – szólt vissza Han.

– Azonnal adják meg magukat! Semmi kilátásuk nincs a szökésre. Ha csak megmozdulnak, hogy elmeneküljenek, megsemmisítjük magukat.

Luke némán nézett maga elé. Han és a többiek rászegezték a tekintetüket.

– Jól van – harsant fel ismét a hang. – Látom, helyesen döntöttek. Most lassan, nagyon lassan kapcsolódjanak a Chimera csillagrombolóhoz, és szálljanak be a dokkunkba. Természetesen a kísérőhajók is élvezik vendégszeretetünket.

Luke megpróbált olyan erősen koncentrálni, ahogy csak tudott. Tudta, hogy nincs más választása – nemsokára találkoznia kell Thrawn admirálissal.

Most már Han is hallgatott. Tudta, hogy legalább akkora veszélyben vannak, mint a Jomarkon. Ott Luke hatalmas dolgot csinált: szinte a végtelenségig kiterjesztette erejét. De most ez sincs. Mi lesz hát?

Egyáltalán működik az a csodafegyver, vagy sem?

– Mit gondolsz, Luke, működésbe lépett a fegyver? – fordult Luke felé.

– Thripio, te mit mondasz? – adta tovább a kérdést Luke.

Thripio idegesen futkosott fel és alá, majd letörten azt mondta:

– Nem felel. Nincs információ.

– Jó, de azt csak meg tudod mondani, hogy működésbe lépett-e? – kérdezte Han idegesen.

– Nem, mert mindig működésben van. Nincs különbség.

– Akkor mindegy – legyintett Han lemondóan. Lehet, hogy ezt is kiiktatják az ysalamirik. Nem, Luke?

– Fogalmam sincs – mondta Luke. Nem akart hiú reményeket ébreszteni, pedig ereje utolsó hullámaival még észlelte a fegyver hatását.

Működnie kell.

– Most mi lesz? – aggodalmaskodott Thripio, de nem Luke-ra, hanem Hanra nézett.

– Mi lenne? – próbált tréfálkozni Han. – Találkozunk Thrawn admirálissal, elbeszélgetünk, aztán hazaballagunk.

– Az lehetetlen. Nem fog minket elengedni! – rázta a fejét Thripio, aki szokás szerint most is készpénznek vette Han tréfálkozását.

Han elszégyellte magát. Most igazán nem alkalmas az idő tréfálkozásra. Leiára kellene koncentrálnia, mert az ysalamirik csak a jedik erejét veszik el. Hátha ő próbálna üzenetet küldeni Leiának!

Leia, szerelmem fohászkodott keservesen. *Nyisd ki végre a szemedet! Jó, én nem azt mondom, hogy ne bízz az emberekbe, de nézd meg, hogy kiben!* Behunyta a szemét, és minden erejével arra koncentrált, hogy felébressze a nyilván békésen alvó Leiát. *Ébredj, kedvesem, és rohanj! Mentsd meg a gyermekeinket!*

Amikor nagy nehezen kibontakozott gondolataiból, azt vette észre/hogy könnyek csorognak az arcán. A hajó egész legénysége őt figyelte.

– Meglátod, hogy sikerülni fog – mondta Luke.

– Éppen azt mondtam, hogy nincs más választásunk: el kell fogadnunk a Chimera feltételeit.

– Én is így látom – suttogta Han.

A rádió ismét bekapcsolt: – Utolsó figyelmeztetés! – recsegte az előbbi hang. – Amennyiben azonnal nem kezdik meg az összekapcsolódási manővert, hajóikat megsemmisítjük.

– A manővert megkezdjük – válaszolta Han.

– Végre! – koppant a közvetítő hangja.

Néhány perc múlva a Millenium Falcon és kísérőhajói megérkeztek a Chimera nyitott zsilipjéhez.

– Kérem, azonnal adják meg a legénység névsorát! Kérem, késedelem nélkül diktálják be a legénység névsorát. Először a Falconét, aztán a többi hajóét! – ismételgette a rádio.

– A Millenium Falcon legénysége a következő: – válaszolt Han és felsorolta a neveket.

Thrawn admirális éppen csak a kezét nem dörzsölte elégedettségében, amikor meghallotta Luke Skywalker és Han Solo nevét a rádióban. Nem mintha nem tudta volna, hogy ők kapták a feladatot a köztársaságiak tanácsülésén, szó se róla. De sohase lehet tudni. Váratlanul, pont a nagyszerű összecsapás előtt elpusztulhattak, vagy valami homályos oknál fogva ottmaradhattak a Lawethen.

Fontos, hogy minden rendben ment, és várva várt foglyai itt vannak.

Az az igazság, hogy Thrawn nem szívesen engedte volna át másnak az örömöt, amit Luke pusztulásának látványa okozhatott.

Thrawn utálta és megvetette a jediket.

Természetesen azért, mert olyan erővel rendelkeztek, ami számára elérhetetlen volt, és ráadásul ennek az erőnek a segítségével kényükre-kedvükre játszadozhattak vele.

Az admirális ki akarta élvezni győzelmének minden egyes percét, ezért úgy rendelkezett, hogy a Millenium Falcon legénységét sértetlenül vezessék eléje.

– Arról se feledkezzenek el, hogy a titkos fegyvert azonnal elvegyék Luke Skywalkertől. Mert nála lesz, ki másnál lenne.

A Falcon legénysége gyászos arccal várta, hogy a Chimerán döntsenek sorsukról.

Fel se emelték a fejüket, amikor lépéseket hallottak kintről.

A rádió megszólalt:

– Azonnal nyissák ki a hajót!

A vuki kérdőn nézett Hanra, Han pedig Luke-ra.

Luke intett.

Az ajtó lassan kinyílt. Kint, a hajó mellett vagy száz birodalmi zsoldos állt.

– Luke Skywalker! – szólt be Thrawn tisztje az ajtón.

Luke felállt, és lassan az ajtóhoz ment.

– Itt vagyok – jelentkezett.

– Adja át a titkos fegyvert!

– Tessék! – Luke átnyújtotta a tisztnek a gömböt.

– Most szálljon ki! Egyedül. – Parancsolt rá a tiszt.

Luke lelépdelt a lépcsőn, majd beállt az őt váró katonák közé.

Han idegesen várta, mikor hallja a nevét.

Szeretett volna szépen, bátran meghalni, és erre minden esélye meg is volt a Jomarkon, de mostanára, úgy látszik, elfogytak a bátorság-tartalékai.

– Han Solo a következő – hallotta odakintről a nevét. – Egyedül jöjjön!

Han legszívesebben felnevetett volna. Mitől félnek ezek a szerencsétlenek? Hogy képzelik, hogy szembe tud szállni két fenegyerek ekkora túlerővel?

Félt, elszánta magát a halálra, mégis, valami kis reménysugarat keresett. A Jomarkon bizonyosabb volt a végben, és mégis megmenekültek. Mi ez az ostoba reménykedés?

Luke egyedül állt a katonák között. Érdekes, senki sem mert hozzányúlni. Úgy látszik, Thrawn jobban bízott az ysalamirik erejében, mint a katonák. Közöttük híre járt Luke Skywalker hihetetlen megmeneküléseinek. Különösen az utolsó ébresztett nagy tiszteletet még az ellenség soraiban is.

Nagyon sokan ismerték közülük C'baothot, és sohasem hitték volna, hogy a világ ura szerepében tetszelgő jedinek akadhat bárhol is ellenfele.

A Zartoon bolygó legnagyobb része lángokban állt ugyan, de a csata kimenetele még korántsem dőlt el. Véres csata folyt mind az űrben, mind a szárazföldön. A szárazföldi csatát a noghrik részéről Kharabakh, a birodalmiak részéről pedig Rukh vezette.

Hihetetlen kegyetlenséggel bizonyította be Rukh, hogy a birodalom érdekében semmitől sem riad vissza: elsőként saját szülőházát robbantotta be. Természetesen családja a lángok martalékává vált, amitől aztán majdnem végzetes pánik tört ki a civilek között. Sikoltozva, összevissza rohangálva ismételgették, hogy a birodalmiak seregét maga a gonosz vezeti.

Kharabakhnak nem sok ideje volt rá, hogy megnyugtassa a civileket, hiszen az egész noghri hadsereg is rá várt.

– Most láthatjátok, mire képes a birodalom, és hogy mire kellettünk nekik – kiáltotta a civilek közé.

A siránkozó civilek megtorpantak. Igazat mond ez a Kharabakh.

– Ha most nem végzünk velük, holnap titeket is a saját gyerekeitek ölnek meg, azzal a különbséggel, hogy ti azt se fogjátok tudni, ki az… Tessék, száll játok harcba az oldalunkon!

Fergeteges lelkesedés fogadta szavait. A civilek egy emberként álltak Kharabakh mellé. Ez volt az értelem első győzelme a noghri

harcmodorban. Remélhetőleg nem az utolsó is egyben – gondolta Kharabakh reménykedve.

A gyerekeket a legnagyobb barlangba vitték, az idősebbeket, akik valójában már jól képzett katonák voltak, most harcba állították.

-Kharabakh! Kharabakh, jelentkezzen! – hallotta a noghri Lando kapitány hangját.

– Itt vagyok. Úgy tűnik, itt elmúlt a lázadásveszély. A civilek is és a fiatalok is velünk harcolnak. Engedelmével ezt láttam a legcélravezetőbbnek.

– Helyesen döntött, Kharabakh. Gratulálok!

– Köszönöm, kapitány úr! És odafent mi a helyzet? Van remény?

– Mindig van. Csak tartsanak ki!

Lando kiszállt a vonalból.

Rukh kétségbeesve döbbent rá, hogy egyáltalán nem volt tisztában a helyi erőkkel. Igaz, hogy még sohasem látta népét a saját céljaiért, földjéért, életéért harcolni. Meg volt döbbenve ekkora harci erő láttán. Volt egy pillanat, amikor még az is megfordult a fejében, hogy a rossz oldalon áll, de ezt a gondolatot nem engedte kibontakozni. Ő már a birodalomhoz tartozott. Neki ott kellett megtalálnia a boldogulást.

Most látta csak, milyen veszélyes dolog a fanatizmusra építem. Ezek a noghrik aztán fanatikusok voltak. Olyan mérhetetlenül gyűlölték az országukba betörő birodalmiakat, hogy Rukh azt se csodálta volna, ha a puszta pillantásukkal ölnék halomra a birodalmi rohamosztagosokat.

Győznie kellett, ezt nagyon jól tudta. Ha elveszti ezt a csatát, neki vége. Vagy a noghrik tűznek ki vérdíjat a fejére, vagy Thrawn vet véget az életének, mint nem is olyan rég ott a hajón, ahogy én tettem azzal a szerencsétlen flótással, aki egyetlen gondolatnyi hibát vétett.

Harcolt hát, mint az oroszlán, és egyre lanyhuló seregét is harcra késztette. Ha egy helyzet elveszni látszott, tíz újat talált ki helyette.

Hiába. Hamarosan be kellett látnia, hogy a szárazföldi csata a birodalmiak számára elveszett. Már csak a légierőben bízott.

Egyetlen reménysége az volt, hogy biztosan tudta, a Zartoon légiereje egyszerűen jelentéktelen a birodalmi légierőhöz képest.

Csak ki kell várni, míg azok odafent győznek, aztán egyesült erővel neki a szárazföldi egységeknek. Rukh még mindig vakon bízott a győzelemben. Igaz, hogy nem is tehetett mást. Landót magával ragadta a küzdelem heve. Csapata úgy küzdött odafent az ellenséges gépekkel, mintha egész életében légi harcokat vívott volna. A noghri navigátorokat aztán nem sokat zavarta, mekkora a túlerő. Mintha még élvezték is volna a ritka erőpróbát.

Lando meg legszebb aknaiban sem remélt ilyen nagyszerűen felkészült, ennyi ötletességgel és vakmerőséggel navigáló csapatot.

Ment minden, mint a karikacsapás. A birodalmiakat készületlenül érte ez az elképesztő légi játék, amelynek mindjárt az elején jó pár hajójuk esett áldozatul.

A harc heve Landót is magával ragadta.

Eszébe jutott az Endori csata. Ott is életre-halálra ment a játék. Ha akkor el nem pusztítjak az újonnan épült halálcsillagot, az egész Galaxisnak vége.

A birodalmi légierő parancsnokai tanácstalanok voltak. Nekik az volt a feladatuk, hogy egy villámtámadással semmisítsék meg a névleges Zartooni légierőt, aztán forduljanak vissza, és csatlakozzanak Thrawn tábornok flottájához.

Ez nem névleges légierő! Már egy órája folyik az elkeseredett küzdelem, és ha így folytatódik, nem lesz légi egység, amely csatlakozhatna Thrawnhoz.

A pilóták lázasan kerestek összeköttetést Pellaeonnal, de ez még idáig nem sikerült.

A noghri hajókban most Lando hangja szólalt meg:

– Fiúk, most mindenki egyszerre a Balacon cirkálót támadja. Látjátok ott elöl?

– Az a nagyobbik ott, a kettő jobb oldali közül. – szólt bele Wedge Antilles a navigátorok átképző parancsnoka a rádióba.

– Én megyek élőről! – Lando hangja friss és vidám, érezni rajta, hogy játszva fogja teljesíteni feladatát.

– Nézzétek csak, hová csapok! Ez ennek a hajónak a legkényesebb pontja.

– Rajta, Lando! Csak úgy, mint az Endornál – kiáltotta Wedge.

Még ki se száll a rádióból, már meg jelenik a monitorokon a kis hajó, amint lecsap a hatalmas cirkálóra.

– Fedezzetek! – hallani még Lando hangját.

Aztán teljes kavarodás a képernyőkön. Az ellenséges gépek rendje végképp felborult. A noghrik se akarnak kimaradni a játékból, ők is belevágnak a kavalkádba, és támadják, amelyik gépet csak érik. Lassan inkább szárazföldi közelharchoz kezd hasonlítani a légi csata, mint szokványos légi összecsapáshoz. A birodalmiak méginkább megzavarodnak.

Félnek, féltik a gépüket és az életüket.

A Chimera fedélzetére elővezették a foglyokat: Luke-ot, Solót, Talent és a vukit.

A vezérlőterembe vitték őket. A vörös fényben először alig lehetett kivenni, hogy, mások is vannak ott. Csak akkor látták meg Thrawnt és tiszti karát a parancsnoki hídon, amikor megszokta a szemük a szokatlan fényt.

Az egész vezérlőterem inkább hasonlított egy különös múzeumra, mint egy hadihajó központi irányítótermére. A falak mellett körben hullámzó színtenger vibrált. A színorgiából egyre-másra emelkedtek ki a különös alakú szobrok.

Thrawn admirális el se tudta rejteni büszke örömét. Vörös szeme lámpaként villogott, arca kéken ragyogott, és egész teste kifeszült, mint az íj.

Pellaeon kapitányt kétségek gyötörték ugyan a jövőt illetőleg, de ez nem látszott, alázatos arcán.

Az ajtókat fehér ruhás rohamosztagosok zárták el.

Hannak nevetni lett volna kedve a felfegyverzett katonák komikus látványán, ha nem érezte volna át maga is a helyzet komolyságát. Thrawn egy kicsit túlságosan pesszimista – gondolta jóleső elégedettséggel. Hát így folytatja, egykettőre elfogy a serege. Hányszor akarja vajon bebiztosítani

lefegyverzett foglyait? – Mindegy, az biztos, hogy értésünkre adta: innen nincs menekvés! – intett Karrdének a szemével.

Luke Skywalker a terem közepén állt. Sötét köpenyében úgy hatott, mint valami baljós álom főhőse. Merev arcán nem volt érzelem.

Robotnak gondolhatta volna bárki, aki nem hallotta a hírét. De Thrawnék persze hallották.

Lám, lám, hát ilyen egy jedi. Gondolta Thrawn kárörvendőn. Ami azt illeti, nem sok ép hely maradt rajta. Hiába, ez a fejetlen harc eredménye. Meg az, hogy minden csapdába besétál.

Luke rá sem nézett, pedig Thrawn égett a vágytól, hogy összemérje erejét ezzel a trónfosztott jedwel.

Thrawn most megköszörülte a torkát:

– Üdvözlöm önöket a Chimerán – kezdte beszédét. – Ünnepélyesen bejelentem, hogy a köztársaságnak nevezett szemétdomb ezennel felmondta a szolgálatot.

A köztársaságiak megrendülten hallgattak. Még Csubakka is csak gondolatban bődült el keservesen.

– Látom, nem hisznek nekem – jegyezte meg Thrawn, és gúnyos mosoly csúszott a szája sarkába.

A köztársaságiak még most is némák maradtak.

Mit mondhattak volna? Hogy nem hiszik? Maguk is nagyon jól tudják, amit Thrawn szándékozik be jelenteni. Mara nyilván végzett az otthoniakkal, őket meg itt végzik ki. Az egyszerű néppel aztán már könnyű dolguk lesz.

– Sajnos, önöket likvidálnunk kell. Méghozzá haladéktalanul. Most, a végső összecsapás előtt nem tölthetem az időt felesleges érzelgéssel. Fellázadtak, megpróbálták. De vesztettek, és ezzel vége. – mondta Thrawn.

– A köztársaság – nemcsak belőlünk áll szólalt meg Han Solo kapitány. – Minket megölhetnek, de sokan vannak, akik támogatják a mieinket.

– Amíg egyáltalán van jelentése a mieink szónak. – jegyezte meg az admirális, és arcán gonosz mosoly futott át.

Han megremegett. Érezte, hogy az admirális kegyetlen játékot űz velük.

– A mieink szó egyre tágabb értelmet nyer, Thrawn kapitány – nézett a szemébe Han dacosan. Bezzeg őt nem zavarta a vörös fényben úszó szempár. Látott ennél szörnyűbb dolgokat is. – Éppen most léptek be a szövetségünkbe a noghrik.

– A noghrik? – az admirális gonosz kacajt hallatott. – Felejtsék el, kérem a noghri nevet. Éppen most rohanja le néhány birodalmi hajó a szerencsétleneket. Talán azóta már véget is ért a villámháború.

Hát ha véget nem is ért, azért elég jól haladt. Mármint a noghrik honvédő háborúja.

A szárazföldön éppen most fogták el Rukhot.

Kharabakh elé vezették, és Kharabakh most hallgatja ki.

A noghri nép türelmetlenül várja, hogy véget érjen a kihallgatás.

Kharabakh tudja, hogy a nép kezére kell adnia, és azt is tudja, mi következik ebből: a nép egyszerűen meglincseli, darabokra tépi ezt a gazfickót.

– Áruló – üvöltik az arcába.

Még Kharabakh tekintélye megvédi.

– Mondj valamit a mentségedre, te gaz! – kiáltja valaki.

– Az nem mentség, hogy a saját pecsenyéjét sütögette a mi húsúnkból rakott tűznél? – kérdezi valaki gúnyosan. – Mert ha nem, akkor nincs mentsége.

– Pokolra vele!

– Add a kezünkre, Kharabakh!

– Mutassuk meg, milyen népet árult el!

Kharabakh kimondta az ítéletet:

– Senki, soha, még a császár se vétett akkorát ez ellen a nép ellen, mint te, Rukh noghri. Te eladtad a népedet – dicsőségért. Hagytad, hogy állatot csináljanak belőle azért, hogy te hatalmas lehess. Intézd el velük az ügyedet! Kérj kegyelmet tőlük. Ha megadják, szabad vagy!

Rukh sápadtan állt mellette.

Karabakh intett az embereknek, aztán felemelt fejjel ellépkedett a sebtében alakult sorfal előtt.

Már nem sokáig kellett várni, hogy a légicsata is eldőljön.

Most Khabarakh hívta Landót, de az nem felelt. Mi lehet vele, velük?

Amikor Lando elindult a birodalmi cirkáló felé, társai követték, hogy szükség esetén fedezhessék.

A TIE vadászok az utolsó percben értették meg, mire készül Lando, és, bár nem voltak ilyesmire felkészítve, gyors támadásba lendültek. Lando azonban már fogta a koncot semmi sem tarthatta vissza a vezérgép orrától. Mire az egyet fordult volna, Lando már el is kapta a legkényesebb pontját.

Félelmetes robbanások jelezték, hogy Lando talált. A hajó fényei lassan kialudtak.

A noghrik ősrégi kis X-szárnyú gépei úgy harcoltak, mint a fenevadak.

Lando sikeres manővere után ők se maradtak restek, és mire Lando kikerült a harci helyzetből, addigra a többi birodalmi gép is sötéten csüngött az űrben.

– Megcsináltuuuk! – hallatszott mindenünnen a pilóták üdvrivalgása.

– Megcsináltátok – kiáltott nekik vissza a rádió hullámain Lando. – Ezekkel a kis ócskavasakkal visszavertétek a hatalmas, jól felszerelt birodalmi gépeket. Hurrá!

Mara Jade sietős léptekkel szelte a folyosókat. Tudta, hogy nem bújhat el előle Leia, hiszen úgy ismerte a császári palotát, mint a tenyerét.

Csakhogy most mégis úgy látszott, valami hiba csúszott a számításába, mert Leiát seholse találta.

Kiment volna a palotából? – tűnődött. Nem, azt nem tette. Hiszen ő volt az ügyeletes, neki kellett fogni az összes kívülről jövő üzenetet. Nem, szerencsére Leia nagyon kötelességtudó volt. Ahogy így morfondírozott Mara, hirtelen a pincelejáratra esett a pillantása. Hát persze! A pince!

Csakhogy a pince ajtaja zárva volt, és kívülről még egy kódolt zár is erősítette.

Jó, akkor nem a pince. Hanem?

Az alagutat is meg kell nézni, bár azt nem tartotta valószínűnek, hogy Leia lemerészkedik az ismeretlenbe.

Mégiscsak – gondolta, amikor ott állt az ajtóban. Megérezte Leia szagát, vagy mi, maga se tudta. Tudatosan nem volt rá magyarázat, miért indult el lefelé, de amikor a szélesebb lépcsősor a kopott lejáratba torkollt, megbizonyosodott róla, hogy jól számította poros lejárón jól látszott, hogy csak nemrégen csúszkált le itt valaki.

– Megvagy! – sziszegte Mara, és megcsikordult a foga.

Leia meg ezalatt messze bent botorkált már a sötét, szűk, félelmetes folyosón. Haragudott magára, hogy sohase jött le ide, megnézni, hová lyukadnak ki a járatok.

Halálosan fáradt volt, és valószínűleg az ikrek is hasonlóképpen éreztek, mert egy jó ideje már meg sem mozdultak.

Rémülten fülelt hátrafelé: csak nem máris utolérte?

Erőt vett fáradtságán, és még nagyobb tempóban igyekezett előre, nem is tudta, mi felé.

– Már csak ez hiányzott! – nyögött fel, amikor megbotolva térdre zuhant, és keze köveket markolt. Hogy menjek most tovább?

Lázasan törte a fejét.

Hát a fénykard! – jutott eszébe. Kikapta övéből a kardot, felkattintotta, és a vigasztaló vörös fényben folytatta útját.

Mara már-már a dühkitörés határán volt, mert akármerre indult, mindig eltévedt. Hát lehet az, hogy minden így összeesküszik ellene most, amikor már a célnál van?

Már attól reszketett, hogy Thrawn minden percben hívhatja. Nem fog jelentkezni, hadd higgye, hogy valami nagy veszedelem akadályozza feladata teljesítésében. Mert mi van akkor, ha Thrawn Leiát kéri a hívóhoz? Tudta milyen Thrawn admirális. Ez a vörösszemű szörnyeteg mindig is szerette akkurátusan elintézni a dolgokat. Miért pont most hagyná ki a szerelmesek végső búcsújának előadását? Nem bírja ki, hogy meg ne törje őket, mielőtt megölné.

Mi ez? – egész testében megdermedt a különös vörös fénytől, amely hirtelen felvillant, majd újra felvillant, és most már meg is maradt. Rubin fénye betöltötte a félelmetes alagutat.

Hirtelen ugrott rá Leiára, akkor, amikor az a legkevésbé se. számított rá. Azonnal a fénykard után nyúlt, de Leia azt olyan erősen fogta, hogy képtelen volt kicsavarni a kezéből. Az egész kézfejét le kellett volna vágni, hogy megkaphassa. Mara őszintén sajnálta, hogy nincs nála alkalmas eszköz erre a műveletre.

– Úgyis véged! – sziszegte gyűlölettel.

Tudom – gondolta Leia – *Hiszen a vak is látja, mi lesz a kimenetele ennek a harcnak.* De azért nem adta fel olyan könnyen.

Amint Mara felemelte sugárvetőjét, ő már védte magát. Mara hörgött és sikoltozott a méregtől, amikor azt kellett látnia, hogy áldozata emberfeletti erővel harcol az életéért. „Hogy lehet ilyen pontos ennyi törődés után?" – kérdezte magától. Honnan tudhatta volna, hogy Leia koncentrációs képességét megsokszorozza az anyai védőösztön.

Minden lövést kivédett. Mara már nem mert többet kockáztatni. Elhatározta, hogy csellel szerzi meg a fénykardot.

– Jó, te győztél – mondta. – A foglyod vagyok.

– Dobd el a sugárvetődet! – utasította Leia.

Mara azonnal eldobta, Leia pedig elkövette azt a hibát, hogy nagy hasával azonnal lehajolt érte. Vesztére.

Mara egyetlen mozdulattal kikapta a kezéből a fénykardot, és mire Leia lehajolt volna a sugárvetőért, azt is Mara kaparintotta meg.

– Lukeee! – kiáltott fel Leia fájdalmasan.

– Luke halott – vetette oda neki Mara, miközben gondosan a derekára csatolta a Leiától elvett sugárvetőt.

– Az nem lehet – rázta a fejét Leia.

– Vagy halott, vagy készül a halálra – sziszegte Mara, és élvezettel nézte a hercegnő fájdalmasan megvonagló arcát.

– Te voltál – nyögte Leia – És én megbíztam benned…

– Ez semmi mást nem bizonyít, mint hogy alkalmatlan vagy a posztra, amit betöltesz.

– Elárultad őket.

– El én, természetesen.

– Hogy tehetted? Befogadtunk. Megszerettünk.

– A feladatomat teljesítettem.

– Thrawn admirális oldalán állsz?

– Nincs választásom. Egyelőre csak ő van, mert hogy ti megszűntetek létezni.

– Még élek – mondta Leia. – Miért nem ölsz meg?

– Azért hogy Thrawn bosszúja maradéktalanul beteljesedhessék.

– Oh, Thrawn! – nézte Leia Mara hideg arcát. – Hát a győzelem nem elég neki?

– Nem. Bosszút akar.

– Addig itt tartasz? Ez a parancs?

– Semmi közöd hozzá!

– Mert ha nem muszáj itt várni, akkor felmehetnénk.

– Itt maradunk.

– De Mara, hiszen te is vacogsz.

– Hagyj engem! – hirtelen egészen közel hajolt Leiához, és beleszziszegett az arcába:

– Hallgass!

Leia nem szólt többet.

Kis idő múlva Mara megbökdöste a hátát.

– Indulás fölfelé!

Leia szívébe új remény költözött. Hosszú az út, gondolta, annyi minden történhet még, amíg fölérnek.

Mara egyre türelmetlenebb lett. Mit szórakozik már annyit az a nyavalyás Thrawn!

Mihelyt lehet, le kell váltani. Nem lesz könnyű félreállítani, mert Thrawn verhetetlennek hiszi magát diplomáciai téren, de meg kell lennie. Ha másképp nem, majd öngyilkos lesz a szerencsétlen.

Most megcsörrent a titkos hívó.

– Ott van, Mara? – szólt bele Thrawn.

– Itt vagyok. A parancsra várok.

– Ne mozduljon onnan. Néhány pillanat, és összekapcsolhatjuk a kis családot. Szép búcsúelőadás várható.

Luke lehajtott fejjel állt. Nem nézett fel, nem reagált Thrawn kérdéseire. Kétségbeejtette a gondolat, hogy elvesztette az erőt. Bénultan próbált tájékozódni, de úgy tűnt, minden erőfeszítése hiábavaló.

– Egyébként köszönöm önöknek a fegyvert, amit megszereztek. Hálából talán nem leszek olyan szívtelen, hogy búcsú nélkül hagyjak eltávozni szerető szíveket.

– A fegyver azé, aki elhozta – mutatott rá Han.

Thrawn nagyon jól szórakozott a naivitásán.

– Téved, kérem. A fegyver azé, aki a kezében tartja.

– Nem egészen, mert… – hirtelen Luke arcába nézett, és ráeszmélt, hogy hallgatnia kell. Azt is tudta azonban, hogy nem szabad felkeltenie Thrawn gyanúját, ezért így folytatta a megkezdett mondatot: –… tisztességes harcmodor is létezik a Galaxison.

– Remélem, nem a saját harcmodorukról beszél! Mert az aztán minden, csak nem tisztességes.

– A köztársaságiak sohasem támadtak meg az utóbbi időben birodalmi hajókat – jelentette ki Talon Karrde.

– No, nézzék csak! A becsület harcosa – nevetett gúnyosan az admirális. Odalépett az asztalhoz, ahová katonái a titkos fegyvert tették.

– Milyen szép darab! – nézegette. – És magától idesétált. Szeretem az olyan hadműveleteket, Luke Skywalker, amelyek csak másoknak kerülnek emberáldozatba.

Ebben a pillanatban megszólalt a személyi hívója.

– Csak nem Rukh? – kiabált bele.

– Nem, admirális! Itt Kharabakh, a noghri harcosok hadseregparancsnoka.

Thrawn elsápadt a méregtől.

– Az arcátlan! – sziszegte. – Lázadókkal nem tárgyalok! – üvöltötte belé a hívóba. – Azonnal adja Rukhot, vagy a bolygójuk a levegőbe repül.

– Nem, uram – ellenkezett Kharabakh. – A birodalmiak támadásának vége. A csapatnak is. Mind a levegőben, mind a szárazföldön legyőzték a noghrik az ellenséget.

Thrawn kikapcsolta a hívót. Hatalmas erőfeszítéssel nyugalmat parancsolt az arcára, és úgy mondta:

– Mindig vannak ilyen nagyokosok. Találnak egy mikrofont valahol, aztán azt hiszik, befolyásolhatják a történelmet. Nem, uraim! A történelmet csak logikusan gondolkodó éhnek irányíthatják.

Luke-ra mutatott.

– Tessék! Logikával még a legrettenetesebb ellenfél is legyőzhető.

Luke fáradtan ráemelte a tekintetét.

– Nézzenek rá! Olyan gyenge, mint egy gyermek.

Luke állta a vörös szemek pillantását.

– És mitől? A logika diadalától. Vizsgálódni kell, folyton folyvást vizsgálódni, Úgy jön rá az embere megoldásokra.

Luke alig észrevehetően megrázkódott. Leia nagy bajban van – gondolta. Számára is megmagyarázhatatlanul akkora gyűlölethullám futott át a testén, hogy alig bírta ki.

Becsukta szemeit, megszűnt minden körülötte, csak a gondolatai cikáztak ide-oda. A gondolatai, amik előbb összefonódtak a hajóval, aztán kiterjedtek a körülötte álló cirkálókra, míg végül az egész Galaxist át, meg átszőtték. Valahogyan visszatért belé az erő és ennek segítségével most lassan, lassan elindult a koncentráció legfelsőbb szintjére.

Az Ysalamirik hatása váratlanul semmivé foszlott. A jedi mester kiterjesztett tudatában ott volt már az egész mindenség.

Megérintette az ysalamirik alacsony tudatszintjét is, és ráébredt, hogy mivel tudták semlegesíteni a legmagasabb szintű erőt, jedik erejét ezek a primitív férgek.

Erre sem volt többé gondja.

Az ő erejét többé nem semlegesítheti senki és semmi sem. Lassan, nagyon lassan felemelte fejét. A furcsa fényben úgy szikráztak a barázdák az arcán, mintha most emelkedett volna ki a tűzből.

Tágra meredt szemmel nézett Thrawn vörös szemei közé.

Thrawn közben folytatta előadását az ész, és a logika diadaláról.

– Nemsokára megismerkedhetnek egyik legagyafúrtabb munkatársammal – mondta. – Vagy talán ismerik is?

Diadalmasan hordozta körbe a szemét.

– Mara Jade! – szakadt ki Hanból.

– Azt hittem, rég tudják.

Han most nem válaszolt. Összeszorított foggal várta, mi következik.

Thrawn rettentően élvezte a helyzetet.

– Most pedig összehozzuk a kis családot mondta, azzal bekapcsolta személyi hívóját:

– Mara Jade! Itt Thrawn. Örömmel jelentem, hogy az akció megindulhat.

Mara Jade nem válaszolt.

Thrawn elkerekedett szemmel meredt hívójára: – Remélem, nem kell csalódnom ebben a nőben! – ráncolta össze a homlokát.

Most Luke-ra kapta a pillantását, és megdermedt.

A császárvárosban néma csend honolt. Mara és Leia lihegve bámult egymásra. Tudták, hogy az elkövetkezendő percekben eldől a sorsuk. Most mindketten legszívesebben felrohantak volna a lépcsőkön, fel a palotába, ki a térre, hogy világgá sikoltsák rémületüket, és védelmet kérjenek bárkitől, aki erősebb náluk.

Mara megingott. – Egyszerűen lehetetlen, hogy minden egyszerre romoljon el – gondolta. Még mindig reszketett a felindulástól, ami akkor fogta el, amikor rájött…

Talán észre se vette volna, mi történt, ha nem hallja meg Thrawn hívását. De amikor válaszolni akart, bejelentkezni, ahogy az admirális

elvárja, meglepve tapasztalta, hogy Thrawn egy szavát se érti. Bosszúsan nyomkodta a hívó összes gombját, de eredménytelenül. Nem működött.

Ezt a pillanatnyi zavart használta ki a ravasz Leia arra, hogy megpróbáljon elszökni.

Mara a fénykardhoz kapott. Felkapcsolta. És döntött: nem vár a tehetetlen Thrawn parancsaira, hanem most azonnal végez vele.

A végeredmény minden képzeletét felülmúlta: sem a személyi hívó, sem a fénykard? Gyors mozdulattal előrántotta sugárvetőjét.

Célzott, és meghúzta a ravaszt.

– Ez sem jó – futott át hirtelen az agyán – Nem, az lehetetlen, nem lehet ekkora hatalma az erő fölött. Honnan lenne?

Leia dermedten nézte a történteket. Már kétszer is meg kellett volna halnia, s ő még mindig él. Mara szitkozódásából először csak annyit vett ki, hogy nem jött létre a kapcsolat. Valami különleges erő járta át a testét. Olyan, amilyet eddig még sohasem érzett. Úgy érezte mintha belőle áradt volna az az erő amely Mara műszereit kimerítette.

Tudta, hogy erre egyedül soha nem lett volna képes.

– Köszönöm – gondolta magában kicsit megkönnyebbülten Leia. – Hát megint tudtál segíteni – és egy nagyot sóhajtott.

Sajnos nem tarthatott sokáig a megkönnyebbülés, mert Mara egy ugrással utolérte, s Leia éles pengét érzett a torkánál.

– Vedd el a pengét, mert megöllek – mondta rémisztő higgadtsággal Leia. – Tudod, hogy mekkora hatalmam van, Mara!

A vörös hajú nő szemeiben felszikrázott a gyűlölet. Életében először bizonytalanság fogta el. Vagy bizonyosság?

A hideg kés pengéje megremegett. Leia a másodperc töredékéig halálos félelmet érzett.

– Luke Skywalker arckifejezése gyökeresen megváltozott. – gondolta nyugtalanul Thrawn. – Persze lehet, hogy a jedik ilyenek – biztatta magát –, de ennek a végére járok. Mintha eltűnt volna a szeméből az a minden mindegy kifejezés. Mi okozhatta a változást? – töprengett tovább.

Luke megérezte a változást, ami Leia körül végbement – a többbit talán egyedül is megoldja – gondolta. A gyűlölet ami benne izzót fokozódott. Levette szemét az admirálisról.

Elkezdte. Újra érezte azt az iszonyatos erőt, ami először a Jomark bolygón kerítette hatalmába.

– Nos hát akkor még egyszer megpróbálom – mondta az admirális, és újra személyi hívójához nyúlt. Nem akart belenyugodni, hogy gondosan eltervezett kis színjátéka így fulladjon kudarcba. – Mit csinálhat Mara? Amit eddig megígért, azt mindig teljesítette – gondolta és beleszólt a hívóba. – Mara Jade, itt Thrawn admirális beszél! Azonnal jelentkezzen – mondta sürgetően.

Semmi, még mindig semmi nem történt.

Baljóslatú jelek! Thrawn hirtelen döntött: azonnal likvidálni kell a jedit.

Eszébe jutott, amit a császár hatalmáról hallott. Most villámként hasított belé a gondolat: *Mi van ha Skywalker is képes ilyen hatalomra?*

Bár ezt a gondolatot azonnal el is vetette, nem múlt el az a rossz érzése, ami a jedi változása miatt tört rá.

– Azonnal likvidálják őket – adta ki nyersen a parancsot és hátat fordított a lázadóknak.

A fehér ruhás rohamosztagosok elindultak a rettegő foglyok felé. Talon szinte már önkívületi állapotban feküdt a földön, és Solót sem érdekelte semmi más, csak Leiára tudott gondolni és az ikrekre. Ha ők meghalnak futott végig az agyán, az én életemnek sincs többé értelme.

– Essünk már túl rajta! Nem bírom tovább, nem bírom tovább! – suttogta, és feje lehanyatlott a földre.

Az osztagosok tüzelésre készen állták körbe a foglyokat.

A Chimera hirtelen akkorát rázkódott, mintha egy jókora aszteorida csapódott volna hozzá. Az osztagosok egy pillanatra elvesztették egyensúlyukat. Thrawn admirális úgy meglepődött, hogy kiesett szerepéből. Izgatottan forgatta a fejét. Nem tudta mi történhetett, hiszen körülöttük a sötét űr tátongott. Itt nem találkozhattak semmivel.

– Esetleg egy lázadó csapat támadása? – futott át rajta – De nem, hiszen azt már rég jelentették volna.

– Vészhelyzet! – kiáltotta. – mindenki a helyére!

Pellaeon mellette termett. Valami azt súgta neki, hogy most jött el az ő ideje.

– Igen, uram!?

– Azonnal álljanak rá a rádióval az összes hullámhosszra! Tudni akarom, hogy mi történt!

Pellaeon elrohant, hogy intézkedjen, de szinte a következő pillanatban már megint ott volt.

– Maga mit gondol, kapitány? – fordult hozzá Thrawn.

Pellaeon elégedetten mosolygott magában. Az admirális hangja újra a régi volt.

– Véleményem szerint, akár egy egyszerű műszerhiba is lehet. Erre utal az is, hogy az előbb a Mara Jade-val keresett kapcsolat sem jött létre.

– Ugyan Pellaeon! – mordult rá Thrawn maga is nagyon jól tudja, hogy a két dologért nem lehet azonos műszer a felelős.

Ekkor egy tiszt rohant be az ajtón.

– Uram! – jelentette sápadtan – a lézerágyúk készültségi állapotát Ön szüntette meg?

– Természetesen nem – ordította Thrawn és kirontott a tiszttel a vezérlőteremből. Az ajtóból még visszaszólt Pellaeonnak. – Gondja legyen rájuk – és a foglyokra mutatott, akik máris összesúgtak a távozó Thrawn háta mögött.

– Itt az alkalom – bökte meg Karrde Hant – vajon hol lehetnek a droidok? Már a leszálláskor sem láttam őket.

– Azok a legjobb helyen vannak. – vigyorgott Han, – csak egyszer újra a Falconon legyünk.

– Gondolod, hogy ők is oda tudnak jönni?

– Ők már ott vannak.

– Hogyhogy?

– Elrejtettem őket, még leszállás előtt, a hajó titkos rekeszébe.

Thrawn admirális arca majdnem fekete volt a dühtől, amikor visszaérkezett a Chimera vezérlőtermébe.

– Ezek még mindig élnek? – ordított rá Pellaeonra az admirális.

– Nem adott határozott parancsot a kivégzésükre uram – válaszolta méltatlankodva a kapitány. – Nekem, legalábbis nem.

Thrawn szeme vörösen felizzott.

– Amint látja Skywalker, beosztottaim olyan tisztelettel viseltetnek személye iránt, hogy feltehetőleg a likvidálását magamnak kellene elvégeznem. – szólt maró gúnnyal De miért élnek akkor még a többiek?

– Uram, a kivégző osztag csak a parancsaira vár – mondta Pellaeon. – Természetesen mindhárom foglyot ők végzik ki.

Thrawn nem válaszolt. Gyengéden simogatta a kezében tartott gömböt.

Luke fensőbbséges pillantással mérte végig az új birodalom létrehozóját. Arcára egy eddig ismeretlen gonosz mosoly ült ki. Egyenesen az admirális szemébe nézett. Tekintete olyan metsző volt, hogy az admirális ezt a pillantást nem tudta állni.

Találkoztak. Luke tudata ebben a percben érintette meg a császár gonosz konstrukciójának plazmatudatát.

– Most jön, amikor már nincs rá szükség – gondolta Luke – mi ez egyáltalán? És mit akar? Ha ugyan létezik még akarata?

Thrawn szemei kitágultak. A szeme előtt, a tenyerén robbant atomjaira a császár műve. Az a harci rendszer, amely a volt császárt a csúcsra segítette, és most Thrawn birodalmát egységesítené. Arca értetlenséget sugárzott.

Luke alig tudta elhinni, hogy ilyenformán most másodszor is megküzdhetett a császárral.

Büszkeség öntötte el, mert míg első ízben apjának köszönhette a győzelmet, most saját galaktikus méretűvé vált erejével törölte el a császárt végleg.

Az erővel, ami hatalmas, nagyobb, mint bárkié volt – a legnagyobb.

Thrawn! Micsoda porszem az erő hatalmában.

Csak akarni kell és elpusztul, egész Birodalmával együtt.

Akarni?

Az admirális hirtelen a nyakához kapott.

– Levegőt! – lihegte elfulladó hangon.

Ezt a parancsát azonban már egyik tisztje sem teljesíthette.

Fulladozott. Megkezdődött haláltusája. Kínos, hosszantartó haldoklás…

Mellette álló tisztjei összerogytak. A foglyok körül álló rohamosztagosok ordítva kaptak kezükhöz. Őrült, égető fájdalmat éreztek.

Bevégeztetett.

Az admirális holtan rogyott össze. És ez még mind nem volt elég a pusztító halálnak.

Körülötte tisztjei, katonái, görcsbe rándult, kínos halált halt tetemei feküdtek.

De a halál nem állt meg a Chimera fedélzetén.

Végigsöpört az összes birodalmi cirkáló fedélzetén, nem kímélve senki élőt és még egy helyen megjelent. Egy nagyon távoli helyen: a császári városban.

Mara a fejéhez kapott. Abban a percben, amikor megérezte a fájdalmat, már mindent értett. – Hát ebben volt Leia ereje! Luke Skywalker állt mögötte. Luke, aki úgy látszik, elérkezett a legmagasabb szintre: a császár szintjére. Ha csak nem túlszárnyalta azt.

Így már nem tűnt olyan értelmetlennek számára a halál. Még egy pillanatnyi ideje volt arra, hogy a császár arcát maga elé idézze, hogy utoljára tisztelettel hódoljon neki, aztán elragadta a halál.

Leia döbbenten nézett az összeeső Marára.

– Luke, Luke – suttogta rémülten. – ez nem lehet, ezt nem hiszem – és hisztérikus zokogásban tört ki és a folyosó földjére zuhant.

Nem tudott csak sírni, csak sírni.

Fel kellene állnia, de nincs ereje. Fel kell, gondolta és erőt vett magán. Elindult lassan, bicegve a szűk folyosón felfelé.

– Csak már látnék valami világosságot – gondolta reménykedve.

Felért. Megfáradva, üresen lerogyott a szökőkút melletti padra.

Lelkében zavaros érzések támadtak. Nem tudta, hogyan érez ezek után testvére iránt.

Tudnak-e még egymás szemébe nézni, tudnak-e még beszélgetni, tudnak-e még egyáltalán igazi testvérek lenni. Nyitott kérdések rohanták meg Leiát.

A volt Birodalmi flotta egyszerre indult meg. Lassan, komótosan siklottak a Galaxisban. Most már Luke Skywalker flottájaként haladtak a császár város felé. Egységes csapatként, egy óriási hadierő. Nagyobb hatalom, mint ami bármikor is a császár szolgálatában állt.

Tizennegyedik fejezet

A Kashyyykon, a vukik bolygóján nagy volt a nyüzsgés. Nemrég érkezett meg hozzájuk Han Solo, feleségével Leia hercegnővel.

Úgy döntöttek, hogy az ikrek születését már ezen a nyugodt bolygón várják meg.

Amikor Leia először járt itt, rettegett az irdatlan mélységektől, és nem szerette a fák közé épített várost.

A vukik kivételes vendégszeretet azonban hamar feledtette vele a kényelmetlenségeket.

Leia félt, egyre jobban félt Luke-tól, hiszen hatalma már minden képzeletet felülmúló volt.

Ez a hatalom borzalmas és érthetetlen.

Amikor a Millenium Falcon leszállt a császári városban a kikötődokknál Leia már türelmetlenül várt Hanra és Luke-ra. Nem tudta, milyen arccal néz majd rá Luke. Segített neki, ez biztos. De mi lesz tovább?

Eszébe jutott, milyen közömbösen kezelte az utóbbi időben az ikreket.

Azt sem tudta, hova legyen a boldogságtól, amikor Luke, elsőnek szállva le a hajóról, egyenesen hozzá lépett, és azt mondta:

– Remélem, minden baj elmúlt.

Leia akkor szó nélkül megölelte, de Luke már nem volt képes visszaölelni.

A hercegnő gyorsan Hanhoz fordult, aki közben melléjük érkezett. Ő a régi volt. Tapintatosan egy szó megjegyzést se tett felesége könnyes szemeire.

Luke csodákra volt képes.

Hihetetlenül rövid idő alatt létre hozta azt a köztársaságot, ami eredeti terveik szerint évekig tartott volna. Amint visszatért a császári városba,

varázslatszerűen minden bolygórendszer még a legbarbárabbak is jelezték, hogy csatlakozni kívánnak a köztársasághoz.

Végül az egész Galaxist beolvasztotta a köztársaságába, és Leia még most sem értette, hogy hogyan.

Nem volt képes felfogni ezt a hatalmat. Ilyen nem létezhet – gondolta elborzadva.

Már nem tudott a régi érzelmeivel gondolni a köztársaságra, amely minden tekintetben elképesztő birodalommá vált.

És Luke-ra se, aki ennek a Birodalomnak úgy tűnik – egyedüli uralkodója.

Nem, nem tudta feldolgozni ezt a világméretűvé növekvő erőt, amivel a Galaxisban még soha senki nem rendelkezett. …még az apja, Vader se, Obi Van Kenobi se, a Császár se, és senki azok közül, akikről Leia valaha is hallott.

Egyre csak az járt az eszében, hogy ő is jedinek készült, és gyermekeinek is ezt az utat kellene járniuk.

Nem.

Soha többé nem akar jedi-gyakorlatokat végezni, nem akarja, hogy a gyerekei Luke keze alá, s talán egyszer majd a hatalma alá kerüljenek.

Luke-ért keservesen megszenvedett. Nem engedi, hogy a gyerekei is a szeme láttára váljanak a Galaxis részeivé.

Hatalmas ünnepléssel fogadták őket.

– Na Csubi,hogyan érzed magad ilyen hírességek társaságába? – kérdezte Solo.

A vuki vidám vakkantásba tört ki.

– Méghogy te vagy itt az egyetlen híresség! Na azt már nem. Ebbe ne is éld bele magadat! Te csak a hírességek kísérője vagy.

Csubakkát azonban ma nem lehetett kihozni a béketűréséből. Boldogan ölelgette Leiát.

– Milyen érdekes – jegyezte meg szemtelenül Han, – hogy amióta hárman vagytok, Csubi csak veletek foglalkozik.

– Mit is kezdene veled? – nevetett a hercegnő a férjére. – Vuki barátunk nincs hozzászokva az olyan törékeny formákhoz, mint a tiéd.

– Törékeny, én? – kiáltott fel Han – ezt kikérem magamnak.

A vuki vidáman bőgött.

– Csubi mit hallok, csak nem rajtam röhögsz? Na megállj csak! Arra várhatsz, hogy újra velem utazz.

– Han nem tudnád már végre abbahagyni, – nézett rá hirtelen nagyon fáradtan Leia. Alig várta már, hogy lepihenhessen. Rengeteg borzalom történt az utóbbi időben, ezt még mind fel kell dolgoznia…

És Luke, főleg ő.

Nagyon rosszat érzett. Borzalmasan rosszat.

De most nem foglalkozott tovább ezekkel a gondolatokkal.

Most már igazán őt csak a gyermekei érdekelték és az ő érdekükben szinte menekülve hagyta el a császári várost. Minél messzebbre akart kerülni Luke-tól, pedig szerette.

Igen, itt fognak élni. Hogy meddig? Talán örökre.

Örökre a vukik között?

Hiszen szereti őket, biztonságban érzi magát közöttük, de azt be kell látnia, hogy a gyermekeinek ez se biztos jövő.

Talán, ha Luke tényleg megengedi Hannak, hogy a Laweth bolygót betelepítse, ott ideális környezetben nevelhetné őket.

Han nem győzött áradozni a bolygó csodálatos fekvéséről, zöld mezőiről, fantasztikus kékségű tengereiről.

A császári városban ugyanolyan az éjszaka, mint máskor.

Mindenhol csend és rend honol. A palota kupola termében az űr felé fordulva Luke Skywalker nyugtatta tekintetét a Galaxison.

Rend, rövid idő alatt mindenhol rend uralkodik. Elégedett volt, túlságosan is elégedett. Tudata átjárta a bolygókat, a csillagokat, az űr rejtett zugait. Mindent és mindenkit érzett. A falak, a házak, a fák növekedése, a folyók suhanása, a tengerek morajlása, a föld mozgása, tudatában mind összefogództak, és együtt lélegeztek vele.

Nem volt a Galaxisban olyan pont, amelyet ne érzett volna, és amelyre ne tudta volna kiterjeszteni hatalmát.

Luke ereje elborította a világot…

Végtelen volt.

Csendbe burkolózva nézte a Galaxist, az ő *Galaxisát.*

VÉGE

Folytatás következik

A könyv kizárólagos terjesztője az
ANTARES Kft

ISBN 963 8027 00 2

BRILLANT

Szedte és tördelte Feller Péter
A kiadásért felel a Brillant kiadó vezetője
Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda
Készült Debrecenben az 1992. évben.
Nyomdai megrendelés törzsszáma: 7700.66-14-2
Felelős vezető György Géza